

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FORBIDDEN MATES

2

DARK
&
DREADFUL
BRUTES

LOLA GLASS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

DAan & DAEAD7UL Baules

Yasak Eşler

LolA GLAss

Conienis

1. [Ravv](#)
 2. [Laeli](#)
 3. [Laeli](#)
 4. [Laeli](#)
 5. [Ravv](#)
 6. [Laeli](#)
 7. [Laeli](#)
 8. [Laeli](#)
 9. [Laeli](#)
 10. [Ravv](#)
 11. [Laeli](#)
 12. [Laeli](#)
 13. [Laeli](#)
 14. [Laeli](#)
 15. [Laeli](#)
 16. [Laeli](#)
 17. [Laeli](#)
 18. [Laeli](#)
 19. [Ravv](#)
 20. [Laeli](#)
 21. [Laeli](#)
 22. [Laeli](#)
 23. [Laeli](#)
 24. [Laeli](#)
 25. [Ravv](#)
 26. [Laeli](#)
 27. [Laeli](#)
 28. [Laeli](#)
 29. [Laeli](#)
 30. [Laeli Epilog](#)
- [Sonradan](#)
[Düşünceler](#)
[Bonus Epilog](#)
[Karanlık ve Çirkin Fae Örneği](#)
[Karanlık ve Ölümcül Yırtıcılar](#)
[Örneği](#)
- [Lola Glass'ın Tüm Serileri](#)
[Lütfen İnceleyin](#)
[İletişimde Kalın](#)

Yazar Hakkında

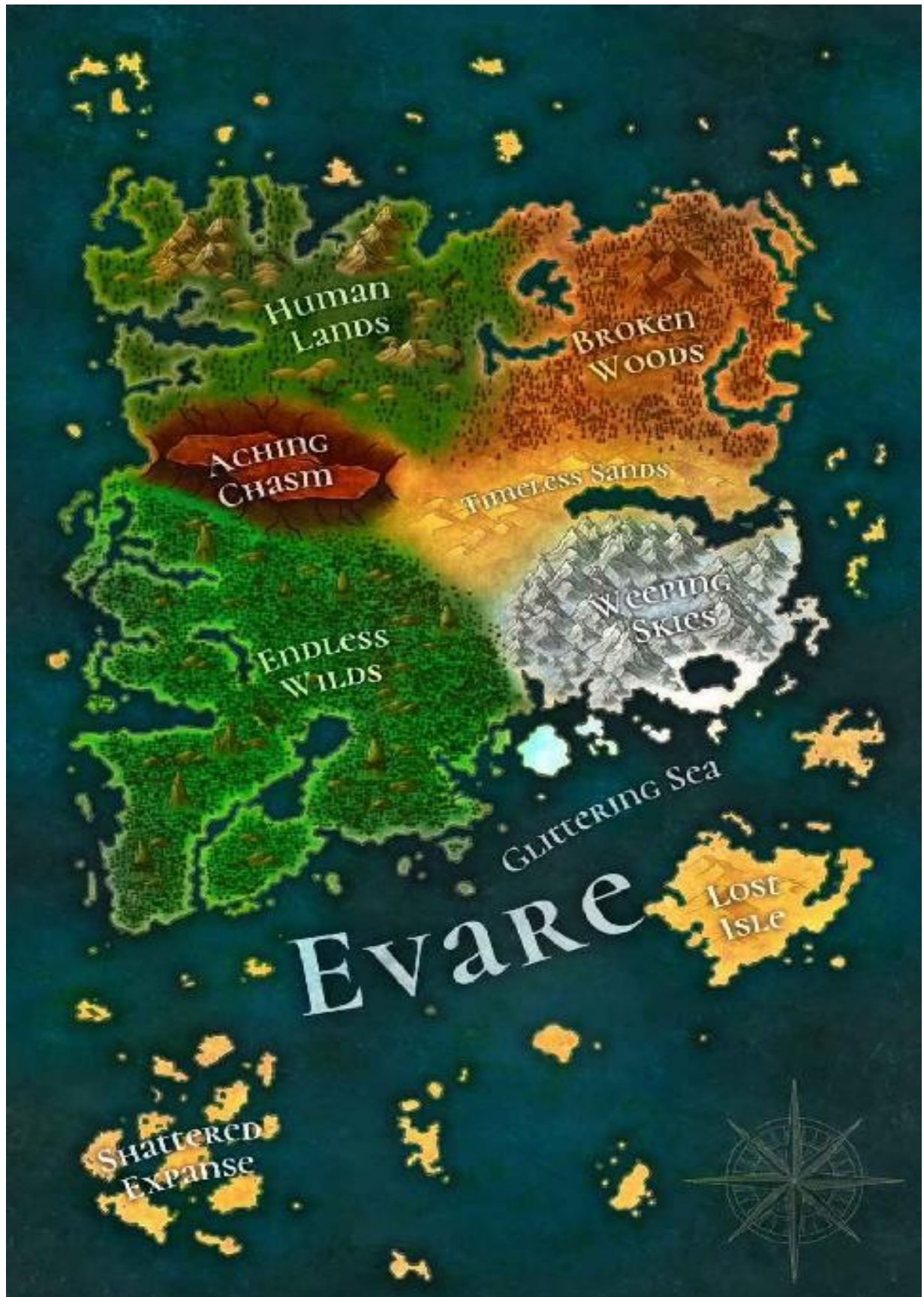
Telif Hakkı © 2023 Lola Glass

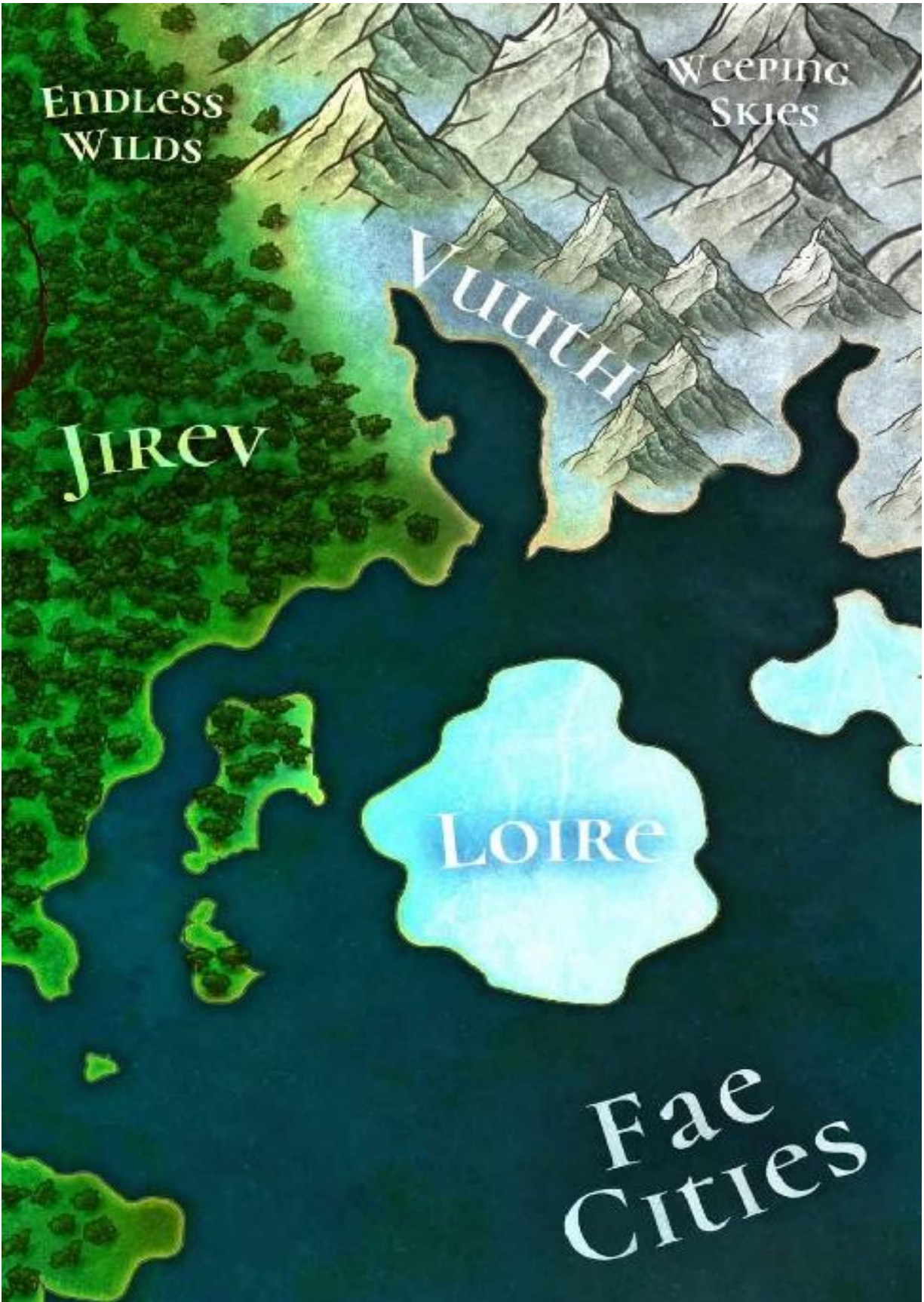
authorlolaglass.com

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. İsimler, karakterler ve yerler yazarın hayal gücünün ürünüdür.

Aura tarafından kapak

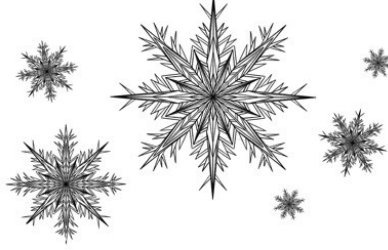
Tek bir öpücükle biten tüm peri masallarına

CHARIEA 1

RAvv

I Aşağıdaki vadide yer alan şehre bakıyor, insanların akın ettiği sokakları izliyordum. Şehir benimkinden daha küçük olmasına rağmen nüfusu on kat fazla olmalıydı.

Ve aralarında bir dişi insan bulmam gerekiyordu.

Dudaklarım bir çizgi halinde düzleşti. Hayatta kalmanın bir eş almayı gerektirmeyen bir yolu olsaydı -bir ya da üç parmağımı kesmek gibi- gözümü bile kırpmadan bunu yapardım.

Ama hiçbir fedakârlık peşimdeki suikastçıyı caydıramazdı. Tek şansım, benimkini gizleyebilecek büyüye sahip bir insan kadındı.

Bu yüzden bir eş almak

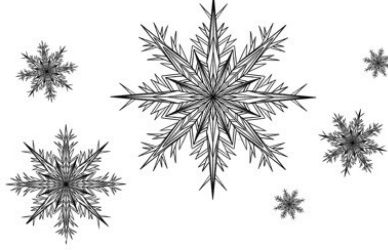
zorunda kaldım. Geçici olarak

tabii.

Onu bulmak için yola çıkmadan önce şehre son bir kez baktım ve beni dışının peşinden gönderen elfe lanet okudum.

СПАРИЕА Z

LAeli

I Nasıl bu kadar şanssız olduğumu düşünerek kirli elbisemi kaba bir kalıp sabunla ovdum.

Çoğu insanın bir miktar kötü şansı vardı, ama benim?

Benimki henüz iyi olmamıştı.

Elbisemi fırçaladığım ezik metal kova sığıdı ve içindeki su kirliydi ama yine de fırçaladım.

"Çok uzun sürdü," diye homurdandı Jern arkamdan. O da benim gibi büyüye sahip bir insandı. Benden farklı olarak koyu kahverengi bir teni ve kıvrırcık mavi saçları vardı. Ben solgundum ve uzun saçlarım bana baktığınız açığa göre ya kızıl ya da turuncuydu. Onun gözleri elektrik mavisi gibi parlarken, benimkiler saçlarımla aynı kırmızımsı turuncuydu.

İkimiz de açlıktan bir deri bir kemik kalmıştık; krallığımızın kalesinin altındaki gösterişli bir mahzene kapatılmıştık.

Zindanın altındaydı.

Yerler toprak olduğu için her şey kirliydi.

Her şeyi.

"Daha hızlı hareket et, Laeli." Gora koluma bir şaplak attı, ben de ona ters ters baktım. Üzerimde sadece kaşındıran iç çamaşırım vardı ama o da her şeyi örtüyordu.

önemli parçalar. Harika kokmuyordu ama birkaç gün içinde temiz giysilerimiz olacaktı.

İç çamaşırım kururken çıplak oturmaktansa beklemeyi tercih ederdim. Çıplaklık rahatsızlığa, rahatsızlık da sihrimin kontrolünü kaybetmeme yol açardı ki bu da bir seçenek değildi.

Gora neredeyse benim kadar solgundu, dağınık kahverengi saçları ve yoğun yeşilimsi siyah parlayan küçük gözleri vardı.

"İkinizin bana karşı bir araya gelmenizden gerçekten çok sıkıldım. *Bu noktaya geleceğini* bilseydim ilişkinizi asla desteklemezdim."

Bu, yani benim dışlanan kadın olmam. Sürekli. Her

öpüşüklerinde hapishanemizin duvarlarına bakmak zorunda

kalmak. Onlar sevişirken üstlerindeki yatakta yatmak zorunda

kalmak.

Veil, eğer bir daha seks yapan birini düşünmek zorunda kalmasaydım, yine de çok erken olurdu.

Perde bizim dünyamızı diğerinden ayırıyordu ve genellikle bir küfür olarak kullanılıyordu.

Bir parçam Gora ve Jern için mutluydu, ancak her anına tanık olmak zorunda kalmasaydım ilişkileri hakkında çok daha hevesli olurum.

"Suyu kaynatmayın," diye uyardı Gora, kovayı kapıp benden uzaklaştırarak.

Ellerime bakmadan önce ona kaşlarımı çattım. Şimdiden

buğulanmaya başlamıştı, sadece benim şansım.

Büyüm kesinlikle kontrol edilemezdi. Herhangi bir güçlü duygu hissedene kadar sürekli ısı yayıyordum. Duygular ortaya çıktığında, yürüyen bir kamp ateşine dönüşüyordum.

Çok güzeldi. Çok, çok güzeldi.

Tabii yanmak hoşuna gidiyorsa. Ki ben etmedim.

Büyüm sayesinde yataklarımız taşandı.

Duvarlarımız da taşı.

Kendimizi eğlendirmek için bize verilen kitaplar, yanarsam onları korumak için kalın, plastik bir örtünün altına saklanmıştı. Çok sık olmamakla birlikte, buharlı eller neredeyse sabitti.

İçimi çektim.

"Elbisenden sabunu çıkarayım. Jern, onun için okumak ister misin?" Gora sevgilisine baktı. Err... nişanlı mı? Özgür kaldığımız anda evlenmeyi planlıyorlardı ama bunun gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini hiçbirimiz bilmiyorduk.

"Ondan daha hızlı hareket ettiğin sürece." Çift

karşılıklı sırttı.

"Mide bulandırıcı derecede sevimli olmayı bırak," diye mırıldandım.

Birlikte güleştüler ve Jern yarıda bıraktığımız kitabı aldı. Yanlışlıkla tahrip etmediğimden emin olmak için kitapları tutmama izin verilmiyordu ama arkadaşlarım benim için yüksek sesle okumayı sorun etmediler.

Onlardan ne kadar şikayet etsem de, aklımı başımda tuttular.

Jern okumaya başladı. Garip bir hisse kapılmadan önce sadece birkaç kelime

duydum. Elimi göğsüme götürdüğümde kalbim bir tür uğuldamaya başladı.

Odaya baktım ama her zamanki taş yataklarımız ve toprak zemin dışında hiçbir şey göremedim.

"Bunu hissediyor musunuz?" Jern'in sözünü kabaca keserek diğerlerine sordum. Elim hâlâ göğsümdeydi ve içindeki uğultu daha da artıyor gibiydi.

"Hayır..." Gora biraz endişeli görünüyordu.

Hepimizin kafası kalın taş kapıya doğru sallandı ve *buza* benzeyen bir şeyin kapının yüzeyinde gezinmesini izlerken hepimiz sessizleştik.

Buz yayıldı ve yayıldı - ta ki parçalanana kadar.

Hepimiz eğildik, kaya ve buz parçaları etrafa saçılırken kollarımızı başımızın üzerine attık. Keskin parçalardan birkaçı açıkta kalan cildime çarptı ama hiçbirisi çok fazla acıtmadı.

Gözlerimi kaldırdığımda vücudum hareketsiz kaldı.

Buharım tütüyordu -*kesinlikle* tütüyordu- ama boş kapı aralığında bir adam vardı.

Gördüğüm en iri adamdı.

Uzun boylu ve güçlüydü, tamamen taştan yontulmuş gibi görünen kaslardan yapılmıştı. Gözleri kızgın bir menekşe renginde parlıyordu ve açık teninin neredeyse tamamı keskin görünümlü buz parçalarıyla kaplıydı. Sarı bukleleri vahşiydi ve kulaklarının tepesi sivriydi.

O bir *Fae*'ydi.

Ama biz insan topraklarındaydık, fae'lerin sözde ev dedikleri Sonsuz Yaban'dan çok uzaktaydık.

Peki, hapisane hücremizde ne yapıyordu? Ve neden bu kadar kızgın görünüyordu?

Arkasından devasa beyaz bir ayı odaya girdi ve onu görünce gözlerim büyüdü.

Omuzları fae'nin kafasından birkaç santim daha uzundu ve gözleri parlak pembe parlıyordu.

Evare'deki tüm büyülü yaratıkların parlayan gözleri vardı, bu yüzden ayının büyümesi olmalıydı. Ya da bir şekilde sihirliydi.

"*Saatlerdir* seni arıyorum," diye homurdandı Fae.

Kiminle konuştuğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Gora ve Jern birbirlerine sarıldılar. Büyüleri savunma ya da saldırı amaçlı değildi. En azından içgüdüsel olarak değil. Gora çok hızlı hareket edebiliyor, Jern de bazen zihniyle küçük nesneleri kaldırabiliyordu.

"Ayağa kalk." Adam beni çıplak, pısırik pazumdan yakaladı, sonra da keskin bir elektrik akımı kolumu dokunduğu yerden keserken geriye doğru çekti.

Derimde yavaşça gümüş bir el izi belirirken pazuma bakakaldım... ve sonra da parlamaya başladı.

Fae hırıldayarak "*Sillah ovim rett warum*" dedi.

Kelimeleri tanımasam da, sanki gömülü, eski bir parçam tanıyormuş gibi hissettim.

İçimde yuvarlandılar ve içimde hayati bir şeyin *değişmeye* başladığını hissederken uzun, derin bir nefes aldım.

Büyümün ateşinin ortamı yaktığı yerde, başka bir şey yavaşça birikti. Soğuk bir şey, buz gibi bir şey.

Efsaneler doğruysa, tüm fae'lerin buz büyüğü vardı, ama adamın büyüğünün damarlarımda benimkine katılması nasıl mümkün olabilirdi?

Birbirimizin zıttı olmalıydık. Biz-

Hapishanemizin dışındaki koridorda ağır ayak sesleri duyuldu.

Fae adam daha fazla zaman kaybetmedi.

Beni belimden tutup yerden kaldırdı, ayının sırtına attı ve sonra koşarak hücreden çıktı. Fae'nin arkasından koşmaya başladığında ayının kürkünü can havliyle kavradım.

Veil, hızlıydılar.

Tam zamanında başımı kaldırıp ayının üzerinden bakmayı başardım ve bir insan *dalgasıyla* çarpışmamızı izledim.

Fae çoktan onları kesmeye başlamıştı; ellerinde, dirseklerinde ve omuzlarında buzdan pençelerle dönüyor ve kesiyordu. Her santimi daha kalın, daha keskin parçalarla şişiyordu.

İnsanlar kendilerini savunmak için çok yavaştı.

Şansları varken kaçmalıydılar.

Fae koridorun sonuna ulaştığında birkaçı bunu yaptı ve o da onları bıraktı.

Sonra omzunun üzerinden kaşlarını çattı.

Ayıya değil, *bana* kaşlarını çattığını biliyordum.

Gora ve Jern hırıltılı ve soluk soluğa bize yetiştiler. İnsanların cesetlerinin üzerinden gözlerini bile kırpmadan geçmişlerdi ve onları suçlamıyordum.

On yıl boyunca esir tutulmak, sizi serbest bırakabilecek insanlar için hissettiğiniz empati miktarını gerçekten azalttı.

"Kaçmanız gerek!" Onlara seslendim. Eğer ayı bu kadar uzun olmasaydı, sırtından inmeye çalışırdım. Ama çok büyüktü ve fae *beni* aradığını söylemişti, bu da öylece oturup ondan kaçmamı izlemeyeceği anlamına geliyordu.

Yapsa bile, o piç beni kolayca yakalayabilirdi.

Bindiğim ayı koridordan aşağı indi.

Çığlık attım, köşeden kayarken kürkünü daha da sıkı kavradım.

Bir an için sertçe koştu, bir dizi kapıdan içeri dalarken yüksek sesle kükredi. Burnuma yanık kürk kokusu geldi ve aklıma yarattığı yakıyor olabileceğim geldi.

Panik beni çok etkiledi ve hemen kendimi bıraktım.

Bıraktığımda dengemi kaybettim ve yarattığın sırtından uçtum. Çığlık atamadan dünyam altüst oldu.

Sertçe yanıma düştüm ve sonra yuvarlandım.

Sırtım duvara çarptı ve uzun bir an boyunca yıldızları gördüm.

Yanımda bir yerlerde, ayı ve fae'lerin kükreyip hırladıklarını duyabiliyordum. İnsanlar da bağıırıyordu.

Gözlerimi açmayı başardığımda ise gördüğüm tek şey kalın kızıl-turuncu saçlarım, iç çamaşırım, bedenim ve alevlerdi.

Her nasılsa, kötü şansım Fae'nin kurtarılmasını bile mahvetmeyi başarmıştı.

Bunu bir kurtarma olarak gördüğünden emin değildim. Belki de beni kaçıırıyordu.

Yine de dünyada muhteşem bir fae erkeği tarafından kaçırılmaktan daha kötü şeyler de vardı.

On yıl boyunca toprak ve taş bir mahzende kilitli kalmak gibi.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım.

Alevler beni hiç yakmadığı gibi, tutuştuğumda üzerimdeki giysileri de yakmadı. Sanırım bunu bir lütuf olarak görmeliydim.

Ama gerçekten alev alacak kadar ateşlendiğimde, bu ateş enerjimi tamamen tüketene kadar kaybolmuyordu. Vücudum büyüünün yoğunluğundan kurtulurken beni bir gün boyunca bayılttı.

Fae bana dokunduğundan beri kendimi farklı hissediyordum.

Nefes alışımı dengelediğimde, alevlerimin küçülmeye başlamasını izleyebilmek için gözlerimi tekrar açtım.

Muhteşem, öfkeli bir yüz üzerime eğildiğinde sadece bir an açık kalmışlardı.

Fae adama göz kırptım.

Bana ters ters baktı. "Ateşini kes ve sihrimin çekiciliğine son ver."

Tekrar göz kırptım.

"Ateşi durduramaz," dedi Gora fae'nin arkasında bir yerden. Ona

bakmak için başımı çevirmedim.

İçimden bir ses, başkalarının kanıyla *sırılsıklam* olmuş bu adamdan gözlerini *kaçırmanın* kötü bir karar olacağını söylüyordu.

Fae, uzun zamandır birlikte yaşamak zorunda bırakıldığım çifte bakışlarını çevirdi.

Jern boğazını temizledi. "Büyüsünü kontrol edemiyor. İsteddiği zaman onu tüketiyor ve alev aldığı anda, onu bayıltana kadar yanıyor."

Fae'nin dikkati tekrar bana yöneldi.

Kollarımın üzerinde bir şeyin gezindiğini hissettim ve kendime baktığımda bunun buz olduğunu fark ederek ürperdim.

Derime yayıldı ve alevleri öldürdü.

Boğazımın üzerine kapandığında hızla nefes aldım. Sadece ince bir tabakaydı ama yine de panik içimde savaşıyordu.

Ateşim daha sıcak yandı, buzunu bir kalp atışında eritti. Fae adam yemin etti.

"Alevleri duygularına tepki veriyor. Onu sakinleştirebilerseniz ateşi öldürme şansınız daha yüksek olur," diye ekledi Gora.

"Bunun için zamanımız yok." Fae adam beni yerden kaldırdı ve omzunun üzerinden fırlattı. Yüzüm sırtına çarptı ve kaçtı. Alevlerim onu yakmamış gibi görünüyordu, bu onun için şanslıydı ama benim için pek de iyi değildi.

Bir an sonra, üzerimize vuran güneş ışığından saklamak için gözlerimi sıkarak kapatıyordum. Üçümüzün de güneşinden gelen sıcaklık açıkta kalan tenimi öpüyordu, çünkü hala iç çamaşırimdan başka bir şey giymemiştim.

İyi hissettirdi.

Peçe, hayır. *İnanılmaz* bir histi.

Ve fae'nin sıcak, çıplak sırtı daha da iyi hissettirdi.

Ta ki o koşmaya başlayana ve yüzüm ona çarpana kadar. "Gora ve Jern'i bırakma!" Gözlerimdeki acıyı görmezden gelerek haykırdım.

Durmadı.

Hızla ilerlerken çığlıklar ve haykırışlar şehirde yankılandı, o kadar hızlı hareket ediyordu ki, kimsenin onun kim ve ne olduğunu ya da neden yandığını görebilecek kadar iyi seçebileceğinden bile şüpheliydim.

Adam yarım saat boyunca koşmuş olmalı, şehrin içinden geçip vadinin üzerinde yükselen çorak dağlara tırmanmış.

Sonunda yavaşlayıp küçük bir nehrin yanında durduğunda başım dönüyordu ve hâlâ yanıyordum.

Suya baktım, gerçek dünyayı yeniden görmenin şokuyla neden özellikle orada durmaya karar verdiğini anlayamadım.

Beni nehre fırlattı ve suya düşerken bir ılık attım. Çocukluğumdan beri yüzmemiştim.

Boğulmama izin verir miydi?

Neden beni kurtarmak için bu kadar zahmete girmiş ve beni nehre atmıştı?

Su beni içine çekti, olabileceği kadar soğuk değildi. Omzum yumuşak kuma değdi ve ne kadar sığ olduğunu fark ettim.

Bana bir şey olmaz.

Fae beni öldürmeye çalışmıyordu.

En azından, *henüz* değil.

Sanki bu noktayı vurgulamak istercesine iç çamaşırımın arkasından tuttu ve beni tekrar karaya çekti.

Nefes nefese kaldım, çıplak ayaklarım yere sertçe çarptığında dizlerimin bağı çözüldü. Bir mucize eseri ateşim sönmüştü.

Fae bana bir hayvan gibi hırladı ve beni dik tutmak için belimi kavradı. Bu hareket göğüslerimizi birbirine oldukça yaklaştırdı, ama bunun üzerinde fazla düşünmeme izin vermedim. O sadece benim düşmemi engellemeye çalışıyordu. "Neden bu kadar zayıfsın?"

"On yıl boyunca bir mahzendeydim. Bizi zar zor beslediler." Hava emerken göğsüm hâlâ hızla inip kalkıyordu ama yine alev almamıştım. "Sen de zayıf düşersin."

Öfkesi azıcık da olsa azaldı.

"Ayın nerede? Arkadaşlarımı yakaladı mı?"

Bana ters ters baktı. "O bir *ayı* değil, o bir idorr. Ve adı da Gleam." Gözlerimi kırptım.

Duymayı beklediğim şey bu değildi.

"İdorr nedir o zaman?" Göz kapısı kelimesini telaffuz etmişti, ben de aynısını yapmak için çaba sarf ettim.

"Uzak akrabaları olan ayılardan çok daha güçlü, hızlı ve zeki büyülü bir hayvan. Bazı fae'lerle zihinsel ve ruhsal bir bağ kurarak hayat arkadaşımız olurlar."

Tekrar göz kırptım. "Yani... bir ayıyla mı evlisin?"

En azından benimle seks yapmak istemezdi.

Ama yine de çok güzeldi. Belki de bu gerçeğin yasını tutmalıyım.

"Hayır," diye hırladı. "Bir canavarla bağlanmak, arkadaş olarak bağlanmak demektir. Gleam'in bir eşi var."

Oh.

"Peki ya sen?"

"Bu kadar soru yeter," diye hırladı bana.

"Bir şeyi bilmediğim için bana bağıramazsın ve sonra öğrenmeye çalıştıgımda tekrar bağıramazsın," diye karşılık verdim. "*Beni* kaçırın *sensin*."

"Seni ben *kurtardım*."

"İkimiz de biliyoruz ki geldiğin yerde ve zamanda ortaya çıkmanın bencilce bir nedeni vardı. Ve muhtemelen bununla bir ilgisi vardır." I

Kolumdaki gümüş el izini işaret etti ve sonra avucunda fark ettiğim eşleşen el izini gösterdi.

Bana ters ters baktı.

Bir açıklama bekleyerek ters ters baktım.

Sonunda dişlerini sıkarak, "Bu bir eş bağı" dedi. Lanet olsun.

Duymayı beklediğim şey bu *değildi*. "Eş

bağı mı?"

"Evet. Seni tuttuğumda ortaya çıktı, bu da kaderin her ne sebeple olursa olsun birlikte olmamız gerektiğine karar verdiği anlamına geliyor. Bağlantının benim tarafımı tamamlamak için gerekli kelimeleri söyledim - onları tekrarlama yoksa kalıcı olarak birbirimize yapışıp kalacağız."

Peçe.

"Ne dediğini bile hatırlamıyorum."

Kelimeler dudaklarımdan çıkarken bile zihnimden bir şeyler fısıldadı,

"Sillah ovim rett warum."

"Güzel." Başını yana doğru salladı. "Gleam burada. Arkadaşlarınıza veda etmeye hazırlanın."

"Nereye gidiyorum ben? Onları öldürmesen iyi edersin."

Bana karanlık bir bakış fırlattı. "Beni nasıl durdurmayı düşünüyorsun?"

Büyüm tekrar su yüzüne çıkma tehdidiyle karşı karşıya kaldığında omurgamdan bir ürperti geçti. Beni bıraktı ve uzaklaştı.

Biraz yalpaladım ama nehrin kıyısında onu takip ederken dik durmayı başardım. Jern ve Gora'yı nehir kenarında ayağa kaldıran ayı-err, idorr-arkadaşını bulduk.

Fae, idorr-arkadaşının başını kaşıdı ve yüzünü yalarken mutlu bir şekilde guruldadı.

Ona cevap verirken dudaklarının kıvrımını hayal etmiş olmalıyım, çünkü huysuz bir piçti.

Gora ve Jern beni kucaklarına aldılar, ikisi de hayatta ve özgür olduğumuz için ne kadar mutlu olduklarına dair bir şeyler söylediler. Ben de aynı fikirde olduğumu mırıldandım ama gözüm hâlâ eşim olduğu anlaşılan Fae'ye takılmıştı.

Eş *neydi* peki?

Kelimeyi benim kocayı kullandığım gibi kullanmıştı ve bir el izinin evlilik olmasına imkân yoktu.

Değil mi?

Fae adam bir dalda asılı olduğunu fark etmediğim bir çantayı çözdü. Şehre girmeden önce ağaçların arasına saklamış olmalıydı, çünkü omzuna atmadan önce çantayı karıştırma zahmetine girmede.

Adam "Gitme vakti" diye gürlediğinde Jern ve Gora beni koruyarak arkalarına sakladılar.

Birbirlerine biraz daha yaklaşıp beni tamamen gizlediklerinde gözlerini onlara dikti.

"Laeli bizimle kalacak," diye uyardı

Gora. Dudağımı ısırdım.

Beni korumaya çalışmaları çok hoştu ama o fae piçi peşime düşmüştü. Neden yaptığını bilmiyordum, ama beni bulmak için lanet kalenin içinde öldürdükten sonra bensiz gitme şansı olduğunu düşünmüyordum.

Neyse ki adam onunla aynı fikirde olmadıkları için boğazlarını kesmeye çalışmadı. Bunun yerine, "Yiyecek ve en yakın kasabayı tarif etmemi isterseniz, o benimle kalır" dedi.

Çift bir süre sessiz kaldı.

Üçümüz de açlıktan ölüyorduk. Fae bizi avlamıyor olsa bile, yiyecek olmadan fazla uzağa gidemezdik. Ki eğer hep birlikte gitmeye çalışırsak öyle olacaktı.

"En yakın kasabaya gidemeyiz," dedi Jern sonunda. "Gözlerimiz parlarken olmaz. Doğruca kralın mahzenine geri götürülürüz."

"Seni yanımda geri götüremem," dedi Fae kesin bir ifadeyle.

"Coarse seni Loire'a geri götürebilir," dedi kadınsı bir ses zihnime. Gora ve Jern'in biraz sıçramaları bana onların da sesi duyduklarını söyledi. *"O benim dostum ve bizden sadece birkaç saat geride."*

Sesin idorr olan Gleam'e ait olduğunu düşündüm.

"Loire'da insanlara ihtiyacımız yok," diye homurdandı Fae. "Onları alacak lanet olası bir insan kasabası bulabilirler."

"Ne kadar süre hapsedildiniz?" Gleam fae'yi görmezden gelerek arkadaşlarıma sordu.

"Benim için beş yıl. Jern için sekiz," diye itiraf etti Gora. "Laeli on yıldır oradaydı."

İdorr üzüntü dolu bir ses çıkardı. Gora'nın omzunun üstünden bakıp Gleam'in toprağın üzerine çöküşünü izledim. *"Coarse'yi bekleyeceğiz."*

"Teşekkür ederim," dedi Jern. "Laeli'nin de bizimle kalması gerekiyor."

"Oh, hayır. Siz ikiniz dost gibi kokuyorsunuz; Ravv ve Laeli'nin birlikte kalması gerektiğini anlayabilirsiniz." Başını patilerinin üzerine eğdi.

Ravv'ın kızgın fae adamın adı olduğunu düşündüm.

"Dostlar?" Gora omzunun üzerinden bana baktı.

"El izi şeyi." Ona bakmaya zahmet etmedim. Kolumda parladığını görmek beni biraz korkuttu açıkçası.

Gora'nın omzunun üzerinden tekrar baktığımda, Ravv'ın gözlerini bir milim bile kıpırdamadan olduğu yerde duran Gleam'e diktiğini gördüm. İçimden bir ses zihinsel olarak tartıştıklarını söylüyordu.

Ravv sonunda çantasını idorun yanına bıraktı ve ardından hışımla ormana girerek gözden kayboldu.

Arkasından bakakaldım.

"Belki şansımız yaver gider de geri gelmez," diye mırıldandı Jern. Belli ki benim kötü şansım konusunda eğitimsizdi.

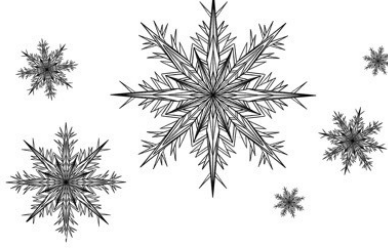
"Geri geliyor," dedi Gleam hoş bir şekilde. "Çantada yiyecek var. Ravv döndüğünde daha fazlasını getirecek."

Hiçbirimiz çantayı açmakta ya da açlıktan ölmek üzere olan vahşi hayvanlar gibi içindikilerin yarısını mideye indirmekte tereddüt etmedik.

O yokken kolumun üst kısmı nedense ağrıyordu -aslında el izinin olduğu yer- ama karnımı doyurmak için ağrıyı görmezden geldim.

СПАРИЕА 7

LAeli

W Ravv birkaç saat sonra döndüğünde, yanında başka bir idorr vardı. Yeni gelen Gleam'den bile daha iriydi ve yüzü öfkeli bir kaş çatmayla çarpılmıştı.

Biz insanlar nehrin yakınındaki bir çalıdan topladığımız taze meyveleri atıştırıyorduk, bir ağaca yaslanmış karnımızı doyuruyorduk. Gora ve Jern el ele tutuşmuş, omuzlarını birbirine bastırmışlardı ve Jern *saatlerdir* gülümsemek için mücadele ediyordu.

"Bu kadar sevimli olmayı bırak," diye homurdandım onlara, her zaman yaptığım gibi.

Seks yaptıkları zamanlar hariç.

Sonra sesleri ve yatağın altımda nasıl sallandığını görmezden gelmeye çalıştım.

Bunu görmezden gelmek genellikle başarısızlıkla sonuçlanır ve benim seksten nefret etmeme katkıda bulunurdu. En azından mahzende geçirdiğimiz zamandan olabildiğince keyif almışlardı.

Ayağa kalktım ve kışımındaki kirin tozunu aldım. İç çamaşırım hâlâ giysilerimin bir parçasıydı ama nehre girdikten sonra çok daha temiz olmuştu.

Kızgın idorr, Gleam'e doğru hışımla yaklaşırken hırladı. Burnuyla onu dürtüyor, kokluyor, homurdanıyor ve sinirli sesler çıkarıyordu. Gleam burnunu ovuşturdu.

O hareket ettikçe yüzünün yan tarafı kürküne değiyor, kendi sesleri de eğlenceyi andırıyordu.

Neler olduğunu sormak için yanıp tutuşsam da, huysuz erkekleri daha da sinirlendirmek istemediğimden sessiz kaldım.

Gleam dedi ki, *"Gora ve Jern, siz Coarse ile gideceksiniz. şehrimiz Loire'a varana kadar sizi koruyacak, sonra da beslenmenizi ve giydirilmenizi sağlayacak."*

şehrin ismini *"lore"* olarak telaffuz etti.

Arkadaşlarım arkamda durmuş, teşekkürlerini mırıldanıyor ve kızgın idorr'a biraz endişeyle bakıyorlardı.

Onları yiyeceği konusunda biraz endişeliydim ama Gleam'in bu kadar nazik olmasından sonra bu pek olası görünmüyordu. Yine de bir idorr tarafından yenmek muhtemelen mahzende bir on yıl daha geçirmekten daha iyiydi.

Ya da en azından benim için öyleydi. Çift muhtemelen buna

katılmayacaktır. "Nereye gidiyorsunuz?" Gora Ravv'a sordu.

"Jirev," dedi Ravv düz bir sesle, kelimeyi *"jeer-ev"* diye telaffuz ederek.

Gora ve Jern, Jirev'in nerede olduğunu merak ettiklerini anlamak için okumama gerek olmayan bakışlar attılar.

"Başka bir Fae şehri. Ravv'a önümüzdeki birkaç hafta için orada ihtiyaç var," dedi Gleam yumuşak bir sesle. *"Yakında tekrar bir araya geleceksiniz."*

Veil, umarım haklıydı.

Umarım Loire'a gittiğimde Gora ve Jern ile aynı odayı paylaşmamı istememiştir. Açıkçası, onlardan önce Ravv ile paylaşırdım.

Çok uzun yıllar olmuştu.

Jern, Gleam'e küçük bir gülümseme verirken, "Teşekkür ederim," dedi. Beni kucaklamak için kendine çekti ve sıkıca sarıldı, "Kendini ondan korumak için ne yapman gerekiyorsa yap," diye mırıldandı.

"İyi olacağım," diye fisıldadım.

Gora kollarını ikimize de dolayarak sıkıca sarıldı. "Yakında görüşeceğiz."

Gözlerim yaşarmadı.

Daha sonra, her şey yoluna girdiğinde... ama şimdilik, mahzenin dışında olduğum ve ormanda oturduğum için hâlâ şoktaydım. Güneş hâlâ ağaçların arasından parlıyordu ve gerçeküstü bir his veriyordu.

Kaba'nın sırtına çıkmaları birkaç dakika sürdü ve Ravv sonunda onları giysilerinden tutarak yukarı çekmek zorunda kaldı. Ravv daha sonra Coarse'ın kulaklarının arkasını kaşdı ve büyük, huysuz idorr, Gleam'e son bir kez sürtündükten sonra ona bir uyarı hırıltısı verdi. Bana baktı ve canlı gözleri, dönüp ormana doğru uzaklaşmadan önce uzun, çok uzun bir an boyunca oyalandı.

Coarse, daha hızlı olmasa da Ravv kadar hızlı hareket ediyordu.

O gider gitmez Ravv bana tehdit edilmek üzere olduğumu söyleyen bir bakış fırlattı.

Ellerimi teslimiyetle kaldırdım. "Ben hazırım."

Ona ve Gleam'e ulaştığımda elleri kalçalarımın indi ama beni kaldırmak yerine sinirli bir şekilde gürledi ve sıkılmış çenesinin arasından "İğrenç kokuyorsun" dedi.

"Yıllardır hapisteyim," diye karşılık verdim, savunmam yükseliyordu. "Kir ve ter kaçınılmazdır."

"Kir ve tere aldırman." Ayaklarımı yerden kesip beni nehre doğru sürükledi.

"O zaman senin sorunun ne?"

"Erkeğinin kokusu."

Kaşlarım kalktı. "Jern *benim* değil."

Beni nehre geri atmadan önce, "*eğer öyle olsaydı çoktan ölmüş olurdu*" gibi şüpheli bir şey mırıldandı.

Kekeleyerek ve kızgın bir şekilde geldim. "Neyin *var* senin?"

Bir kalıp sabun üzerime doğru geliyordu ve ben o lanet şeyden zar zor kaçmayı başardım.

Yumuşak bir gümbürtüyle nehirde kayboldu ve ben şaşkınlıkla arkasından bakakaldım.

Ravv peşinden atlarken bir sıçrama oldu.

İnledim, gökyüzüne baktım ve perdeye hayatımın neden hep bu şekilde gittiğini sordum.

İşler bir kez olsun lehime işlese gerçekten o kadar kötü olur muydu? Bir mahzeni kızgın bir fae adamla takas etmişim ve...

Peki, tamam.

Ravv kilerden çok daha iyiydi. Belki de şansım yaver gitmişti.

Sabunla birlikte su yüzüne çıktı ve bana doğru yaklaştı. Her nasılsa, elinde bir kalıp sabunla nehrin ortasında bile tehditkâr görünmeyi başarıyordu.

"Arkanı dön," dedi.

Döndüm.

Sabunu başımın tepesiyle buluştu ve baskıdan dolayı irkildim. "Çok sert."

Homurdandı ama acıtmak yerine hoş hissettirecek kadar hafifletti.

"Kendim yıkanabilirim," dedim ona, sabunu ve parmakları kalın saçlarımda ustalıkla ilerlerken. "Beni tanımıyorsun bile."

Teklifimi ve açıklamamı görmezden geldi.

Parmakları kafa derime masaj yaparken gözlerim kapandı.

Gerçekten tuhaf bir andı. Başımın üzerinde Evare'nin güneşleri gökyüzünü ışıkla doldururken, muhteşem bir fae adam saçlarımı temizlerken bir nehirde durdum.

Bir parçam rüya görüp görmediğimi merak etti.

Ama kaçışımı net bir şekilde hatırlıyordum. Sabunu ve parmakları kolumda ilerlediğinde, oradaki çürüklerin üzerinden geçerken çenemi sıktım.

"İyileşmen ne kadar sürer?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Muhtemelen ne kadar yediğime bağılı." Durakladım. "Gleam'i incittim mi? Alev almak istememiştim."

"Hayır, onun derisi kalındır. Sen sadece biraz saçını yaktın."

Toprağın üzerinde oturduğı yerden, "*Tekrar büyüyecek,*" diye önerdi.

Yine de yüzümü buruşturdum ve başımı saçımdaki köpükleri durulayacak kadar suya daldırdım. "Hâlâ üzgünüm."

"Kıyafetlerini çıkar," dedi Ravv, sabunu tekrar saçlarıma doğru kaldırdı ve her şeye yeniden oradan başladı. Bir fırçanın halledebileceğinden daha fazla kir olduğunu hayal etmek zorundaydım.

Vücudum kaskatı kesildi. "Seks yapmıyoruz. El izinin ne anlama geldiğı umurumda değıl. Seksten nefret ediyorum."

Seksten nefret etmenin gerçekten bir şey olup olmadığını bilmiyordum ama bunu bir şey haline getiriyordum.

"Sana teklifte bulunmuyorum," diye karşılık verdi. "Kıyafetlerin kirli." "Ah."

Bunu düşündüm.

Piç kurusu haklıydı, ben tamamen iğrençtim.

Ona sırtımı döndüm ve önünü açmaya başladım. Su belime kadar yükselmişti, bu yüzden kığım yeterince iyi gizlenmişti, fazla bir şey göreceğini sanmıyordum. "Tamam, beni tutmayacağın sürece sorun yok. Çantanda yedek kıyafet var mı? İç çamaşırla dolaşmayı tercih etmem."

"Bu bir iç çamaşırı mı?"

"Mhm. Fae kadınları kıyafetlerinin altına ne giyerler?"

"Önemli ölçüde daha az kumaş."

Yüzüm kızardı.

Muhtemelen yüzlerce kadınla birlikte olmuştur.

Muhtemelen *yaşlıydı*. Bedenimle ilgilenmezdi bile. "İnsanlar tuhaf," diye homurdandı Ravv.

"Şehrime tişört giymeden gelen sensin. Bu da seni tuhaf biri yapıyor." İç çamaşırımı çekiştirerek çıkardım. "Sanırım bu da yedek kıyafetin olmadığı anlamına geliyor."

"Sadece şort ve pantolon. Geçerken Zamansız Kumlar'da sana bir şeyler bulurum." İç çamaşırımı parmaklarımın arasından aldı ve sabunla ovmaya başladı.

Yüzüm biraz ısındı. "O kadar uzağa gitmeyi hayal bile etmemiştim. Oraya varmamız ne kadar sürer? Kırık Orman'dan mı geçeceğiz?"

"Gleam'in Kumlara dönüşü yaklaşık üç gün sürer." Ovalamaya devam etti, benim yapacağımdan çok daha hızlı bir iş çıkardı. "Ormandan kaçmak için yeterince batıdayız."

İçimi çektim.

Orman'ı hep merak etmişimdir.

"Hayal kırıklığına uğramayın. Şekil değiştirenler pisliktir." "Nasıl?"

"Al." Bana sabunu uzattı. "Tabii geri kalanını da fırçalamamı istemiyorsan." Gözleri parlıyordu.

Bakışlarındaki hınzırlık karşısında alt bölgelerimdeki iğrenç ısınmayı görmezden gelerek sabunu elinden çekip aldım. "Ben iyiyim."

"*Cinsel isteksizlik* nedir?"

Yanaklarımda bir sıcaklık belirdi. "Sanırım bunu ben uydurdum. Belki de gerçektir; gerçekten bilmiyorum. Ama Gora ve Jern ile kapana kısılmıştım ve sürekli birbirlerinin üzerindeydiler. Seksle ilgili herhangi bir söz ya da düşünceden korkmaya başladım ve kendimi daha iyi hissetmek için bunu bir tiksinti olarak nitelendirdim."

Bir kahkaha attı. "Peçe."

"Değil mi? Onlara karşı bir şey değil; bu kadar sık seks yapan *birini* dinlerken ben de aynı şekilde hissederdim. Yatak resmen altımda sallanırdı." Ürperdim.

"Hapishane ve işkence bir aradaydı o zaman."

"Evet." Kendimi fırçalamayı bitirdim ve sabunu ona uzattım. "En azından bitti."

İç çamaşırlarımı da yanına alarak ve sıkarak nehirden çıktı. Ben giyinirken uzaklara bakabilmesi için bir dala falan asmasını istemeyi düşündüm... ama vazgeçtim. Ravv bana kendimi çirkin ya da utangaç hissettirmemişti ve muhtemelen beni zaten çekici bulmuyordu, bu yüzden alçakgönüllülük için bir neden yoktu.

Geri kalanımı temizlemekle ilgili bir yorum yapmıştı ama muhtemelen sadece bir şakaydı.

Sudan çıkmaya başladım ve o da bana yardım etmekte gecikmedi.

Ona bir kaşımı kaldırdığımda gürlledi, "Böylece kendini kire bulaştırmazsın. O kadar yakın gideceğiz ki senin kirin benimkine dönüşecek."

Doğru.

Ravv giysilerimdeki son bir parça suyu da sıkıp bana verdi. Ben sormadan arkasını döndü, ben de ıslak iç çamaşırlarımın içine girmeye çalıştım ve sonunda tekrar bağladığımda rahatlamış bir of çektim.

Çantasını yerden aldı, içine ormandayken topladığı meyvelerden doldurdu ve sonra tekrar omzuna attı. "Hadi gidelim."

Kabul ettim ve Gleam'in yanına gittim. Bana kocaman bir göz kırptı ve sonra dizimi yaladı.

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. "Seni incitmeden tırmanmanın özel bir yolu var mı?"

Bana kahkahayı andıran bir ses çıkardı. "*Beni incitecek kadar ağır değilsin.*"

Alevlerimden bahsetmedim.

Bacağımı onun sırtına çıkarmak zor oldu ama biraz çabayla kendimi yukarı kaldırdım. Ravv hiç çaba sarf etmeden arkama indiğinde hızlı hızlı nefes alıyordum.

O uzun bacaklar büyük bir avantajdı.

"Koşarken Gleam'le zihinsel olarak iletişim kurman gerekecek," dedi ve beni bir adım öne kaldırıp göğsüm sırtına bastırana kadar aşağı itti. Ona dostça bir masaj yaptı ve o da mutlu bir ses çıkardı. "Her canavar yoldaşı olmayan biriyle zihinden zihine konuşamaz ya da konuşmayı seçmez ama Gleam konuşur. Sen ve ben de zihinsel olarak iletişim kurabiliriz ama kurmamayı tercih ederim. Durmak istersen dizime dokunman yeterli."

Başımı salladım ve göğsü sırtıma iyice yaslanana ve kolları beni sarana kadar benimle birlikte eğildi. Elinin arkasında kıpkırmızı parlayan bir işaret fark ettim, ancak işaretin içindeki glifler okuyamadığım bir dildeydi, bu yüzden bir tür fae büyüğü olduğunu varsaydım.

Gleam *koşmaya* başlamadan önce bir süre yürüdü.

Veil, fark ettiğimden daha da hızlıydı. Rüzgâr saçlarımı arkamda ve etrafımda savurdu ve heyecanım arttıkça dudaklarım sırtıma başladı.

Birkaç saat önce, toprak zeminli küçük bir taş odada mahsur kalmıştım... belki de şansım gerçekten dönmeye başlamıştı.

Saatlerce koştuk.

Sırtım ağrımaya başladığında bunun heyecanı azaldı. Yine de Ravv'ın bana baskı yapmasının verdiği mutluluk ve rahatlık kaybolmadı. Benim için saçlarımı ördü ve bir noktada iç çamaşırımın arkasına sıkıştırdı, ama ikimiz de bunun hakkında yorum yapmadık.

Karnım guruldadığında, çantasından çıkardığı meyve ve krakerlerle karnımı doyurmam için yeterince yavaşladık ve sonra tekrar koşmaya başladık.

Gece için durduğumuzda, kesinlikle bitkin düşmüştüm.

"Sadece toprakta mı uyuyacağız?" Kıçımın üzerine çöküp bacaklarımı önüme doğru uzatırken ona mırıldandım. Ayak parmaklarıma uzanıp sıkı kaslarımı çekerken yüzüm buruştu.

"Hayır, bir buz barınağında uyuyacaksın."

Başımı salladım, göz kapaklarım
ağırlaşıyordu. Umarım buz soğuk
gelmemiştir.

Olsa da olmasa da muhtemelen eritecektim.

"Uykunda alev alıyor musun?" diye sordu.

"Hayır." Başımı dizime doğru eğdim ve gözlerimin bir dakikalığına kapanmasına izin verdim.

"Laeli." Ravv'ın sesinde hafif bir hırıltı vardı ve kocaman eli omzuma indi. Beklediğimden daha yumuşak bir dokunuş olduğunu düşündüm ama bunu hayal etmiş olabilirim.

Başımı kaldırmadığımda kalın bir kol bacaklarımın altından kaydı.

Yerin altımdan kayıp gittiğini hissettim ve beni taşıyan fae'nin sıcak göğsüne yaslandım.

Sırtıma sert bir şey çarptı. Bir parçam bunun benim taş yatağım olmadığını fark etti ama bu küçük bir parçaydı.

Buza karşı gevşedim ve hızla daldım.

Ilık su dolu bir havuzda uyandım... Başımın üstünde buzdan bir duvar vardı. Gözüme kocaman bir su damlası düştü.

Silip atmaya çalıştım ama bir tane daha alnımın ortasına düştü.

"Sanırım kalkma vakti geldi," diye mırıldandım, bir çıkış yolu bulmak için kendimi ön kollarımın üzerine kaldırdım.

Beş duvar gördüm.

Panik göğsümde kabardı. "Ravv!"

Başımın üzerindeki duvar kaydı ve üstümde bitkin, çatık kaşlı bir adam belirdi.

"Kapana kısıldığımı sanmıştım." Başımı tekrar su birikintisinin içine bıraktım. Kulaklarıma su dolmuştu ama en azından üstümdeki ağaçları görebiliyordum.

"Barınağımı mahvettin."

"İyileştirdim. Her sığınacağın bir küvete ihtiyacı vardır," diye mırıldandım. Şakamla alay etti.

"Huysuzsun," dedim.

Yine de her zaman huysuzmuş gibi görünüyordu.

Belki de bunun için farklı bir kelime vardı, eğer bu sürekli bir durumsa. Üstümde kayboldu.

Kendimi kalkmaya zorladım ve sığınaktan çıkarken yüzümü buruşturdum.

Evet, sırlıklam olmuşum. Saçlarımdan yüzüm de dahil olmak üzere her yere su damlıyordu.

Ravv'ı ararken gözlerimden çektim ve onu çantasına daha fazla meyve doldururken buldum. Henüz hiçbir güneş doğmamıştı ama ağaçların arasından ilk güneşin doğmaya başladığını gösteren küçük bir ışık şeridi görebiliyordum. "Hiç uyudun mu?"

Bana cevap vermedi.

Gleam uzun, ağır bacaklarını uzatarak, "*Yapmadı,*" diye mırıldandı.

"Neden olmasın?"

"İnsan topraklarına güvenmiyor ve siz de onun görüş alanının dışındaydınız."

Rav idorr'a homurdandı ve o da keyiflenerek başını tekrar patilerine indirdi.

"Bu gece sığınakta birlikte uyuyalım mı?" diye sordum.

Gleam, "Evet," dedi, aynı anda Ravv, "Hayır," diye

homurdandı. Tekrar göz kırptım.

"Lanet olası bir küvette uyanmak istemiyorum," dedi çantasını kapatıp omzuna atarken. "Hadi yola koyulalım."

Gleam ve ben birbirimize bilmiş bilmiş

baktık. Onu barınakta uyutacaktık. Ya da

en azından o öyle yapacaktı.

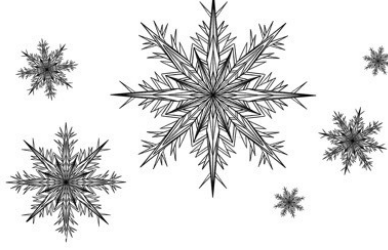
Ravv ağrıyan bedenimi bağlı olduğu idorr'un sırtına kaldırdı ve Gleam yürürken sessizce yemek yedik.

Yorgunluğuma, ağrılarıma ve sıırıslık olmama rağmen, biz giderken doğan güneşlerden birini izlerken kendimi gülümserken buldum.

Kötü şans için çok fazla.

СПАРИЕА g

LAeli

W İkinci gece için durduğumuzda Ravv beni Gleam'in sırtından indirmek zorunda kaldı.

"Peçe," diye mırıldandı, beni yarattığı buzdan sığınağa sokarken.

"Beni bu soğuk tabutun içinde ölüme terk edin," diye mırıldandım.

Kıkırdamasını bir başka alayla gizledi. "Bu gece ölmeyeceksin. Sadece kasların ağrıyor."

"Bir mahzende mahsur kalmak sizi günlerce idorr sürmeye hazırlamaz." Kabul eder gibi bir ses çıkardı ve benden uzaklaşmaya başladı.

Parmaklarımı kollarına geçirdim. "Sen de uyumalısın, böylece yarın huysuz olmazsın."

Homurdandı. "Ow."

Tırnaklarımı daha sıkı geçirdim. "Gitmek yok."

"Tamam." Homurdandı ama altımda manevra yaptı.

Vücudu üzerinde yatmak için buzdan çok daha rahattı. Ona karşı rahatladım, ereksiyonunu karnımın alt kısmında hissettiğimde vücudum ısındı.

Benden etkilenmişti.

Bahse girerim bunu beklemiyordu - muhteşem bir fae erkeğinin bir insana ilgi duymasını.

Belki de aramızdaki eş bağından kaynaklanıyordu. Onu neden yarattığını bana hâlâ söylememişti ama makul bir cevabı olduğunu varsaymışım. Eninde sonunda bunu ondan ya da Gleam'den öğrenecektim.

"Kahretsin, beni istiyorsun," diye

fısıldadım. "Git uyu," diye hırladı bana.

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı ama uyumaya devam ettim. Muhtemelen birlikte bir küvette uyanacaktık ama umurumda değildi. Vücudu bana karşı iyi hissettiriyordu ve ne kadar aptalca olursa olsun, istemediğim bir şeyi yapmayacağına güveniyordum.

Sonraki iki gün de aynı şekilde geçti ve dördüncü gece Kırık Ormanlar, Zamansız Kumlar, Ağrıyan Uçurum ve İnsan Toprakları arasındaki sınırda bir nehir kenarında kamp kurduk. Kaldığımız yer Kumlara ve Ormana doğru eğimliydi, bu da etrafımızdaki araziye görmemizi kolaylaştırıyordu.

Kırık Orman'a baktığımda, çocukluğumdan beri merak ettiğim devasa, ölü görünümlü ağaçları ve kırmızımsı kahverengi toprağı gördüm.

Önümüzde uzanan Zamansız Kumlar sarı, beyaz ve turuncunun her tonunda devasa kum tepelerinden oluşuyordu.

Ağrıyan Uçurum sadece zeminin yavaş yavaş yeşilden kızıla dönüşmeye başlamasıyla tanımlanabilirdi. Sonunda toprak, herhangi bir varlığın gözlerinin görebileceğinden daha uzağa giden korkunç bir düşüşe yol açacaktı.

Dürüst olmak gerekirse, Uçurum yerine Sonsuz Vahşi Alan'a gittiğimiz için minnettardım. *Oraya* girmenin nasıl bir şey olacağını düşününce ürperdim.

"Uyumadan önce ye," dedi Ravv, bana bir oturuşta yiyebileceğimden daha fazla yemek uzatarak. Benden etkilendiği açık olsa da, bu ilgiyi sürdürmekle ilgilendiğini düşünmemi sağlayacak hiçbir şey yapmamıştı, bu yüzden konuyu tekrar açmadım. "Hepsi bu."

"O kadar da aç değilim," diye itiraz ettim, bu itirafla kendimi şaşkına çevirmiştim.

Açlıktan ölmek üzereyken nasıl bu kadar çabuk açlıktan ölmedim?

Yine de gün boyunca yedi ya da sekiz kez yemek yemiştik. Ravv'ın bu öğünlerin çoğunda aç olduğu konusunda yalan söylediğinden oldukça emindim, ama beni beslemesinden şikayetçi olmayacaktım.

"Aç olup olmadığını sormadım. Ye onu."

Gözlerini bana dikti.

Benimki geri çekildi.

Ama uzun bir süre sonra nihayet pes ettim ve bakışlarımı indirdim.

Bunu kazanabilirdi.

O barınağı inşa etmek için sihrini kullanırken ben yemek yedim. "Bu gece yalnız uyuyacaksın," dedi Ravv bana.

"Hayır, sulu tabutta tek başıma uyumayacağım," dedim açık açık. "Eğer birimiz sıcak bir küvette uyanırsa, ikimiz de uyanırız."

Bana kaşlarını çattı.

Kaşlarını çatmasına inatçı bakışlarımla karşılık verdim. Pes etme sırası ondaydı.

Sonunda başını sallayarak onaylamadan önce beni uzun, çok uzun bir süre bekletti. "Peki."

"İyi," diye tekrarladım.

Birlikte yatağa girmeden önce çabucak yıkandık ve ben onun ereksiyonunu hiç fark etmedim.

Ya da kollarının sırtıma dolanması.

Ya da uyandığımda ona sürtünmek istemem. Belki de sekse olan isteksizliğim gerçek değildi.

Zamansız Kumlar'a girdiğimizde kumdan ne kadar nefret ettiğimi hemen anladım. Gözlerime kaçıyor ve koşarken sürekli tenime batarak beni tedirgin ediyordu. Bu tedirginlik, daha fazla ısı yaydığım için gücümün enerjimi daha hızlı tüketmesine neden oldu ve hepimizi perişan etti.

"Bir handa falan durmamız lazım. Bir molaya ihtiyacım var," diye mırıldandım Ravv'a kısa yemek molalarımızdan birinde. Gleam için büyük bir kaseyi suyla doldurmuştu ve bana birçok su derisinden birini uzattı, bu da beni erzak dolu bir çantaya sahip olduğu için minnettar etti.

"Duramayız," dedi.

Bir açıklama bekledim ama gelmedi. "Ravv," diye itiraz ettim.

"Laeli," diye ses tonumu taklit etti. Ona karanlık bir bakış attım.

O da bunu yansıttı.

"Bana giyecek daha iyi bir şey bulacağını söylemiştin." İç çamaşırlarımı işaret ettim. "Bu en azından bir şehre gitmeyi gerektirir."

"Zamansız Kumlar güvenli değil," diye karşılık verdi. "Ben kıyafetlerini getirene kadar bile şehrin çok dışında kalacaksın."

İçimi çektim.

Bu konuda gerçekten fikrini değiştirmeyecekti.

Sonunda kabul ettim.

Durmadan önce birkaç saat daha at sürdük ve benim için bir buz barınağı inşa etti. Beni içine soktukten ve çıkmaya kalkarsam yeni kıyafetlerimi vermemekle tehdit ettikten sonra yürüyerek en yakın şehre doğru yola çıktı.

Gleam ve ben yorgunluğum beni uyutmadan önce birkaç dakika sohbet ettik. Daha öğleden sonraydı ama veil, uzun bir kaç gün olmuştu.

Ravv gittikten kısa bir süre sonra kolumdaki garip bir sızı ve ardından *ağrı* beni uyandırdı. Bir sızı olarak başladı, ama acılı bir zonklamaya ve sonra da dayanılmaz bir *bıçak saplanması*ya dönüştü.

Ağrı o kadar kötüydü ki nefes almak bile zorlaşmıştı.

Kalbim hızla çarpıyor ve üzerimden yayılan sıcaklık artıyordu.

Barınak şimdiden üzerime damlamaya başlamıştı. Yapıda delikler oluşmaya başlamadan önce ne kadar süreceğini bilmiyordum, hem güneşin hem de *benim* sıcaklığıma yol açıyordu.

Ağzım kurudu ve tavandan yağmur gibi yağın suyla birlikte üzerimden ter damladı.

Veil, *kavurucuydu*.

Ravv'ın zihnine Gleam'in zihnine ulaştığım gibi ulaşmaya çalıştım, çünkü zihinsel bir bağlantıyı paylaşmamız gerekiyordu, ama başarısız oldum. Daha önce hiç zihinsel olarak konuşmamıştık, bu yüzden o bağı nasıl bulacağımı bilmiyordum.

"*Laeli*." Gleam'in kısık hırıltısı dikkatimi bir anlığına acıdan uzaklaştırdı. "*Akıncılar geliyor. Ben onları öldürürken barınağın içinde kalın.*"

Korku midemi sıkıştırdı. "*Akıncılar nedir?*"

"*Zamansız Kumlar'da dolaşan, çalacak bir şeyler ve insanlar arayan insan ve büyümlü varlık grupları. Köleler sadece Kumlar'da var ama Evare'deki en acımasız yaratıklardan bazıları buradaki şehirleri yönetiyor. Ravv endişelenmeni istemedi.*"

Peçe.

"*Nasıl dövüşüleceğini biliyor musun?*"

Bana Ravv'ı hatırlatarak alay etti. "*Yüzyıllardır kralımın ve eşimin yanında savaştım. Fae'ler savaşçıdır, yoldaşları da öyle.*"

Kralı mı?

İdorr kralı diye bir şey duymamıştım ama büyürken fae kralları ve kraliçeleri hakkında birkaç hikaye duymuştum, bu yüzden idorrların da fae yoldaşları gibi liderleri olduğuna inanmak zor değildi.

"Tamam," diye fısıldadım, dişlerim biraz gıcırdıyordu. "Ama barınak eriyor."

Ve kolumdaki acı beni deliliğe sürüklüyordu. Küfretti.

"Sakin olmaya çalış."

Acı çektiğim, terlediğim ve titrediğim düşünülürse, bu mümkün değildi.

Sıcaklık devam edecekti.

"Ravv geri dönecek mi?"

"Şehre yeni ulaştı. Onlar gidene kadar ona akıncılardan bahsetmeyeceğim."

Bu iyi bir fikir gibi görünmüyordu. *"Bilmesi gerekiyor."*

"Bize geri dönmek için şehri terk edecek ve bunun olmasına izin veremeyiz. Eğer senin kolunu ve onun avucunu koruyacak bir şey olmadan Jirev'in yanına gidersek, adamları ikinizi de öldürür. Zaten bize zamanında ulaşmasının imkânı yok. Ben bizi korurum."

Veil, başımız beladaydı.

İçimden bir ses bunun çok kötü gideceğini söylüyordu.

Bu korkuya boyun eğmeye çalıştım, çünkü korku kolumdaki acıdan daha az korkunçtu.

Acı daha da artarken içimden bir inilti kaçtı.

Ateşim alevlendi ve güneş ışığı çatıdaki bir delikten sığınağıma süzüldü.

"Kahretsin," diye fısıldadım.

"İyi olacaksın," diye söz verdi Gleam.

Ona inanmadım ama bu konuda yapacak başka bir şey yoktu. Eğer alev alırsam, bu beni bayıltabilirdi ve erimiş bir sığınakta bilinçsiz olmak kesinlikle Ravv'dan çok daha kötü biri tarafından kaçırılmama neden olabilirdi.

Sığınağın dışında bir savaş çığığı duyuldu ve Glean'in yanıt olarak kükrediğini duyduğumda bedenim gerildi.

Pençelerle çarpışan kılıçların ve deriyi kesen pençelerin çıkardığı korkunç sesler gözlerimi kapamama neden oldu.

Bir çatlama sesi duydum ve gözlerim açıldığında kırmızı gözlü ve boynuzlu bir adamın hınzırca sırıttığını gördüm.

Şeytan.

O bir iblis olmalı.

Birkaç tür iblis vardı ve ejderhalar teknik olarak bu niteliklere uymasalar da iblis olarak biliniyorlardı, ama-

Kılıcının kabzasını buzdan sığınağımın duvarına vurdu.

İlk vuruşta buzda çatlaklar oluştu ve kılıcı tekrar vurduğunda buz *paramparça* oldu.

Etrafıma buz parçaları yağarken çığılık attım. Ateşim tutuştu ve bana çarpmadan önce onları eritti.

İblis alevlerimden uzaklaştı ve akıncılardan birine bir şeyler homurdandı.

Başka bir adam bana doğru koştu ve ben titreyen

bacaklarımla ayağa kalktım. Koşmam gerekiyordu.

Bir ayağımı barınağın kenarına attığımda iblis önüme çıktı.

"Bizimle geliyorsun," dedi, gözleri acımasızca parlıyordu.

Ona *doğru* koşmam gerektiğini biliyordum -ateşimden korkuyordu, çünkü tüm iblisler ateşe dayanıklı değildi- ama yapamadım.

Yapamadım işte.

Diğer adam bana ulaştığında geriye doğru çekildim.

Kolumdaki acı katlanarak arttı ve dizlerim birbirine çarptı. ılık attım ve yere düştüm, sığınanın kalıntılarının içine geri indim, hala yanıyordu.

Önümdeki adamın derisi kalın, gri bir taşa dönüşürken çakıllı bir erkek sesi, "Demirhanelerde işe yarayacak," dedi.

Gargoyle.

O bir gargoyle idi.

Veil, tek ihtiyaçları olan bir deniz ejderhası ve bir melekti, böylece tam bir parti verebilirlerdi.

Taş derili adam beni yerden kaldırdı ve omzuna attı. Bu bana Ravv'ın beni şehirden nasıl çıkardığını hatırlattı ama çok daha fazla acı verdi.

Ravv sandığımdan daha nazik olmalı.

Gargoyle beni buzdan sığınaktan uzaklaştırdı ve hırlayan, savaşan bir Gleam gördüm.

Etrafında bir düzine ceset olmasına rağmen, boynunda ve bacaklarında bir tür büyülü bağ vardı ve bu bağları tutan o kadar çok erkek ve kadın vardı ki, kaçma şansı olduğunu sanmıyordum.

Bir arabanın üzerindeki devasa bir kafese doğru götürölürken ılıklarım kesildi.

Veil, beni kafese mi koyacaklardı?

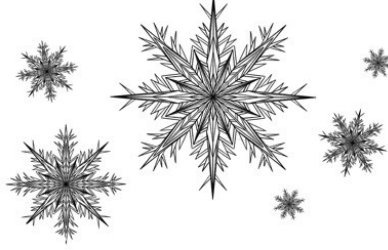
Travma geçirmiş, dehşete düşmüş bir parçam, hayatımın büyük bir bölümünde ne kadar çaresiz olduğumu hatırlayınca daha da küçüldü.

Ve şimdi, başladığım yere geri dönmüştüm.

Ravv'la bağlantımı tekrar bulmaya çalıştım ama kolumdaki acı çok şiddetlendi ve bilincimi kaybetmeden önce bir an için haykırdım, korku ve acıyla daha fazla mücadele edemedim.

ΣΠΑΡΙΑ μ

RAvv

I Kadınım için yiyecek, giyecek ve diğer malzemeleri çantama yerleştirirken avucuma saplanan bıçağa karşı dişlerimi sıktım.

Ona hiç almadığı şeyleri alma dürtüsüne karşı koyamadım.
Ya da hücresinde.

Ona karşı bir şey hissetmemem gerekiyordu ama yine de kendimi onun ateşinden *hoşlanırken* buldum. Aklından geçenleri bana söylemekten çekinmiyordu ve maruz kaldığı kötü muamelenin dehşeti hakkında açık sözlüydü.

Ve mutlu olduğunda gözlerinin parlaması? Bu benim zayıflığım olmaya başlamıştı.

En azından ayrılığımızla ilgili olarak benim çektiğim acıyı o çekmiyordu. Eş bağının fiziksel dürtüleriyle mücadele etmenin bir erkek için bir dışıdan daha zor olduğunu duymuştum ve bu Laeli için bir merhametti, çünkü lanet şeyler beni çıldırtacaktı.

Şehvetten çıldırmış.

Ona kötü davranan herkesi öldürme arzusuyla çılgına dönmüştü.

Hakkında bilinmesi gereken her şeyi bana anlatana kadar onu kollarımda tutma arzusuyla çılgına dönmüştüm.

Veil, birlikte kapana kısıldığı ve diğer kadına aşık olduğu açıkça belli olan erkeği bulma ve onun

kime ait olduğunu biliyordu.

"Geri dönüyorum," dedim Gleam'e. Yolculuğum boyunca iletişim halindeydik, böylece bağlı yoldaşımı ve eşimi takip edebiliyordum.

Hemen cevap vermedi, ama henüz endişelenmeme izin vermedim.

Hızımı artırdım ve sonunda avucumdaki acı biraz olsun hafifledi.
"Gleam?"

Hala cevap vermedi.

Karnım sıkıştı.

Buz ellerime sürünerek, dişilerden birkaç saat uzakta olmama rağmen savaşmak için ihtiyaç duyacağım pençeleri oluşturdu.

Henüz şehri geçmemiştim ama yine de koşmaya başladım. *"Cevap ver bana,"* diye hırladım Gleam'in zihnine.

"Tamam." Sesi sersem gibiydi. *"Biz iyiyiz. Sanırım."*

Peçe.

"Ne oldu?"

"Akıncılar. Bizi bir tür kampa götürdüler."

Acımasızca küfrettim ve hızımı artırdım. *"Nasıl? Yaralandın mı? Laeli yaralandı mı? Neden bana ulaşmadı?"*

Gleam'in bu konuda sessiz kalması beni hiç şaşırtmadı. Ben bir şey yapamayacak kadar uzaktaydım ve o da durumu idare edebileceğini düşünmüş olmalı.

Açıkçası ben de öyle düşünürdüm.

"Ona seninle zihinsel olarak konuşmamasını söyledin ve ikimiz de iyiyiz. Laeli yanıyor ve enerjisi azalıyor gibi görünüyor ama kan kokusunu almıyorum. Bana bir şey verdiler ama şimdi uyanığım. Sığınağı inşa ettiğin yerden çok uzakta olduğumuzu sanmıyorum."

Onların yakınında durmuş olsaydık, kim olduğumuzu görmek için dışarı çıkmaları sürpriz olmazdı. Gleam'e bir göz atarlar, lanet olası ticaret halkalarında ne kadar para edeceğini anlarlar ve onu elde etmek için ellerinden geleni yaparlardı.

"Geliyorum. Bir değişiklik olursa bana haber ver."

"Pekâlâ." Sesi hâlâ halsizdi ve dinlenmesi gerektiğini biliyordum. Ona verdikleri ilacın etkisinin geçmesi zaman alacaktı. *"Dikkatli ol."*

Damarlarımdaki ateşli büyüün parıltısını buldum ve onu Laeli'nin zihnine kadar takip ettim. Birkaç dakika sürdü ama dışilere doğru koşarken zamandan başka bir şeyim yoktu. Sonunda onun zihnini bulduğumda rahatlayarak uzun bir nefes aldım. *"Laeli," diye gürledim.*

"Ravv?" Sesi ancak bir fısıltıydı ve ondan beklediğim ateşten hiçbir şey taşımıyordu.

"Bana ne olduğunu anlat," diye hırladım. "Sana dokunan oldu mu?"

Görüntüler onun zihninden hızla benimkine geçti. Eriyen barınak.

Duvarları yıkan iblis. Onu taşıyan gargoye.

Onu kafese koyduklarında ateşi yanıyordu. Kafesin parmaklıkları eriyor.

Tekrar dışarı sürüklenmesi ve bileklerinin üzerinde eriyen, her damlasıyla tenini yakan metalle zincirlenmesi.

Nefesim daralmaya başladı. Koşmaktan değil, ona yapılanlardan dolayı.

"Hepsi ölecek," diye hırladım ona.

Cevap vermedi ve ben onun uzaklaştığını hissettim.

"Ateşiniz kontrol edilemez hale geldiğinde erkeğinizin mahzende ne yaptığını söyleyin" diye talepte bulundum.

"Sana söyledim, o benim

değil." "Laeli," diye öfkeyle

gürledim.

"Jern ve Gora bana kitap okurlardı," diye fısıldadı. "Bana hikayeler anlatırlardı. Kitaplardan şiirler okurlardı."

Ona bir şey okuyamadım ve hayatımı kurtaracak bir şiir bile bulamadım.

Ama hikayelerim vardı.

Veil, çoğu insanın hayal edebileceğinden daha fazla hikayem vardı. Güvendiğim birkaç kişi dışında dostluk yerine mahremiyeti tercih ettiğim için bir tanesini paylaşmam nadirdi, ancak ona yardımcı olacaksa, ona istediği kadar hikaye anlatabilirdim.

"Gleam ve ben Loire'in üzerine inşa edildiği buzulda yiyecek aramaya çıktık," diye başladım.

"Gideceğimiz krallık Loire mi?" Laeli araya girdi. Sesi hâlâ yumuşak olsa da, araya girmesi bana onun iyi olacağını söylüyordu.

"Evet. Şehrin tüm binaları ve süslemelerinin çoğu buzdan," diye onayladım. "Üzerine inşa edildiği buzul çok büyük, kilometrelerce uzunlukta zirveleri ve vadileri var. Dış kenarlarda okyanus var, bazı fae'ler burada spor için balık tutuyor. Aşağıdaki deniz ejderhalarını kızdırmamak için balıkları serbest bırakıyoruz ama yine de onları yakalamaya çalışmak bir spor. Laeli?" Bir süredir sesini duymamıştım ve bu beni endişelendirmişti.

"Dinliyorum."

"Özel bir şey aramıyorduk, sadece herkesten uzakta nefes alacak bir an arıyorduk," diye açıkladım. "Gleam koşarken uçan bir yaratık dikkatini dağıttı. Henüz fark etmemiş olabilirsiniz ama dikkati çok dağınık olabiliyor - Coarse'ı sürekli endişelendiriyor. Yaratığı takip etmeye başladı ve bir yarığın içine düşmeyi başardı. Düşerken kalbim göğsümden çıkmak üzereydi." Durakladım, onun orada olduğunu onaylamasını bekliyordum.

"Dinliyorum," dedi çabucak.

"O düşerken duvarlardan birinin şeklini değiştirmeyi başardım, böylece düşüş bir kaymaya dönüştü. Sonunda yarığın dibine ulaştığımızda ve kaydırak Gleam'i boşluğa fırlattığında neredeyse kafamı kaybediyordum. Daha fazla buzla çarpışmak yerine yavaşladık ve sonra durduk."

"Yarığın içinde bir oda mı vardı?" Laeli sordu, sesi birkaç dakika öncesine göre çok daha uyanıktı.

Korkum hâlâ ıslıl ıslıl yanıyor olsa da, memnuniyetim onunla birleşti. "Sadece bir oda değil, başka bir şehir. Buzulun yüzeyinin altında bir şehir olduğunu biliyorduk ama o zamana kadar hiç görmemiştik. Kendimizi buzdan yapılmış bir çift kapının önünde bulduk ama kapıların önündeki muhafızlar çiftleşmediğimi görerek içeri girmemizi reddetti."

"Sadece çiftleşmiş insanları mı içeri alıyorlar?"

"Evet. Çiftleşenler için bir sığınak. Loire'da çiftleşmiş fae'ler sık sık öldürülür, bu yüzden şehir onları korumak için kuruldu."

"Veil. Yani beni buradan çıkardığında oraya mı götüreceksin?" Laeli zihnimde yeniden canlanıyordu, bu da beni son derece rahatlatı.

"Hayır. Tutulmayla birlikte kopana kadar bağımızı bir sır olarak saklamamız gerekecek." "Oh."

Uzun bir duraklama oldu.

Neden kendimi açıklama ihtiyacı hissettiğimi bilmiyordum, bu yüzden dürtümü bastırdım ve sessiz kaldım. Eğer ona gerçekte kim olduğumu ve bu sırrın neden saklanması gerektiğini söylersem, bana daha farklı bakacaktı.

Ve saçma bir nedenden dolayı bana farklı bakmasını istemiyordum. En azından henüz. Daha fazla zamanım olana kadar... örtünmek, ne olduğunu bile bilmiyordum.

Biz uyurken onu tutmak için

mi? Onu beslemek için mi?

Aramızdaki bağ kopana kadar bu iki şeyi de yapmaya devam etmemi sağlayacaktı, yani sorun bu değildi.

Her ne ise, gerçeği kabul etmek istemediğimi sanıyordum.

Düşüncelerimi yarıda kesti. *"Ne kadar uzaktasın? Ve bir gargoyle nasıl öldürölür biliyor musun? Beni koruyan bir gargoyle var."*

"Elbette bir gargoyle'u nasıl öldüreceğimi biliyorum; ben bir fae savaşçıyım. Tüm Evare bizim dövüş yeteneğimizden korkar."

"Mantıklı bir soruydu. Senin tek sahip olduğun şey buz, o ise taştan yapılmış. Mahzenimin kapısını kırdın ama kapı bir insan değildir."

"Buz yeterli çabayla her türlü taşı kırabilir. Bir gargoyle'u bile." "Güzel. Bu çok iyi." İç çekti. *"Ne kadar uzağa?"*

"İki saat," diye itiraf ettim.

"Umarım büyüüm o zamana kadar beni bayıltmaz. Kendimi gerçekten güçsüz hissediyorum. En azından kolumdaki ağrı biraz azalıyor. Gümüş elin acıyor mu?"

"Mesafe sana acı mı veriyor?" Ben talep ettim.

"Sanırım öyle."

Peçe.

"Seni inciteceğini bilmiyordum ama geri geleceğim. Bilincini açık tut; yabancı erkeklerin yanında baygın kalmanı istemiyorum," diye hırladım ona.

"Kendime bilinçli kalmamı emredebilseydim, bunu yıllar önce yapardım."

"Pekala, başka bir hikaye bulacağım." Daha fazla soru sormasına yol açmayacak bir hikâye düşünmesi biraz zaman aldı.

"Bana balıkçılıktan bahset. Merak ediyorum," dedi.

Balık tutmak oldukça güvenliydi, ben de Glean'le ilk kez balığa çıkışımızla ilgili bir hikâye anlatmaya başladım ve hatta kendimi sohbetten keyif alırken buldum.

Ama amacım değişmedi; eşimi ve bağlı olduğum idorr'u bulacak ve ikisini de özgür bırakacaktım. Jirev'e giden yola geri dönecektik böylece

Sonunda halkımı eve geri götüreceğim. İç savaşıyla uğraşmak zorunda kalacağımız yere.

İki saat sonra Laeli'ye kampa yaklaşıırken sessiz olmasını söyledim. Aradığım her iki dişi de alanın ortasında saklanacak, davetsiz misafirlerden korunacaktı. Ve ikisi de kendi yöntemleriyle dikkat çekecekti, bu yüzden hangisini önce serbest bıraktığımın bir önemi yoktu.

Son güneş ufukta neredeyse tamamen gizlenmişti, ancak bu herhangi bir büyülü varlığın görünürlüğünü etkilemeyecekti.

Yetenek dışında en büyük avantajım hızıydı. Çoğu büyülü varlık insanlardan daha hızlıydı, ama elf suikastçıları dışında hiçbir fae'lerden daha hızlı değildi. Hızımız, acımasız gücümüz ve yüzyıllara dayanan savaş tecrübemizle birleşince, bizi en güçlü büyülü varlıklar için bile bir tehdit haline getiriyordu.

İlk muhafız beni fark edene kadar kampın yarısını geçmiştim. İlk hatası göz teması kurmak oldu.

İkincisi halkına bir uyarıda bulunamıyordu çünkü pençelerim ona üçüncü bir hata yapma şansı vermeden kafasını bedeninden ayırdı.

İçlerinden biri nihayet davetsiz misafirleri olduğunu bağırarak kadar akıllanmadan önce iki muhafızın daha kafasını kopardım. Onun kafası da arkadaşlarınınkine katıldı ama o sırada bana doğru koşan organize olmayan bir grup akıncı vardı.

"Geliyorlar," diye uyardı Laeli beni.

"Ben hallederim. Dikkatimi dağıtma," diye hırladım ve ilk akıncıya doğru fırladım. Omzumdaki buzlu çiviler onu boğazından yakalayana kadar şekil değiştiren kokuyordu. Keskin bir yuvarlanmayla kalbini de kestiler ve sonra kandan başka bir şey kokmuyordu.

Bir sonraki akıncı bana doğru fırladığında tilki formundaydı. O da ilki kadar çabuk düştü.

Geri kalanları birbiri ardına kestim. Savaşçı değillerdi; ne savaş tecrübeleri vardı ne de yürümeyi öğrendiğimiz gibi öldürmek için eğitilen bizler.

Ben Gleam'in kükremesine doğru koşarken cesetler geride kaldı. Arkadaşları, kadın ve erkeklerin bunu hak ettiğini düşünüyorlarsa onları gömebilirlerdi.

"Laeli'yi al ve buradan git," diye hırladı Gleam zihnime. Onu görmezden geldim, tıpkı yapacağımı bildiği gibi.

İki adam ve bir kadının Gleam'in boğazına bıçak dayadığını gördüğümde adımlarım yavaşladı.

Adamlar iblislerdi ve kadın elf gibi kokuyordu, ancak saçları kısa kesilmişti ve giysileri büyülü kadınların genellikle giydiği uzun, dökümlü elbiseler değildi.

"Biraz daha yaklaşırsan idorrunu öldürürüz," diye uyardı kadın. Gleam'in sırtındaydı, kolları canavarın boynuna dolanmıştı ve bıçağı Gleam'in boğazını hafifçe kesmeye başlamıştı bile.

Adamlar silahlarıyla yanında duruyordu, Gleam onu tutan sihirli ipler tarafından zapt edilmemiş olsaydı, kafalarını ısırp koparabilecek kadar yakındılar.

Onlar aptaldı.

Büyü gücümü kullanarak ellerimi kaldırdım ve buzumla üç mızrak oluşturdum.

Hızlı bir hareketle, buzu akıncıların göğüslerine çarptım.

Adamlar dizlerinin üzerine çöktü ve kükreyen bir Gleam kadını sırtından fırlattı.

Eğildim ve hızlıca bağlarını çözdüm. *"Yaşıyor musun?"* Laeli zihnime fısıldadı. *"Ben iyiyim."*

"Gargoyle beni yakaladı ve kaçtı."

Hırladım, *"Ne? Neden bir şey söylemedin? Sana zarar mı verdi?"*

"Hayır, ben iyiyim. Sadece kum tepelerinin derinliklerine çekiliyorum. Ve sen bana seni rahatsız etmememi söylemiştin."

"Hâlâ yantıyor mu?" Havladım.

"Evet."

Bir bacağımı Gleam'in sırtına attım ve ikimiz de Laeli'nin kokusunu alabildiğimiz yöne doğru havalanmadan önce tüylerini silkeledi. *"Geliyoruz."*

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Seni yakalattığım için bana teşekkür etme." "Teknik olarak, beni ilk sen yakaladın."

Zihnine doğru hırladım, *"Seni kurtardım."*

"Beni yakalayarak."

"Sen benim kader ortağımsın. Zaten bana ait olanı sahiplendim."

Alay etti. *"Ben sahiplenilecek bir nesne değilim."*

"Hayır, sen sahiplenilmesi gereken birisin. Benim tarafımdan," dedim açıkça.

"Bazen gerçek bir piç oluyorsun, Ravv." "Çoğu zaman." Gleam'e doğru eğildim.

"Hayır, çoğu zaman iyisin. Sadece huysuz ve aksi."

Huysuzluğum aramıza mesafe koyma çabasıydı ama Laeli bu mesafeyi aşmaya kararlı görünüyordu.

Eğer onu çok fazla önemsememe izin verirsem, bu ikimizin de ölümüne yol açabilir. Halkım... peçe, bize ne yapacaklarını düşünmek bile istemedim.

"Benimle konuşmaya devam edebilir misin? Bu çirkin adam beni çok sıkı tutuyor ve dikkatimi dağıtmazsam beni korkutacak." Şakacı görünmeye çalışsa da sesindeki korkuyu duyabiliyordum.

Tekrar hırladım, *"O ölecek."*

Cevap vermedi.

"Laeli?" Ben talep ettim.

"Ben buradayım. Sadece cinayet hakkında konuşmak istemiyorum."

O zaman benim halkıma uyum sağlamakta zorlanacaktı.

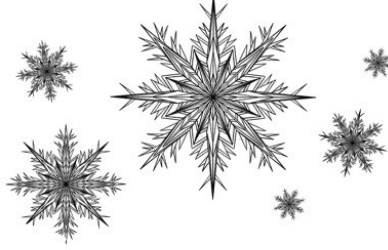
"Daha çok balıkçılık hakkında mı?" Ona homurdandım.

"Tabii. Balık tutma hikayeni beğendim."

Gleam'i daha hızlı koşması için sessizce teşvik ederek balıkçılıkla ilgili başka bir hikayeye başladım.

СПАРИЕА 6

LAeli

I Ravv nihayet bir an sessiz kaldığında bacaklarımdaki morlukların tenimde kalıcı demirbaşlar haline gelebileceğini düşünmeye başlamıştım.

Sessizliği sadece beni yakaladıkları anlamına gelebilirdi.

"Özgür kaldığın an Gleam'e doğru koş," dedi Ravv. Sesi, yarım beyni olan herkesi endişelendirecek türden bir sakinlikteydi.

Başımı salladım, boğazım korkudan şişmişti.

Çaresizlik hoş bir şey değildi. Hem de hiç hoş değildi.

Bir miktar bağımsızlık kazandıktan sonra esir düştüğümde bunu kaybetmek her şeyi sorgulamama neden oldu.

Çoğunlukla da kendim.

Beni tutan gargoyle tökezledi ve sonra sertçe yere düştü. Vücudu benimkinin üzerine düştü ve ben çığlık attım.

Morlukların oluştuğunu hissedebiliyordum.

Ravv gargoyle ile çarpıştı ve iki adam da üzerimden yuvarlandı. Buz taşı, taş da buzu bloke ederken onlara bakakaldım.

Gözlerim onlara zor yetişiyordu.

Gleam'in burnu yüzüme çarptı. Ona baktığımda iç çamaşırımın arkasını dışleriyle kavradı ve beni kavgadan uzaklaştırdı. O

Neyse ki ateşim onu yakamadan beni serbest bıraktı.

Ravv ve gargoyle baş döndürücü bir hızla hareket ediyorlardı ama gargoyle açıkça daha yavaştı. Döndüğünde, sırtından kalın bir buz parçasının çıktığını gördüm.

-Daha da yavaşlamasını ve buzun genişlemesini hayranlıkla izledim. Gargoyle sonunda kaskatı kesildi.

Yavaşça dizlerinin üzerine çöktü.

Ravv geri çekildi ve adamın cesedi kumun üzerine düşene kadar orada bekledi.

Tenindeki gri yavaş yavaş yerini, yer değiştirmeden önceki solgunluğa bıraktı.

Ravv sonunda yumruğunda buzdan bir mızrak yarattı ve sonra onu adamın göğsüne sapladı.

Vücudu kıpırdamadı; ona çarpmadan önce ölmüştü.

Midem çalkalansa da içimden bir ses bir gargoyle ile iki kez kontrol etmenin gerekli olduğunu söylüyordu. Ravv henüz sebepsiz yere şiddet uygulamamıştı.

Adamın öldüğünden emin olan Ravv hışımla Gleam'in yanına döndü. Çantasını bırakmadan önce beni ayağa kaldırdı ve bacağımı tutarak önümde diz çöktü.

"Ne yapıyorsun?" Kontrol ettim, emin değildim ama bana dokunma şekline tamamen karşı değildim.

"Yaralarına bakıyorum," diye karşılık verdi. "O piç seni incitmiş."

Bacağıma baktım ve tüm morluklarıma bakarken yüzümü buruşturdum. Birkaçı açıkça el izi şeklindeydi - neyse ki parıldamayanlar.

Ravv bacaklarımı tek tek kaldırıp çevirerek incelerken başka bir şey söylemedi.

Daha sonra kollarımı kontrol etti ve ardından sırtıma ve boynuma bakmak için saçlarımı kaldırdı.

Sonunda önüme geçip iç çamaşırlarımın bağcıklarını çözmeye başladığında gözlerindeki ifade hiç de mutlu değildi. O

Onu hiç yakmaya çalışmadığı için ateşime aldırırş etmedi.

"Uh, ne yapıyorsun?" Ona tekrar sordum, ancak cevap hala açıktı.

"Yaralarını kontrol ediyorum." Yaptığı içten başını kaldırıp bakmadı bile.

Bir elimi bağcıkların üzerine koydum. "Hayır, beni soymak için izniniz yok. Bir dahaki sefere sor."

Sonunda bana baktı. Gözlerinde söylediklerimi tekrar düşünmemi sağlayacak kadar sessiz bir öfke vardı. "Yaralısın. Bu benim hatam. Hasarın boyutunu görmem gerek."

Gz

kırptım.

Ben...

Yani...

Beni ıplak görmesi gerçekten umurumda mıydı?

Hayır, yle olmadığına karar verdim. Çok yaşlıydı ve şüphesiz pek çok cinsel deneyimi vardı. Ve geceleri birlikte uyuduğumuzda ellerini kendine saklayabileceğini kanıtlamıştı, bu yüzden... Ona güveniyordum.

En azından soyunmaya yetecek kadar.

Sonunda elimi çektim.

Bağlayıcıları hızlıca çözdü ve ardından i çamaşırımı vücudumdan sıyırdı. Tüm vücudumdaki ağrıya rağmen onun ilgisi karşısında biraz kızardım ve bir mucize eseri kumaş yanmadı.

Bakışları alevler içindeki vücudumu klinik bir şekilde tararken tepki vermemeye çalıştım, geri kalan kısıma hiç dikkat etmeden yaralarımına baktı. Devasa elleri kalalarımına inip sırtımı görebilmesi için beni dikkatlice çevirdiğinde vücudum ısındı.

Beni bırakıp ayağa kalktığında hareketleri sert ve rahatsız ediciydi. Gleam'in yanına bıraktığı sırt çantasına doğru yürüdü, onu sessizce aldı ve karıştırdı.

Uzun kollu bir elbise ve birkaç küçük kumaş şeridi çıkardığında kaşlarımı çattım. "Alevlerim muhtemelen bunu yakacak."

"Ben tutarsam olmaz." Ravv kumaş şeritlerinden birini aldı -birbirine dikilmiş iki üçgeni andırıyordu, birkaç parça daha gösterişli ip vardı- ve gösterişli ip parçalarını kollarımın üzerinden geçirdi. Sırtımdaki bir bandı ayarladı ve sonra neredeyse var olmayan göğüslerimin arasına bağladı.

Sessiz kaldım, parmak eklemleri ile göğüslerim arasındaki temastan vücudum kızardı.

Ayaklarımı teker teker diğer iç çamaşırının içine soktu ve onu kığımın ve kadınsı yerlerimin üzerine çekti. Sonra elbiseyi başımın üzerinden kaydırıp ve kollarımı içine soktu. Kumaş delicesine yumuşaktı ve tüm doğru yerlere yapışıyordu, çoğu insan kadının giymeyi düşünmeyeceği kadar vücuda oturuyordu.

Ayaklarıma düştü, Ravv ve Gleam'le binmeyi biraz zorlaştıracaklarını düşünmüştüm ama Ravv'ın buzu eteği kesti, sonra uzunluğunu uyluklarımın ortasına kadar kesti.

Geri çekilip elbiseme eleştirel bir bakış atarken, "Bunun yanmasını nasıl engelliyorsun bilmiyorum," dedim.

Bir eliyle beni çevirdi, bakışları vücudumda geziniyordu. Sözlerimi duymazdan geldi ve "Şimdiden biraz kilo almışsın" dedi.

Yüzüm ısındı.

Kendimi savunmak için bir şeyler söylemeye başladım ama ben daha sözlerimi tamamlayamadan, "İyi görünüyorsun," diye ekledi.

Bu iltifat beni hazırlıksız yakaladı ve sustum.

"Dostlar kan değişimi yaparak birbirlerini iyileştirebilirler. Jirev'e ulaştığımızda hâlâ morarmış olursan, iyileşmek için benim kanımı içeceksin."

Buna ne diyeceğimi bilemedim ve konuyu değiştirdim. "Gleam'in sırtına binemem tabii ki." Hâlâ yanıyordum, bu yüzden böyle bir şey söz konusu olamazdı.

"Hayır." Kollarından birini dizlerimin altına, diğerini de belime dolayarak beni ayaklarımdan çekti. Gargoyle'un beni tutuş şeklinden tamamen farklıydı ve bir şekilde kendimi ona daha yakın hissetmemi sağladı.

Yüzümü göğsüne bastırdım ve bunun samimiyetinin beni hiç rahatsız etmediğini fark ettim.

Ona güvenmiştim... muhtemelen güvenmem gerekenden daha fazla. Koşmaya başladığında ona karşı rahatlayacak kadar.

Tenini kaplayan ter ve kum artık beni rahatsız etmiyordu. Aksine, kendimi daha güvende hissetmemi sağladılar.

Çünkü birileri beni esir almaya çalıştığında Ravv'ın peşimden geldiği anlamına geliyordu. Ve sorgulamayı bırakmadan beni korumaya istekli biri, asla uzaklaşmak istemediğim biriydi.

Ravv karanlıkta birkaç saat koşuttan sonra nihayet yavaşladı ve durdu. Gözlerinin altında derin halkalar ve omuzlarında yorgunluk vardı.

Son enerjisiyle bize bir sığınak inşa etti, sonra da benim yalnız uyumamdan hiç bahsetmeden içine çöktü.

Ateşim hâlâ yanıyordu, ben de kumun üzerine oturdum.

O kadar koşuttan sonra her yer kum oldu. Ağzımda. Gözlerimde. Cildimde. Tırnaklarımda.

Ben de o lanet şeyden yapılmış olabilirim.

"İyi misin?" Gleam benden birkaç adım ötede yere çökerek bana sordu. Ateşimin ona ulaşma şansı olmayacak kadar uzaktaydı ki bundan son derece memnundum.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim, dizlerimi göğsüme çekip kollarımı onlara doladım.

Sonunda kendimi biraz daha güçsüz hissetmeye başlamıştım ki...

Gözlerim bacaklarımdaki el şeklindeki çürüklerin üzerinde gezindi.

Geceleri görüşüm mahzende olduğundan çok daha iyiydi, bunun Ravv ile olan bağlantıyla bir ilgisi olduğunu düşündüm.

"Buraya gel de lanet barınağı kapatabileyim," diye homurdandı erkek fae bana.

Onun huysuzluğu konusunda yeterince deneyimliydim ki dudaklarım azıcık yukarı doğru kıvrıldı.

Yavaşça ayağa kalktım, sonra sığınağın çıkıntısına bastım ve içeri süzıldüm. Beni kollarının arasına aldı ve bizi birbirimize yaklaştırırken göğsüne yasladı.

Buzları kollarımı ve bacaklarımı sıyırdı, göğsüm onunkine bastırırken dokunuşu yavaş ve rahatlatıcıydı. Alevlerimin tamamen sönmeden önce birkaç kez titrediğini hissettim.

Onlar gittikten sonra uzun bir nefes aldım. "Bunu nasıl yaptın bilmiyorum."

"Senin büyüün benimkini eşi olarak tanıyor." Parmakları kolumu sıyırdı ve ereksiyonu karnımın alt kısmında hafifçe zonkladı.

Sessizce "Beni kurtardığınız için teşekkür ederim" demeden önce birkaç uzun dakika sessizlik içinde geçti.

"Sen benim eşimsin. Benim olanı korurum." Sesi alçak ve çakıllıydı. Bir an için, aramızdaki bağın kalıcı olacağına kendimi inandırdım.

Sadece bir nefesliğine, huysuz fae'nin hayatımın geri kalanında yanımda olmasının nasıl bir şey olacağını hayal etmeme izin verdim.

Peçe, bu fikir neredeyse gözlerimi yakıyordu.

Ben de bunu istedim. Beni koruyacak birini. Kaçırıldığımda beni kurtaracak birini. Kendim yapamadığımda ateşimi söndürecek birini.

"Neden benim için geldin?" Birkaç dakika sonra fısıldadım.

Ama kelimeler ağızımdan çıktığında artık çok geçti. O çoktan uyumuştı.

Gözlerimi sıkarak kapattım.

Olanlardan sonra sakinleşmem biraz zaman alsa da sonunda uykuya dalmayı başardım.

Birkaç saat sonra uyandık ve tekrar hareket etmeye başladık. Gleam, Ravv ve benden daha dinlenmiş görünüyordu, ki koşan o olduğu için bu iyi bir şeydi.

O gün ve gece olaysız geçti. Ertesi günün ortasında Endless Wilds'a ulaştık ve devasa ormanın içine daldığımızda beni bir huşu kapladı.

Ağaçlar görebildiğimden çok daha fazla uzanıyor, kalın sarmaşıklarla sarılıyor ve devasa yapraklar filizlendiriyordu. Renkler şimdiye kadar gördüklerimden çok daha canlıydı ve kendimi İnsan Toprakları'nda ya da Kumlar'da olduğundan çok daha büyük bir ilgiyle manzarayı izlerken buldum.

Gleam ormanın zemininde kaldı, bu da şehrimdeki evler büyüklüğündeki gövdelerin ve atlatmamız gereken diğer tüm bitkilerin etrafından dolaşmak anlamına geliyordu.

Ormanda kendimi rahat hissetmedim ama çöle tercih ettim.

O gece bir nehir kenarında durduk. Su hızla akıyordu ve Ravv beni içinde yırtıcı hayvanlar olabileceği konusunda uyardı, bu yüzden beni içine taşıdı ve bir kolunu sıkıca ortama sardı. İkimiz de çabucak temizlendik.

Temizlik korktuğuma değdi. Üzerimi kaplayan o kumlar olmadan kendimi yepyeni biri gibi hissediyordum. Vücudum hâlâ aşırı derecede ağrıyor ve sızlıyordu ve Ravv'ı kızdıracak şekilde morluklarım daha da çirkinleşiyordu ama iki gün boyunca yeni biri tarafından kaçırılmamıştım. Ne kadar saçma olsa da bu bir zafer gibi hissettiriyordu.

Ravv ve ben birlikte onun barınağına tırmandık, hala nemliydi ama aynı zamanda ormanın nemi sayesinde sıcak ve yapışkandı. Kollarına kıvrıldım ve beni sahiplenici kavrayışının içine çekti.

"Yarın kanımı içeceksin," dedi bana, sesi alçaktı ama en ufak bir kararsızlık göstermiyordu.

"Bu bir soru gibi gelmedi."

"Bir tane değildi. Morlukların bugün daha da kötü görünüyor."

Gözlerimi devirdim. "Bu tüm insan çürüklerinde olur. İyileşmeden önce daha kötü görünürler ve iyileşmeleri zaman alır."

"Jirev'e yaralı bir eşle gitmeyeceğim. Gördüğümüz her Fae seni incitenin *ben olduğumu* düşünecek."

"Eş olayının bir sır olması gerektiğini söylemiştin." "Öyle."

"O zaman arkadaşlarına senden kaçmaya çalıştığımı falan söylersin. Eminim senin insanların insanları umursamıyordur," dedim kesin bir dille.

"Zayıf, kırılgan, insan bir kadına asla zarar vermem," diye hırladı. "Kanımı içeceksin. Bu tartışma bitmiştir."

Kaşlarımı çattım. "Senin kanını içmek gibi bir arzum yok. Ben lanet bir *vampir* değilim Ravv. İstesem bile, denersem muhtemelen kusarım."

"Kan değişimi eşler için mahremdir. Birbirlerine hayat vermenin bir yoludur. O an erotik olacak, mide bulandırıcı değil."

Göz kırptım.

Ve sonra tekrar göz kırptı.

Kan paylaşmak *erotik*

miydi? Belki de denemek

istiyordum.

Tanıştığımız ilk günden beri vücudumun Ravv'a olan çekimiyle savaşıyordum. Belki de birazcık harekete geçmek cazibeyi tamamen ortadan kaldırabilirdi.

"Ne kadar erotik?" Ben sordum.

Gerçekten balıklama atlamaya hazır değildim ama neden ayak parmaklarımı daldırmayayım ki?

Ravv'a hâlâ tam olarak güvenmiyordum. Onun hakkında bilmediğim o kadar çok şey vardı ki. Neden beni aramaya geldiğini ya da neden beni eşi yaptığını bile söylememişti.

Ama beni güvende tutacağına ve gerçekten önemli olan şeyler hakkında bana doğruyu söyleyeceğine güveniyordum.

"Bilmiyorum. Daha önce hiç eşim olmadı," dedi.

Ve muhtemelen çoğu çiftin kan içtikten sonra sevişme seansları hakkında ayrıntı vermediğini varsaymak güvenliydi. Özellikle de kan paylaşanlar sadece çiftleşenlerse ve onlar da yeraltında saklanıyorlarsa.

Ravv'ın kanını içme düşüncesi bile beni ürpertti. Bu fikir kesinlikle çekici değildi.

"Bunu düşüneceğim," dedim sonunda.

"Yapacaksın," diye karşılık verdi.

Yine kaşlarımı çattım.

Kolları etrafımda sıkılaştı. "Sen benimsin, Laeli. Bunu o küçük insan kafana sok. Kabul et. Kucakla onu."

"Ben senin *sırrınım*," diye karşı çıktım. "Hiçbir şeyi kucaklamamı istemezsin." "Ne dediğimi biliyorum." Sesi sinirliydi.

Bağlantımızı gizli tutmamız gerektiği için rahatsız mı oldu?

Bu düşünce beni meraklandırdı ama onu zorlamaya devam edemeyecek kadar yorgundum. "İyi geceler. Bunu yarın düşüneceğim."

"Yarın yapacaksın." Beni sıktı, sadece bir kez.

Sonra kulağa neredeyse "İyi geceler" gibi gelen bir şey mırıldandı.

Bu benim huysuz fae kaçırır-kısa-kurtarıcım için fazla medeni olurdu, bu yüzden hayal etmiş olmalıydım.

Gleam sonunda durmadan önce ertesi gün ve gecenin birkaç saati boyunca seyahat ettik. Gün geçtikçe daha da yoruluyordu ve hepimiz yemek yerken, bizi taşıdığı için ona teşekkür ederken başını kaşıdım.

Çabucak uykuya daldı ve Ravv bizim için daha büyük ve daha kalın duvarları olan başka bir buz sığınağı yapmadan önce onu son bir kez okşadı.

Aklım bir gece önceki konuşmamıza gitti. Kanını içmemi istemişti.

O içeride kaybolurken barınağın dışında durdum.

"Laeli." Uyarı gümbürtüsü havayı doldurdu.

Hayır, buna hazır değildim.

Döndüm ve Gleam'in yanına doğru yürüdüm, sonra da yanına uzandım. Tüm yırtıcıları korkutacak kadar yüksek sesle horluyordu, bu yüzden ben de onun yanında uyuyacaktım.

Dışarı çıktı ve barınağının kenarına yaslandı, gözlerini bana dikti.

Ben de benimkini daralttım.

Beni kanını içmeye zorlamasının imkânı yoktu. Olsa bile, bunu gerçekten yapacağını sanmıyordum. Huysuz ve kızgındı ama asla zalim değildi.

"Her tarafın yara bere içinde. Yorgun ve ağrılısın da. Kanım bunların hepsini iyileştirecek."

"Sana söyledim, ben vampir değilim."

Vampirlik çoğu insanın derinden korktuğu bir lanetti. Doğuştan sahip olmadığımız büyüü kullanmak bedenlerimizi bozar ve bizi vampir yapar, avlanıp Acı Uçurum'a atılırdık. Bu büyüünün ne olduğundan ya da nasıl bulunacağından emin değildim ama ölümcül olduğunu biliyordum.

Bir an sessiz kaldı, gözleri hala bana dikiliydi. Sonunda *"Korkuyorsun"* demeden önce uzun bir an geçti.

"Hayır. Bu sadece... yeni."

Tamam, korkmuştum. Hangi dünyada onun kanını içmekten zevk alabilirdim ki? Eğer içseydim benim neyim *olurdu*?

"Önce ben içsem daha mı rahat edersin?"

Ürperdim. *"Hayır."*

Bana baktı.

"Akıncılara ne olduğunu herkese anlatırız," dedim sonunda, bakışlarımı ondan kaçırarak.

Bir görüntü onun zihninden benimkine geçti ve öylece

kaldı. O yere otururken ben de üzerine çıktım.

Elleri kalçalarımıdaydı, başı yana eğikti ve ağzım boynunun omzuyla birleştiği yerdeydi.

Veil, çok yoğundu.

Elim boğazıma gitti ve gözlerim tekrar Ravv'inkilere kaydı. Ateşli görünüyorlardı.

Buhar dikkatimi çekti ve yere bakıp ellerimin tuttuğunu fark ettiğimde yemin ettim.

"Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?" Ona sordum, sesim öncekinden daha kısıktı.

"Sadece kendini suçlu hissettiğin için değil, benden etkilendiğin için mi?"

"Her gece vücudumun sana verdiği tepkiyi hissediyorsun ve biz kader arkadaşınız, Laeli. Elbette senden etkileniyorum."

Öfkelendim. *"Hâlâ yapmak istemiyorum."*

"Karşılığında ne istiyorsun?" Sesi beklediğimden daha düzgündü.

Yine de muhtemelen reddedileceğimi tahmin etmişti. Ne

istiyordum ki?

Aklımdan en bariz cevaplar geçti.

Özgürlük

.

Güvenlik.

Güvenlik.

Mutluluk.

Yine de Ravv bana bunların hiçbirini veremezdi. Neden beni bulmaya geldiğini bilmiyordum, ama oraya vardığımızda birine -en azından kralına- hesap vermek zorunda kalacağını varsaymak güvenliydi.

Ve o kişi beni korkunç bir şey için kullanmak isteyebilir. Ya da beni öldürmek isteyebilir.

Veil, beni eski krallığıma geri göndermek bile isteyebilirler ki bu kulağa diğer seçeneklerden daha kötü geliyor.

Bu yüzden Ravv'dan bunları isteyemezdim.

Ama istediğim başka şeyler de vardı, değil mi?

Cevabımı ağzımdan kaçırmamak için dudağımı ısırdım.

Ravv yaşlıydı ve bu da temelde her yönden deneyimli olduğu anlamına geliyordu.

Bu, umarım bana istediğimi vermekle ilgili ahlaki bir sorunu olmayacağı anlamına geliyordu.

Bakışlarını tuttum. *"Beni doruğa ulaştırmanı istiyorum."*

Gözlerini kırptırdı.

Ona kendi bedenimi keşfetmek için hiçbir zaman mahremiyetim olmadığını açıklayabilirdim. Hiçbir şey deneme özgürlüğüm olmadan yıllardır merak ettiğimi.

Ama bunların hiçbirini açıklamadım.

"Nasıl?" Ravv sonunda bana sordu.

"Sana yol tarif etmek zorunda kalmayacağıma eminim," diye karşılık verdim.

"Sen eski bir fae'sin, değil mi?"

Dudakları neredeyse sırtıtmak diyebileceğim bir ifadeyle yukarı doğru kıvrıldı. *"Seni sikimle, buzumla, ağzımla ya da parmaklarımla doruğa çıkarabilirim. Dördünün bir kombinasyonu daha da iyi olurdu. Seni bir kez ya da beş kez orgazm edebilirim. Yapabilirim-"*

"Anladım," diye sözünü kestim.

Yüzüm sıcaktı ve hâlâ buharlıydım ama rahatsız olmaktan çok ilgimi çekiyordu.

"Bir doruk noktası," dedim. Daha bir tane bile yaşamadan daha fazlasını taahhüt etmek çok fazla gibi görünüyordu. "Ve parmaklarını kullanabilirsin, hepsi bu."

Diğer tüm seçeneklerle de ilgilenmeme rağmen, tamamen atlamaya hazır değildim. Rahatlamam gerekiyordu ve sadece ellerini kullanırsa kendimi daha güvende hissedecektim.

"Pekala. Hadi gidelim." Olduğu yerde kaldı, beni bekledi.

Planımı kabul ettiğine göre artık geri adım atmanın bir yolu yoktu, bu yüzden yavaşça sığınağa doğru ilerledim.

Ravv beni içeri kadar takip etti ve bizi içeri kapattı, sonra boşluğun ortasına oturdu ve bekledi. Bana onun üzerinde oturduğumu gösteren zihinsel görüntüyü göstermişti, bu yüzden beni nasıl istediğini tam olarak biliyordum.

Yavaş bir nefes alarak sonunda kendimi onun kucağına bıraktım. Daha önce hiç onun ya da başka birinin üzerine bu şekilde oturmamıştım, bu yüzden biraz başım dönmüştü. Çıplak göğsü giyinik göğsüme değiyordu, gözleri neredeyse benimkilerle aynı hizadaydı.

Elleri kalçalarıma indi ve pozisyonumu biraz değiştirerek göbeğimi ereksiyonuyla mükemmel bir şekilde hizaladı. Bizi ayıran kıyafetler onun arzusunu benden hiç saklamıyordu.

"Anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getireceğine dair nasıl bir garantim var?" Ona sordum, sesim yumuşak ve biraz nefes nefese çıkmıştı. Vücudum ısınıyordu ve bunu durdurmak için bir isteğim bile yoktu.

"Bunu yapmazsam tutulmaya kadar geçecek ayları benim için çok zorlaştırabilirsin," diye mırıldandı, konuşurken gözleri dudaklarımda geziniyordu. *"İhtiyacım var"*

aramızdaki bağı sır olarak saklamamı istiyorum. Bunu herkese duyurabilirsin. Bu bana çok iyi bir güvence gibi geliyor."

Haksız değildi.

"Pekâlâ." İki elimi de omuzlarına koydum ve başını biraz yana eğdi. "Ben ne yapacağım? Benim dişlerim seninkiler gibi keskin değil." Ağzını işaret ettim ve dudakları benim için yukarı doğru kıvrıldı, dişlerinin keskin hatlarını gösterdi.

"Bağ sana yardım edecek. Sadece ısır beni."

İçimi çektim ve o da bana alçak sesle kıkırdadı.

"Bu kötü bir fikirmiş gibi geliyor," diye fısıldadım dudaklarımı boynunun omzuyla birleştiği yere indirirken.

"Her fae savaşçısı bu duyguyu çok yakından bilir ve yine de devam eder."

"Ben bir fae savaşçısı değilim." Ben konuşurken dudaklarım tenine değdi ve onun ufak da olsa titrediğini gördüğüme neredeyse emindim.

"Isır beni." O zaman sözleri bir emirdi ve bundan hoşlanmamam gerekirdi ama hoşlandım.

Gözlerimi kapattım ve onu ısırdım.

Dişlerim onun teniyle buluştuğunda uzadı ve keskinleşti ve kanı ağzıma doldu. Şaşırtıcı derecede... güzeldi. Tadını beklediğimden çok daha fazla sevdim.

"Birkaç yudum yeterli olacaktır," diye hırladı bana, zihni benimkine duyabileceğim kadar uzun süre çarptı, *"Veil, o benim sonum olacak."*

Biraz gücenerek yavaşça ondan içtim.

Kanı, hissettiğim kırgınlığı sildi, yerine yoğun bir ihtiyaç ve arzu koydu. Vücudum hızla kızardı, uyluklarımın tepesinde ıslaklık arttı.

Birkaç yudum aldım ve sonra geri çektim. Vücudum ılıktı ve titriyordu, dudaklarımın kenarından kan damladığını hissedebiliyordum.

Titreyen bir parmakla, damlayan kanı dikkatlice sildim ve ona baktım. Gördüğüm manzara karşısında midemin bulanmasını bekliyordum ama öyle olmadı.

Gözlerim Ravv'inkilere kaydı ve onun ateşli, kapüşonlu gözlerle beni izlediğini, ne yapacağımı görmek için beklediğini gördüm.

Sonunda parmağımı dudaklarıma götürdüm ve parmağımı parmağın etrafına sararak kanı emdim.

Göğsü memnuniyetle gümbürdedi ve kendi tarafına geçmeden önce beni yere yatırdı. Nefes alışım çoktan hızlanmıştı ve sonra eli uyluğumun iç kısmına indi.

Elini yavaşça yukarı, yukarı ve yukarı kaydırırken nefeslerim kesildi.

Parmak eklemleri göbeğime değdi ve kalçalarım sarsıldı.

Ravv'ın dudakları hınzırca yukarı doğru kıvrıldı ve hareketi tekrarladı. *"Bu senin ilk orgazmın mı olacak?"*

İlişkimizdeki tüm güç zaten ondaydı.

Ona gerçeği itiraf etmek, üzerimde daha fazla güç sahibi olmasını sağlayacaktı ve ben buna sahip olmasını istemiyordum.

Ben de yalan söyledim. *"Hayır. Jern ve ben yıllar önce, o Gora'yla birlikte olmadan önce birbirimizi seksle tanıştırdık."*

Ravv'ın sırtışı hafifçe soldu.

Yüz ifadesi her zamanki öfkesine dönüştü ve parmak eklemleri tekrar bana dokundu. Ona gerçeği söylemek için kaşındım, böylece bana vücudum hakkında hiç öğrenmediğim şeyleri öğretebilirdi, ama kaşıntıyı görmezden geldim. *"Yıllardır ilk kez mi?"*

"Evet."

Bu onu biraz tatmin etmiş görünüyordu. *"Benim için sırlısklam oldun."* Parmak eklemleri tekrar üzerimde gezindi, daha yavaştı ve ben inledim.

Küçük iç çamaşırımın alt kısmına bir parmağını soktu ve dizlerime kadar çekti. Parmak eklemleri kaygan, sıcak tenime değdiğinde keskin bir nefes aldım.

Veil, bu kadar iyi hissettireceğini hiç düşünmemiştim.

Ravv sonunda kalın bir parmağını içimde gezdirdi. Dokunduğunda benden bir ses kaçtı - çıkarabildiğimi bile fark etmediğim bir ses.

Parmağını burnuna götürdü ve derin bir nefes aldı. Adam beni koklarken çıkardığı gürültülü iniltiyi zorlayamazdı.

Elini burnuma götürüp "Beni ne kadar istediğini kokla" diye emredince dudaklarım aralandı.

Burun deliklerim kendiliğinden alevlendi ve ürperdim.

Parmaklarını dudaklarıma indirdi. "Tadına bak."

İtiraz edemedim. Vücudum çok sıcaktı ve çok çaresizdim.

Dudaklarım parmağının etrafına dolandı ve emdim.

Bana bir gümbürtü daha verdi - bu seferki saf, erkeksi bir tatmin. "Güzel." Parmağını dudaklarımdan arasından çekip bir an için çenemi kavradı ve daha da yaklaşarak mırıldandı: "Yakında seni tatmam için bana yalvaracaksın."

Erotik kelimeler bana çarptığında boğazım kapandı.

Ravv sonunda çenemi bıraktı. Elini tekrar kalçalarımın arasına sokmadan önce önümden aşağı kaydırıldı. Bana dokunduğunu görmek için kaşınıyordum, ancak tüm hakimiyet gösterisiyle, durmasına neden olma ihtimaline karşı hareket etme riskini almak istemiyordum.

Sendeleyerek bir nefes daha aldım, beni yavaşça okşarken kolunu bulup kavradım.

O bana dokundukça karnımın alt kısmı gerildi, hatta tüm vücudum gerildi.

Ona ne hissettiğimi sormak istedim.

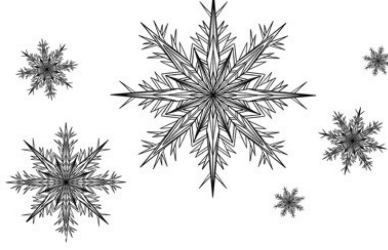
Bana ne beklemem gerektiğini söylemesini istedim.

Ama yabancı hisler içimde yavaş yavaş artarken çenemi kapattım, bedenim giderek daha da gerildi.

Rüyalarım hınzır parmaklar ve Ravv'inkine benzeyen alçak, boğuk bir sesle doluydu.

СПАРИЕА у

LAeli

I her yönden ıslak uyandım.

Sıgınak yine üzerimize damlıyordu ama bu, kalçalarımın arasındaki kayganlık ve ağrıdan çok daha az can sıkıcıydı. İ amaşırlarım Hala dizlerimin etrafındaydı ve bir Şekilde dokunuşı beni sekse daha az değil, daha çok ilgi duyar hale getirmişti. En azından rklerim geçmişti.

"Kahretsin, beni istiyorsun." Ravv'ın sözleri, onun ereksiyonunu hissettiğim o ilk geceki sözlerimi taklit ediyordu. Dudakları kulağıma değiyordu ve sertliği kalçalarımın arasına girmiş, Şortunun kumaşını zorluyordu.

"Bilmiyorum," diye fısıldadım.

Bana alçak sesle, gürültülü bir kıkırdama verdi. "Bana yalan söylersen bunu kanıtlamak zorunda kalırım."

Gbeğimi okşayan parmaklarının anısı içimi daha da ısıtırken gözlerim sıkıca kapandı. "Bunun hiçbir anlamı yok."

"Beni istiyorsun demek." Beni tuttuğunu fark etmediğim kalçamı sıktı. "Ve seninle ilgilenmeye istekli olduğumu zaten biliyorsun."

Her ne kadar kabul etmek istesem de, aramızdaki g dinamiğini daha az eşit hale getirmeye devam etmesine izin veremezdim. Ve sikini elime almayı teklif edecek değildim; deneyimsizliğim ona ilk dokunduğumda belli olacaktı.

Eğer seks yapmadan önce bakire olduğumu fark etseydi, bu gücü alıp bana karşı daha da fazla kullanırdı.

"Hayır, teşekkürler." Kışımı ondan uzaklaştırdım, hareket ederken ereksiyonunu kalçalarımın arasından kaydırdım.

"Laeli." Ayağa kalktığımda gözleri bana dikilmişti. Sığınağımız gece boyunca bir noktada her zamanki boyutuna küçülmüştü, bu yüzden gidebileceğim hiçbir yer yoktu.

"Ravv." Ses tonunu taklit ederek ona düz bir bakış attım. "Çatıyı aç."

"Dün gece dokunuşumdan hoşlandın," dedi. Sözlerinde hiçbir belirsizlik olmamasına rağmen, neredeyse bir soru gibi hissettirdi.

Muhtemelen hayatlarının en erotik deneyimini yaşattıktan sonra kadınların onu geri çevirmesine alışık değildi.

Merak etmesine izin vermek, benden aldığı gücün bir kısmını geri çalmanın bir yolu olabilirdi... bu yüzden bakışlarını kendi bakışlarımla karşıladım ve hiçbir şey söylemedim.

Gözleri okuyamadığım karanlık bir duyguyla parladı.

"Çıkarın beni, yoksa çıkış yolumu yakarım," diye uyardım sonunda onu. Kendimi kapana kısılmış hissettiğimde iyi hissetmediğimi biliyordu, bu yüzden beni dinlemezse kasıtlı olarak acımasız davrandığını anlayacaktım.

Tavan her zaman olduğu gibi kayarak açıldı.

Ayağa kalkıp iç çamaşırlarımı tekrar yerine geçirdikten sonra nehre doğru yürürken rahatladığımı gizledim.

Gleam'in sırtına kendi lanet arzumla bu kadar ıslak bir şekilde çıkmamın imkânı yoktu.

Ravv suya ulaştığımda bana yetişti ve homurdanarak, "Tek başına girmeyi aklından bile geçirme," dedi.

Öfke onun normal haliydi ama sesi beklediğim kadar kızgın değildi. Bu da onu reddedişimle hazırlıksız yakaladığım anlamına geliyordu ki tam da yapmak istediğim şey buydu.

Birlikte nehre girerken içimi bir zafer duygusu kapladı.

Ravv beni istediği kadar kontrol etmeye çalışabilirdi ama ben sonuna kadar mücadele edecektim.

...Her lanet sabah yeniden ağrmasına neden olsa bile.

Gün boyunca at sürdük. Gleam kalın dallara tırmanmaya ve ağaçların arasında yükselmeye başladığında öğleden sonra olmuştu. Çok geçmeden, etrafımızda canlanan bir şehri izliyordum. Evler ağaçların *içine* inşa edilmişti, şekilleri ahşaba zarar vermiyormuş gibi görünerek mükemmel bir şekilde oyulmuştu.

Gleam, hayal bile edemeyeceğim köprülerin üzerinden ve en inanılmaz ahşap ve asma kemerlerin arasından manevra yaparken saçlarım etrafımızda savruldu. Bazı buzdan köprüler ve kemerler de vardı ama çoğu eriyor gibi görünüyordu, bu yüzden onlardan kaçındık.

Her yerde fae vardı ve tüm erkeklerin Ravv gibi giyindiğini ve kadınların çoğunun benimki gibi kısa elbiseler giydiğini, hatta daha az kıyafet giydiğini fark ettim. Fae'lerin tercihleri hakkında bana daha önce söyledikleri göz önüne alındığında, bu beni şaşırtmadı.

"Bu Jirev mi?" Emin olmak için Ravv'a sordum.

"Evet, Kier'in şehri etkileyici ama çok sıcak ve yapış yapış," diye homurdandı arkamdaki adam.

"Kier kim?"

"Kier Jirev kraldır."

Oh.

"Tüm Fae'lerin kralı mı?"

"Hayır. Sadece bu krallık." Sesi düzdü ama bu beni şaşırtmadı. Ne de olsa öfke onun tipik haliydi.

"Kaç tane Fae krallığı var?"

"Üç. Şehirlere Loire, Jirev ve Vuuth deniyor, isimlerini de mevcut krallarından alıyorlar."

Veil, bana bu bilgiyi daha önce veremez miydi? Yolculuğumuz boyunca onu sorularla rahatsız etmeliydim.

"Loire buzdan yapılmış, bu ağaçların içinde ve üçüncüsü..." Sustum.

"Yeraltı. Ağlayan Gökyüzü'nün sınırındaki dağların içindeki mağaralarda yaşarlar."

O lanetli yerden bahsedilince ürperdim. Kötü dağlarda ejderhalar ve kanatlı iblisler yaşardı ve hepimiz orada yaşanan vahşete dair hikâyelerle büyümüştük.

Ağlayan Gökyüzünün İblisi dağların üzerinde bir kral olarak değil, bir bela olarak hüküm sürüyordu. Eğer efsaneler doğruysa, elflerin büyüleri bir suikastçıya dönüştürdüğü bir tür sapkın ejderhaydı. Canavar ve Çirkin olarak adlandırılan diğer iki suikastçı dışında Evare'deki herkesten daha fazla güce sahip olduğu söylenirdi.

"Oradan olmadığına sevindim. Yeraltında iyi olacağımı sanmıyorum." İtiraf ettim.

"Düşündüğünden daha güçlüsün."

Başımı ona doğru salladım ve gözlerini ağaçları tararken buldum. *"Ne arıyorsun?"*

Bana cevap vermedi tabii ki.

Hiç kimse Fae'lere birini görmezden gelmenin ne kadar kaba bir davranış olduğunu öğretmedi mi diye merak etmeye başlamıştım.

Düzinelerce ve düzinelerce başka fae'nin yanından geçtik. Çoğu devasa yaratıklarla birlikteydi - bazıları idorr, diğerleri gri kurt görünümlü şeyler ve diğerleri de korkunç orman kedileriyle.

Sonunda, şimdiye kadar gördüğüm en büyük ağaca yaklaştık. Önünde bir dizi devasa kapı ve onlara bağlı büyük bir balkon vardı. *"Burası neresi?"*

"Kier'in kalesi."

Ravv'ın ona *Kral* Kier dememesini garip buldum, ama fae'lerin liderlerine insanlardan beklendiği gibi saygı duymadıklarını varsaydım.

Kendimi bu rahatlığı severken buldum. Saygı talep etmeyen bir kralın muhtemelen bir zindanı ya da altında doğuştan sahip olmamaları gereken büyüye sahip insanlar için bir mahzeni olmazdı.

"Burada olmak benim için güvenli mi?" Gleam kaleye bağlı balkona indiğinde ona sordum.

"Şehir inşa edildiğinde ağaçlar elfler tarafından büyülendi. Ateşiniz onlara zarar veremez," dedi Ravv.

Bu, alevlerim hakkında daha iyi hissetmemi sağladı.

Loire'in buzdan yapıldığını düşünürsek, aynı koruyucu büyüyle sahip olacağından şüpheliydim, ama bunu oraya vardığımızda anlayacağımızı sanıyordum.

"Neden burada olmamız gerekiyor ki? Loire'da yaşıyorsun, değil mi?" Gleam'in sırtından inip beni de ayağa kaldırırken ona sordum. O sabah nehir yatağından ayrılmadan önce avucunu kumaşa sarmıştı, böylece üzerindeki gümüş gizlenmişti ve elbisemin uzun kolları da el izimi saklamıştı.

"Yüzyıllardır ilk kez barış içindeyiz. Kier, barışı teşvik etmek için bir ay boyunca şiddet içeren yarışmalar düzenliyor." Ravv beni kolumdan yakaladı, neredeyse mahzende bana el izini verirken yakaladığı yerden. *"Yanımda yürü. Benimle yüksek sesle tartışma."*

Hızla yürümeye başladığında kaşlarımı kaldırdım. Ona ayak uydurmak için neredeyse koşmak zorunda kalacaktım ama o yavaşlamadı.

Pislik.

"Şiddet içeren yarışmalar neden barışı teşvik etsin ki?"

"Bizim halkımız savaşçıdır; savaşmaktan zevk alırız." Bana bakmadı bile.

Yanlarında idorr olan birkaç fae'nin yanından geçtik ve başlarını Ravv'a doğru eğdiklerini fark ettiğimde kaşlarımı çattım, sanki *eğiliyorlardı*.

Yine de bu doğru olamazdı.

Fae'lerin hepsi uzun boylu ve gülünç derecede güçlüydü. Kadınların hiçbiri kıvrımlı ya da yumuşak yapılı değildi.

Sanırım *yüzyıllar* süren savaştan sadece güçlüler sağ çıkmıştı.

Bir fae kadın ve iri bir erkek idorr, Ravv'la birlikte adım atmaya başladı. İkisi de bana ikinci bir bakış atmadı, bu da kendimi biraz... küçük hissetmeme neden oldu.

Bu duygudan nefret ediyordum, ama bu duyguyu çok iyi tanıyordum.

"Başka kim döndü?" Ravv kadına hırladı.

"Hiç kimse. Sen ilksin."

Ravv'ın çenesi biraz kalktı, omuzları hafifçe alçaldı ve beni de peşinden sürükleyerek kalenin içinde yürümeye devam etti. "Kavgalarda kaç kişi kaybettik?"

"Yok. Eisley ile birlikte çalıştım ve kayıpları önlemek için barışı yeterince iyi koruduk."

Ravv başını eğdi. "Aferin." "Teşekkür ederim."

Bir koridorun sonuna vardık ve Ravv ile arkadaşları bir odaya girdiler, bana da girmekten başka seçenek bırakmadılar. Kapı garip menteşeler üzerindeydi ve kapı tokmağı olmadan açılarak kalenin geri kalanı gibi şık, cilalı ahşaptan yapılmış basit bir odayı ortaya çıkardı. Bir duvarın karşısında büyük bir yatak, diğerinin karşısında bir banyo ve dolap, köşelerden birinde de küçük bir havuz vardı.

Kafam o kadar karışık ki hangi soruları soracağımı bile bilmiyordum.

"Adın ne?" diye sordu kadın, kapılar arkamızdan kapandığında ve Ravv kolumdaki tutuşunu bıraktığında.

Benimle konuştuğunu fark etmem itiraf etmek istediğimden daha uzun sürdü.

"Laeli," dedim sonunda, artık srklenmediğim için ona daha yakından bakabiliyordum. Gözleri mavinin yoğun bir tonunda parlıyordu ve saçlarının dipleri canlı bir mordu ve teller sırtından aşağıya doğru düşerken muhteşem bir sıcak pembeye dönüşüyordu. Hafif bronzlaşmış bir teni vardı ve erkek fae'lerden herhangi biriyle başa baş mücadele edebilecek kadar güçlü görünüyordu.

Veil, muhtemelen beni bir parmak hareketiyle öldürebilir.

"Ben Elwynne." Bana bir sırtış fırlattı. "Byn çok şiddetli, değil mi? Senden yayılan sıcaklığı görebiliyorum."

Kendime baktım.

Ravv diğer kadına bakmadan önce bana, "Elwynne çoğu fae'nin sadece hissedebildiği büyüyü görüyor," dedi. "Ve Laeli'nin gücü kontrol edilemez. Onun rastgele alev almasını engellemenin bir yolunu bulmalısınız."

Alevlerim *rastgele* değildi ve Ravv bunu biliyordu. Duygularıma cevap veriyorlardı, başka bir şeye değil.

Ona sinirli bir bakış fırlattım. Elwynne

merakla bana baktı.

"Siz ikiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?" Aralarına bakarak sordum.

Eğer beraberlerse...

Peçe.

"Ben kralın sağ koluyum. Ya da Orvay'e sorarsanız sol koluyum." Elwynne bana göz kırptı.

şaka yaptığından oldukça emindim, ama doğru gelmedi. "Kral mı? Orvay kral mı?" nce ona sonra Ravv'a baktım.

Bakışlarımı hiçbir şey söylemeden karşıladığında, ona geri döndüm.

Elwynne kaşlarını çatdı. "Hayır. Ravv kral; bunu biliyorsun, değil mi?" Önce ona, sonra da bana baktı. "*Peçe*."

Bir adım geri
attım.

Ve sonra bir tane
daha.

Ağzım kurumuştı. Düşüncelerim sorularla dolup taşsa da hiçbirini dile
getirmedim. Söyleyemezdin.

"İblis'ten herhangi bir iz var mı?" Ravv ona sordu.

"Hayır. Suikastçıların hiçbirinden iz yok." Elwynne hâlâ kaşlarını çatmış,
bakışlarını benden ayırmıyordu.

"İhtiyacımız olan-" Ravv başladı ama ben sözünü kestim.

"İblis de ne demek?" Sesim yükseldi. "Ağlayan Gökyüzünün İblisi mi?"

"Evet. Ravv'ı avlıyor," dedi Elwynne. "Bu yüzden seni aramaya gitti; senin
büyün onun buzunun ölümüne hayat veriyor, bu yüzden gücünü suikastçıdan
gizliyor. Bunu zaten biliyordun, değil mi?" Ravv'a baktı ama ben bakmadım.

Dudaklarım aralandı.

Gerçekten beni kaçırmaya gelmişti.

Beni, güvenliğimi ya da sağlığımı hiç umursamıyordu. Beni korudu ve bana
benim dedi çünkü kendisini büyülü bir suikastçıdan saklamak için beni
kullanıyordu.

Ve o lanet olası *kraldı*.

Bunların hiçbirini bana kendisi söyleme zahmetine
girmemişti. Acı karnımda kıvrıldı, keskin, sıcak ve
şiddetli. "Defol," diye fısıldadım.

Ravv'ın sert bakışları benimkilerle buluştu.

"Burası benim odam, değil mi?" Sesimi tekrar yükselterek söyledim. Dolapta
hiç giysi yoktu ve yatak yapılmıştı.

Ravv başını sallayarak onayladı.

"O zaman defol git. Veil, geri dönmeyi *aklından* bile geçirme," diye tükürdüm, onlar sigara içmeye başlarken yumruklarımı sıktım.

Elwynne bir şey söylemek için ağzını açtı ama Ravv onun kolunu tuttu - benimkini tuttuğundan çok daha nazikçe - ve başka bir şey söylemeden onu dışarı çıkardı. Gleam ve Elwynne'in bağlı idorr'u da onları sessizce takip etti. Gleam'in zihninin benimkine değdiğini hissettiğimde sertçe geri çekildim ve onunla konuşmak istemediğimi açıkça belirttim.

Kapılar arkalarından kapanırken gözlerim yaşardı.

Su yanaklarımdan aşağı yuvarlanırken yavaşça dizlerimin üzerine çöktüm. Ellerim tutuştu ama kalçalarımın üzerinde durdukları için alevleri görmezden geldim.

Ravv'ın benden gerçekten hoşlandığını sanmıştım. Bana dokunmasına izin verdim. Veil, bilmeliydim.

Gözlerimi sıkarak kapattım ve gözyaşlarımdan düşmesine izin verdim.

Çoğu insan beni tuzağa düşürmek isterdi, böylece ateşim onlara zarar veremezdi. Çünkü o beni tuzağa düşürmemişti, ona güvenmem için kandırılmıştım.

Çok *aptalca* davrandım.

Ama buna inanmama izin verirdi.

Bana hiçbir zaman gerçeği söylememişti ya da niyetinin ne olduğunu bilmeme izin vermemişti. Üzüntüm öfkeye dönüşürken gözyaşlarım sel oldu.

Ravv bir *kraldı*. Bunu en başından açıkça belirtmeliydi ve beni neden kaçırdığını söylemeliydi. Beni sadece kendi kışını korumak için kaçırdığını bildiği halde beni kurtardığını söylemekten daha iyisini bilmeliydi.

Bütün o saçmalıkları söyledi ve hiçbirinin onun için gerçek olmadığını bildiği halde *bana dokundu*. O piç beni birden fazla şekilde kullandı.

Ve şimdi, bunun bedelini ödeyecekti.

Belki o gece değil, ya da bir sonraki gece, ya da bir sonraki... Ama ödeyecekti.

Çünkü onu kızdırmak için elimden gelen her Şeyi yapardım.

Kolumdaki ağrı geri döndü; bu, *kralın* benden bağımızın istediğinden daha fazla uzaklaŐtıęının kesin bir iŐaretiydi.

Zihnine doğru ilerledim ve zihnine doğru tıslarken ani istila karşısında irkildiğini hissettiğime yemin edebilirim, "Bu bağ varken bana acı verecek kadar ileri gidersen, bağlı olduğumuz her anı ve enerjimin her onsunu buzdan kaleni eritmek için harcayacağım."

Cevap vermedi ama kolumdaki ağrı tehdidi savurduktan kısa bir süre sonra azaldı. Birkaç dakika geçtikten sonra yüzümdeki ıslaklığı öfkeyle sildim.

O piç beni ağlatma zevkine eriŐemedi.

Beni bir daha gördüğünde, ona karşı lanet bir buz fae'sinden daha soğuk olurdum.

Kapının alınması beni ayağa kaldırdı ama kapı cevap beklemeden açıldı. Başka bir fae kadının kafası hemen içeri baktı. "Laeli?" diye kontrol etti.

"Evet." GzyaŐlarımla izlerini görmemesini umarak odayı geçtim. Ellerim hâlâ yanıyordu, bu hiç de ideal değildi ama hayatta kalacaktım.

Gördüğüm diğerlerinden daha küçük ve en azından birkaç santim daha kısa olmasına rağmen kesinlikle bir fae idi. Teni solgundu, gözleri parlak bir su tonunda parlıyordu ve saçları beyaz-sarıydı, gözleriyle aynı renkte teller vardı. Bana bir sırtıŐ fırlattı, bakışları yanan ellerimin üzerindeydi. "Ben Eisley. Sen insan mısın?"

"Maalesef."

"Elwynne sana bir elbise getirmemi istedi. Onu Ravv'dan uzak tutmanız gerektiğini söyledi ve ben de krallardan birini kızdırabilecek bir Şeye karşı koyamadım." Bana göz kırttı ve neyse ki katlanmış elbiseyi

bana vermek yerine yere bıraktı. Sonra kapıları arkasında sallayarak dışarı çıktı.

İçimi çektim ve sonunda yerine oturtmadan önce kapıyı nasıl kilitleyeceğimi bulmak için birkaç dakika uğraştım.

Yanımdaki rahat görünümlü yatağa tırmanmaktan başka bir şey istemesem de, bir şenlik ateşinin içinde uyanma riskini almak istemiyordum.

Elbiseyi yere bıraktım ve odanın köşesindeki havuza doğru ilerledim. Yaklaşırken göz ucuyla baktım. On yıldan uzun bir süredir küvette yıkanmamıştım ama bu kesinlikle bir küvet değildi. Daha çok küçük bir gölete benziyordu, ancak kenarları şatonun geri kalanının sahip olduğu ahşap yerine taştan yapılmış gibi görünüyordu.

Havuzun dibini göremiyordum, bu da beni biraz kuşkulandırdı. Yine de temizlenmek için en iyi şansımdı, bu yüzden elbisemi çekiştirerek çıkardım. Elwynne'in göndermemiş olma ihtimaline karşı iç çamaşırlarımı temizlemek için yakınlarda bulduğum bir kalıp sabunu kullandım ve sonra suya girdim.

Ilıktı; soğuk değildi ama sıcak da değildi. Güzeldi sanırım, gerçi çocukken birkaç kez girdiğim sıcak banyoları hep hayal edeceğimden emindim.

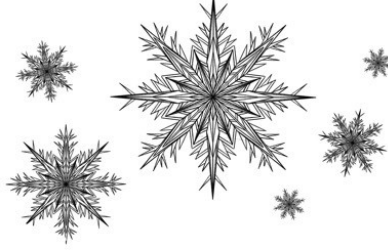
Akıl sağlığım için çocukluğumu düşünmeme izin vermedim, bu yüzden kendimi Ravv'a odaklanmaya zorladım.

Ve ne yaptığını.

Veil, o piç buna pişman olacaktı. Bundan emin olurdum.

СПАРИЕА 8

LAeli

M Banyom sırasında bir ara ateş söndü ve neyse ki yeniden alevlenmedi. Tamamen temizlendiğimde yatağa yığıldım, kapının hala kilitli olduğundan emindim ve hırıltılarım duyulana kadar bir daha kalkmadım.

Midem beni buna zorladı.

Yeni iç çamaşırı yoktu, bu yüzden benimkileri giymeye başladım - ve sonra elbisenin altında bir şey olmadığını öğrenirse Ravv'ı kızdırma şansımın daha yüksek olacağına karar verdim. Onları yatağın üzerindeki battaniyenin altına sıkıştırdım, ben yokken biri odama girerse diye sakladım.

Elbise tenimin üzerinde kolayca kaydı ve yumuşak kumaşın verdiği hisle iç çektim. Siyahtı ve kalçalarımın ortasına kadar iniyordu, bol değildi ama dar da değildi ve belli ki benden daha uzun ve güçlü bir kadın için yapılmıştı. Omuzlarımdan sarkan uzun kolları vardı, ancak üstte durmaları gerektiğinden emindim. El izimi kapatıyorlardı, bu yüzden gerçekten önemli olan tek şey buydu.

Kumaşı düzelttim ve koridora çıktım. Karnım acıyla gurulduyordu ve onu okşayarak sessizce yakında doyuracağıma söz verdim.

Kalede yolumu bilmediğim için bulduğum ilk fae'ye doğru yürüdüm. İkisi de erkekti ve yanlarında idorr ile duruyorlardı, bu yüzden Ravv'ın insanları olduklarını varsaydım.

Arkadaş olduğumuzu bilmemeleri gerekiyordu, bu yüzden bu konuda ağzımı kapalı tuttum. İntikam almak istiyordum ama onun isteklerine karşı gelmek yerine onu çıldırtırsam çok daha tatlı olurdu.

İki adam da merakla bana baktı. Onlara yapabildiğim en büyük, en dostane, en insani gülümsemeyi gösterdim. "Merhaba çocuklar. Yiyecek bir şeyler arıyorum, nerede bulabileceğimi biliyor musunuz?"

"Yemekhane şu tarafta." İçlerinden biri duvarı işaret etti.

O yöne doğru dolaşabileceğimi düşündüm, ama bu çok fazla iş gibi geliyordu.

Ve intikam planıma katkıda bulunacak hınzırca bir fikir neredeyse zihnimde kaynıyordu.

"Oh, mükemmel." Kolumu fae'lerden birinin koluna doladım ve kaşları kalktı. Adam çok iriydi, bu yüzden izinsiz ya da davetsiz kolunu tutmak riskliydi. Yine de dirseğine dokunarak kadim bir fae'nin kendisini ihlal edilmiş hissetmesine neden olabileceğimi sanmıyordum. "Yolu göster."

Adam diğer adama baktı. Omuz silkti.

Hepimiz yürümeye başladık ve gülümsemem sırtmaya dönüştü. "Yani siz Loire'dan mısınız?" Onlara, sahip olduğum az miktardaki Fae bilgisinden yararlanarak sordum.

"Öyleyiz," dedi kolunu tutmadığım adam. "İnsan Toprakları'ndan mısınız?"

"Evet. Yaşadığım krallığın adı Rowain'di ve oldukça tatsız bir yerdi," dedim neşeyle. "Neyse ki kralınız beni buraya geri getirdi. Nedenini bilmiyorsundur herhalde, değil mi?"

Her iki adam da şaşırılmış görünüyor. Kolunu tuttuğum adam, "Barış etkinliklerimizi sonlandırmak için iki insanla daha mı savaşacaksın?" dedi.

Kavga mı?

O piç *dövüşmemi* mi bekliyordu?!

Ravv lanet olası perdeyi geçebilirdi, umurumda

bile değildi. "Harika," diye sırtmaya devam ettim.

Bir çift kapının önünde durduk ve elimdeki adam kapıları işaret etti. "Burası yemek salonu. Eğer kimse size hizmet etmezse, mutfağa gidip sorun." Bana baktı. "Kibarca, böylece seni öldürmezler."

Pislik.

Gülümsemem genişledi. "Mükemmel. Çok teşekkür ederim." Kolunu bırakmaya başladım ve sonra durakladım. Sırada planımın riskli kısmı vardı. Ravv görüldüğü kadar sahiplenici olmayabilirdi... ama belki de öyleydi. "Biliyor musun, daha önce hiç bir fae'ye sarılmamıştım. Ya da öpmedim. Beni öpmek ister misin?"

Adam şaşırılmış görünüyordu.

Yüz ifadesiyle homurdanmamı engelledim. "Benim bir hayat arkadaşım var," dedi. "Eşin yok mu?" Masumca sordum.

"Hayır. O ve ben kendimizi tarikatçıların hedefi haline getirmeden bir bağ kuramayız."

Tarikatçılar mı?

Her şey daha da iyiye gitti.

Ravv benden sır saklamakta inanılmaz bir iş çıkarıyordu.

"Seni tuttuğum için özür dilerim o zaman." Adamın kolunu bıraktım ve özür dilemek için hafifçe okşadım.

"Seni öpeceğim," diye teklif etti diğer adam. "Benim eşim ya da partnerim yok. İnsanların fae'lerden ne kadar farklı olduğunu görmek için ben de seninle bir gece geçirmek isterim."

Oh, canım.

Bana teklif etti.

Bunun olacağını tahmin etmeliydim.

"Bunu aklımda tutacağım ama hâlâ tüm bunlara alışmaya çalışıyorum. Belki yarın?"

Adam sadece biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ve başını salladı. "O zaman kulaklarınızı görebilir miyim?"

Omuz silktim, saçlarımı birinden ayırdım ve görebileceği şekilde döndüm.

Gözleri hayranlıkla parlıyordu. "Dokunabilir miyim?" "Elbette." Sadece bir kulaktı.

Parmağını kulağın kıvrımında gezdirdi ve ben hiçbir şey hissetmedim. Hâlâ sadece bir kulak.

"Büyüleyici," dedi adam.

Elleri kalçalarımın indi ve beni çevirdi. Göğsüm onunkiyle buluştuğunda saçlarımı düşürdüm ve ellerim garip bir şekilde onun iri göğüs kaslarının üzerine indi.

Daha önce hiç kimseyi öpmemiştim, bu yüzden onun inisiyatif almasına sevindim.

Ve Ravv'ı tanımasam bile ilk öpüştüğüm erkeği *seçmem* için bir işaret veriyormuşum gibi hissettirdi.

Kral muhtemelen umursamazdı bile, ama yine de benim için önemliydi.

Bir eliyle çenemi yukarı kaldırdı ve dudaklarını dudaklarıma doğru indirdi. Yumuşak ağzının dudaklarıma değmesi ve ardından dilinin dudaklarımdan arasından kayması yabancı ve tuhaf bir duyguydu.

Tadı pek güzel değildi, ama hem erkek hem de fae olduğu için bunu beklemek gerekirdi.

Öpüşürken elleri beni sıkıca tuttu ve bana karşı sertleştiğini hissettiğimde karnımın alt kısmı gerildi.

Diğer fae sonunda boğazını temizledi ve ben de geri çekildim. İkimizin de göğsü hızla inip kalkıyordu.

Adam alçak bir sesle, "Dinleyicileriniz var," dedi.

Başım yana doğru sallandı ve çeşitli görünümlere sahip bir grup fae ve bağlı canavarın beklediğini gördüm.

Yemekhanenin girişini kapatıyorduk.

Gruptaki çocuklardan biri "İnsanın tadı bir fae'den farklı mı?" diye sordu.

Yüzümün zaten kırmızı olması iyi bir şeydi, yoksa utancım belli olurdu.

"Hayır. Ama biraz daha yumuşak." Bana bakarken yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Yarın gece yatağımızı paylaşacak mıyız?"

Bunu kabul etmiş miydim?

İntikam planıma bu kadar bağlı kalmaya hazır olup olmadığımı bilmiyordum. Yine de onu kalabalıkta geri çeviremezdim, bu yüzden ona bir gülümseme gönderdim ve başımı salladım.

O da gülümsedi. "Seni bulacağım."

Bununla birlikte, o ve arkadaşı yürüdüğümüz koridorda gözden kayboldular.

"Herkesten özür dilerim." Yemek salonuna girmeden önce izleyicilerimize el salladım. Birinin bana hizmet edip etmeyeceğini görmek için beklemek istemediğimden, mutfağa gittiğini varsaydığım kapılara yöneldim ve kafamı içeri soktum.

Muhtemelen hâlâ kızarmıştım ama o an için umurumda bile değildi. Midem şiddetle gurulduyordu.

Bakışlarım, bir sohbetin ortasında durmuş gibi görünen bir grup erkek ve dişi fae ile çarpıştı.

Kelimelerimin üzerinde biraz tökezleyerek hızlıca, "Merhaba. Birkaç gün öncesine kadar bir mahzende yaşıyordum, bu yüzden açlıktan ölüyorum. Her şeyi yerim ama neyi sevdiğim konusunda hiçbir fikrim yok. Eğer yeterince yemeğiniz varsa, biraz yemek isterim."

Sempatik görünümlü bir kadın konuşmadan önce bir an duraksama oldu. "Biz getiririz. Masalardan birine oturun."

Başımı salladım. "Çok teşekkür ederim."

Bana bir düzine tabak dolusu yemek getirdiler. Bana her yeni bir şey getirdiklerinde ve bazen de söz konusu yeni yemeği tattığımda gözlerim yaşardı.

Hepsi kesinlikle inanılmazdı.

Süslü tuzlu ekmekler.

Zarif tatlı ekmekler.

Çorbalar.

Makarnalar.

Her çeşit salata.

Tatlılar, tatlılar ve daha çok tatlılar.

Ölmüş ve perdeyi geçmiş olmalıyım, çünkü lanet olsun, rüyadan çıkmış gibiydim.

Bana elbiseyi getiren fae Eisley, yanında başka bir kadınla yemek salonuna geri döndüğünde çoktan doymuştum. O da benim kadar kısa ve bir o kadar da sıksa görünüyordu.

Ağızma bir lokma daha atarken bile kalbim onun için çarptı ve onu gördüğümü göstermek için hızlıca el salladım. O anda yemek salonunda yalnızdık ve yalnız olmasak bile onu görmezden gelmek kabalık olurdu.

Ravv'ın aksine, ben bir pislik

değildim. En azından çoğu zaman.

Eisley yanımdaki sandalyeyi işaret etti ve fae bizi tanıştıırken kız oturdu. Eşit derecede zayıf ve çelimsiz görünmemize rağmen, onun

Açık renk teni biraz bronzlaşmıştı ve uzun, dalgalı saçları muhteşem bir koyu yeşil renkteydi. "Laeli, bu Nissa. Nissa, bu Laeli."

Biraz kararsız görünüyordu, ben de sosyalleşmenin zamanı geldi diye düşündüm.

"Sen de mi bir Fae piçine takıldın?" Bir çeşit güveci keserken ona sordum.

Nissa'nın midesi gürültüyle guruldadı ve benim sempatim arttı. "Ne yazık ki."

Başımı salladım. "Berbat bir durum ama en azından yiyecek var. Sihrim ortaya çıktığından beri lanet bir mahzende kilitli kaldım ve kasabam beni beslemek için nadiren zahmet etti."

"Bir kulede kapana kısılmıştım," diye

itiraf etti. Titredim.

Bir kule mi?

Veil, ölmeyi tercih ederim.

Yine de kulesinde biraz güneş ışığı varmış gibi görünüyordu ve buna çok imreniyordum. Benim hapishanem biraz güneş ışığıyla çok daha yaşanabilir olurdu.

Belki de ölmeyi tercih etmezdim.

"Yükseklikle aram iyi *değildir*, bu yüzden seni kıskanmıyorum. Al bakalım." Tabaklarımdan birini ona doğru ittim.

Eisley tabağı bana geri vermeye çalıştı, ben de ona ters bir bakış attım. Bende yeterince vardı ve Nissa'nın da açlıktan ölmek üzere olduğu belliydi. Fae yanımızdan ayrılmadan önce, "Mutfaktan ona bir şeyler hazırlamalarını isteyeceğim," dedi.

O gider gitmez tabağı Nissa'ya geri ittim. "Peki senin gücün ne?"

Keşke midemi zorlasaydım dediğim hamur işlerinden birini aldı. Bu şeyler inanılmazdı. "Bitkiler. Etrafımda büyüyorlar ve birkaç saat içinde sihrimi tüketiyorlar. Bunun üzerinde hiçbir kontrolüm yok."

Bu destansıydı.

Güneş ışığı ve bitkiler.

Veil, onun hapishanesi için ateşimi ve mahzenimi her gün takas edebilirim. Bunun için yükseklikle başa çıkabilirim.

"Lanet olsun, şanslıymışsın. Benim büyüm de kontrol edilemez ama ateş büyüsü. Etrafımdaki havanın ısınısını sürekli hissedebiliyorsunuz ve eğer çok güçlü bir şey hissedersen yanıyorum."

"Gerçekten mi? Hiç kendini yaktın mı?"

Sırıttım. "Denedim ama ateş benden kaçıyor. Ateş yaktığımda buralarda olursan sana gösteririm."

"Peçe." Nissa aniden küfrederek elindeki böreği avucunun içinde ezdi ve diğer eliyle bileğini kavradı. Etrafında metal bir bileklik vardı ve metalin bir eş bağını sakladığını varsaydım.

Ravv çölde beni ilk terk ettiğinde ben de aynı tepkiyi vermiştim, bu yüzden kalbim ona gitti.

"Sende de el izi var mı? Bu şeyler berbat." Kolumun üst kısmını aşağıya doğru çekiştirdim, geri çekmeden önce bir saniyeliğine ona el izimi gösterdim.

"Ravv'a benden uzaklaşmaya devam ederse buzdan kalesini eriteceğimi söyledim. O zamandan beri acıyı ateşlemeyecek kadar yakın durdu. Huysuz bir pislik ama başka bir savaş başlatmak istemiyor gibi görünüyor."

"Uzaklaşmak onu tetikleyen şey mi?" Nissa yemeğinden bir ısırık aldı, sonra yere bıraktı ve bileziğindeki el izine masaj yapmaya başladı. Masajın ne kadar işe yarayacağından emin değildim, çünkü bu şeyler acıdığında *gerçekten* acıtırlar.

"Mmhm. Fiziksel mesafe bunu yapıyor gibi

görünüyor." "Erkeklerle de acı veriyor mu?"

Başımı salladım ve ortamı yumuşatmak için bir espri patlattım. "Evet. Yine de hissetmiyormuş gibi davranmayı seviyorlar. Kendileri ve o küçük fae sikleri hakkında daha iyi hissetmelerini sağlıyor."

Homurdandı ve ben de ona tekrar sııttım.

"Pekâlâ, al bakalım." Eisley Nissa'ya bir tabak verdi ve sonra yanına oturdu. "Bileğin nasıl?"

Cevap vermedi. Acı çektiğini kabul etmek istemediği için böyle yaptığını düşündüm.

Bizi korumak için kullanan ve bize bok gibi davranan fae'ler için işleri sulandırmanın gerektiğini düşünmedim. Bu yüzden onun yerine ben cevap verdim. "Kötü.

Birinin onun kralını bulması gerekiyor."

Eisley, "Güreş turnuvasında jüri üyeliği yapacak ve belki de turnuvaya katılacak," dedi. "Ona gitmemiz gerekecek."

Omuz silktim. "Ravv atlamış olmalı."

"Güreşen erkeklerin hepsinin çıplak olduğunu söyledi," dedi Nissa bana suçlu bir sırıtışla. Oooh.

İntikam planım daha da tatlı hale gelmek

üzereydi. Ayağa kalktım. "O zaman seni acıdan kurtaralım."

Nissa güldü.

Eisley homurdandı, "Otur."

Mantıklı bir bahane bulmam gerekiyordu.

Zihnim hızlı hareket etti.

Ravv'ın üzerimdeki Jern'in kokusuna verdiği tepki göz önüne alındığında, sahiplenici olduğunu varsaymak güvenliydi. Ama Nissa ya da Eisley'nin bunu bilip bilmediğini bilmiyordum, çünkü fae'lerin eş alması nadir görülen bir şeydi ve Nissa'nın fae olmadığı açıktı.

Ben de "Neden? Fae erkeklerinin, bağlı oldukları hayvanların eşlerine karşı olduğu kadar sahiplenici olup olmadıklarını henüz tespit edemedik. Bu, teoriyi ormanı yakıp yıkamayacak biri üzerinde test etmek için mükemmel bir fırsat gibi görünüyor."

Eisley, "Geçici olarak bağlandıkları dişileri sahiplenmediklerine eminim," diye karşı çıktı.

"Kierden bırakın geri kalanımı, kulaklarımdan bile iğreniyor. Sahiplenmenin söz konusu olmadığına eminim," dedi Nissa.

Vay be.

Sohbetin konusu değişti ama ben mümkün olduğunca çabuk çıplak güreşe geri döndüm ve sonunda Nissa'nın ağrısı intikam planımı uygulamak için hepimizin dışarı çıkmasına neden olacak kadar kötüleşti.

Yani, Fae erkeklerinin sahiplenici olup olmadıklarını görmek için.

Fae'lerin etkinliklerini düzenledikleri stadyum başka bir devasa ağacın içine inşa edilmişti. Eisley'nin bağlı orman kedisine onunla birlikte bindim - ki buna esu dendiğini öğrendim, ee-soo diye telaffuz ediliyor. Ravv ile binmek kadar rahat değildi, bunu yüksek sesle itiraf edemem.

Nissa'nın zaten kendine bağlı bir esu'su vardı, bu da bana onun ve kralı Kier'in en az Ravv ve benim kadar kaderli olduklarına dair oldukça iyi bir işaret gibi görünüyordu ama bunu yüksek sesle de söyleyemiyordum.

Binicisi olmayan o büyülü hayvanlardan birkaçıyla tanışıp tanışamayacağımı sormak için can atıyordum. Beni kızdıran herkesi yemek için kendime ait büyük tüylü bir yoldaşımın olması güzel olurdu. İçimdeki dürtüye rağmen, fae'ler arasında kendime bir yer edinene kadar bu konuda sessiz kalmanın daha akıllıca olacağına karar verdim.

Ne de olsa şehrim geri dönmeye ve tekrar o mahzene atılmaya hiç niyetim yoktu.

Gecenin bir yarısı gibi görünüyordu ama kestirdiğim için o kadar da yorgun değildim. İyileşen görüşüm ve etrafta uçuştığını fark ettiğim bazı büyük ışık böcekleri sayesinde gayet iyi görebiliyordum.

Şehrin etrafında çiçekler açıyordu, bu da yeni bir eklenti gibi görünüyordu. Bunun sorumlusunun Nissa olduğunu düşündüm, çünkü birkaç fae'nin de onlara hayranlıkla baktığını gördüm ve onun bir çeşit bitki büyüsüne sahip olduğunu biliyordum.

Eisley'nin bağlı esu'su bizi kükreyen fae'lerle dolu bir stadyuma taşırken pazularım zonklamaya başladı. Sıra sıra dizilmiş banklardan aşağıya doğru manevra yaptı.

birkaç boş kafese ulaştık. Boş olanlar, dövüşen iki çıplak adamın tutulduğu devasa metal kafesin hemen dışındaydı.

Çıplaklıkları çekici olsa da kendimi şiddetten uzaklaşırken buldum. Bize çok yakındı, hem de çok yakın.

Ringdeki adamlardan biri sonunda güreş maçını kaybetti ve kalabalık daha da yüksek sesle tezahürat yaptı. Ayağa kalkan adam Ravv kadar iriydi, bronz bir teni, kulaklarının etrafına dökülen dalgalı siyah saçları ve Ravv'ın sırtındakilere benzeyen dövmelerle dolu bir kolu vardı.

Avuçlarından biri sarılıydı ve Nissa'ya baktığımda, bakışlarının ona perçinlendiğini, vücudunun parmaklıklara olabildiğince sıkıca bastırıldığını fark ettim.

Onun kralı olmalıydı, Kier.

Ve lanet olsun, ona bakmak güzeldi.

Kier kaybeden fae'ye elini uzattı ve adamı sırtından alkışlamadan önce ayağa kaldırdı. Diğer adam kafesi terk etti ve Kier kalabalığa dönüp kollarını açarak "Bana kim meydan okuyacak?" diye kükredi.

Kalabalığın bağırışları ve çığlıkları daha da şiddetlendi.

"Yap şunu," diye fısıldadım Nissa'ya, omuzlarımdan biriyle onu dürterek. "Ona meydan oku. Bütün bunlarla uğraşmak istediğini biliyorsun."

Dürüst olmak gerekirse, bunu yapmasına vereceği tepkiyi görmek istedim, ancak bunu yapma ihtimali olduğunu düşünmüyordum.

Yüzü kızardı. "Hayır, teşekkürler."

"*Onun ırzına* geçerci," diye atıldı Eisley.

Homurdandım.

Nissa kendi kahkahasıyla savaştı.

Eisley dövüşü izlemek için geri dönmeden önce ikimize de sırtıttı.

Pazum ağrımayı bırakmıştı, bu yüzden Ravv'ın acıdan kaçınmak ve tehdidimi yerine getirmemi önlemek için yaklaştığını varsaydım.

Kier kafese yaslanmış Nissa'yı fark etti ve bana aradığım sahiplenici tepkiyi verdi. Bakışları Eisley'ye kaydı ve o kadar hırçın bir şekilde hırladı ki kalabalığın sesinden neredeyse duyabiliyordum.

Bir sonraki rakibi ortaya çıktığında gözlerim kapandı. Öfkesinin onu yönlendirmesiyle diğer adamı öldüresiye dövdüğünü hayal ettim. Bir kralın öfkesinin onu nasıl dövüştürdüğünü ilk elden görmüştüm ve bu çok acımasızdı.

Bir çift devasa el omuzlarıma indi ve beni geriye doğru çekti. Düşmeden önce beni dik tuttular ve Ravv'ın yoğun, koyu mor gözleri benimkilerle çarpıştı. "Burada ne yapıyorsun?" Tekrar derin bir nefes aldı ve sonra hırladı, "Ve neden başka bir erkek gibi kokuyorsun?"

"Bunların hiçbiri seni ilgilendirmez," diye karşılık verdim, içimde hayal kırıklığı kabarıyordu.

Tekrar hırladı, sonra beni omzunun üzerinden attı ve hışımla kafesten uzaklaştı.

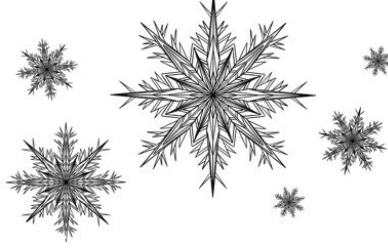
Kıçım Gleam'in sırtına düştü. Kral, bizi kavgadan uzaklaştırırken beni bağlı olduğu idorr'a sıkıca bastırdı. Ravv zor nefes alıyordu, Gleam'in kürkünü aklı başında kalmasını sağlayacakmış gibi kavrarken göğsü inip kalkıyordu.

Olabileceğini düşünmemiştim.

Ve intikamım uğruna, *umarım* olmazdı.

СПΑΡΙΕΑ ς

LAeli

GŞatodaki odama dönene kadar koştum. Elbisem hâlâ yerdeydi ve iç çamaşırlarımın hâlâ yataktaki battaniyenin altında olduğunu umuyordum.

Ravv tam önüme geçmeden önce beni ayağa kaldırdı. Elleriyle yüzümü kavradı ve başımı geriye doğru eğerek gözlerimin kendisiyle buluşmasını sağladı. Kavrayışı sıkıydı ama gerçekten denesem kurtulabileceğim kadar da gevşekti.

"Aklından ne geçiyordu senin?" diye hırladı.

"Fae savaşçılarının dövüşünü izlemek istediğimi düşünüyordum ve-"

Burnunu ağzıma yaklaştırıp içine çekerek sözümü kesti.

Karşılık olarak çıkardığı kükreme neredeyse yeri sarsacak kadar yüksekti.

Bir kalp atışı içinde beni serbest bıraktı ve sonra kapıya doğru fırladı.

Elwynne o dışarı çıkmadan önce kapı aralığında belirdi ve kocaman bağlı idorr'u da arkasındaydı. "Ne oldu?" diye sordu aramıza bakarak.

Ravv onu geçmeye çalıştı, ancak arkadaşı onun önüne geçerek ona hırlamasına neden oldu.

Gözlerini ona dikti ve yerinden kıpırdamadı. "Neler oluyor?"

Ravv, "Eşim başka bir erkeği öptü ve kollarını ona doladı," diye homurdandı.

Bakışları bana doğru kaydı. "Deli misin sen?"

"Hayır, ben deli değilim. Tamamen yabancı biriyle eş bağı kuran ve sonra onu dünyanın öbür ucuna taşıyan, ona her konuda yalan söyleyen ve sonra da bunu kabul etmesini bekleyen piç değilim!" Ravv'a doğru bir el salladım. "*Onun* aptalca kararları için beni suçlama."

"Ne olursa olsun, çiftleşirken başka birini öpemezsin. Başka bir lanet savaş başlatabilirsin," diye karşılık verdi, kendisi ve idorr'u birbirlerine daha da yaklaşp Ravv'ı tamamen engellerken.

"Kontrolünü kaybeden o," diye karşılık verdim.

"Çiftleşmiş fae'ler koruyucudur. Eğer başka bir kadını öperse, sen de kontrolünü kaybedersin."

Ravv bana ters ters baktı. "Ona bu şekilde ihanet edemem."

O yorumlara dokunmuyordum. "Bana bu saçma bağdan ve bu şehirden nasıl kurtulacağımı söyle ve hepimiz birbirimizden kurtulalım." Kolumu işaret ettim.

"Tutulma bunu bozabilecek tek şey. İkinizin de gitmediğinden emin olmak için burada kalıyoruz." Ravv'a uyarıcı bir bakış attı. "Konuş onunla. Bunu düzeltin."

Kapı onun ve idorunun arkasından

kapandı. Alay ederek yatağa doğru yürüdüm.

"Başka bir erkek gibi kokarak battaniyelerimin altına tırmanmayı düşünme," diye hırladı Ravv. Ona omzumun üzerinden bir bakış fırlattığımda, bana doğru adım attığını gördüm.

Döndüm ve ellerimi kalçalarımaya koyarak ayaklarımı diktim. "Bu *benim* yatağım. Buranın *benim* odam olduğunu söylemiştin."

"Bu sen gidip Toveo'yu öpmeden önceydi. Şimdi yine benimle yatıyorsun. Benim kollarımda. Başka bir erkeğe dokunamayacağını bildiğim yerde."

Ellerim tutuştu ve alev alırken yumruklarımı sıktım. "Beni *kullandın*. *Bunca* zamandır beni kullandın. Birisi senin dokunuşunun lekesini almalı

derimden."

Aramızdaki mesafenin geri kalanını kapattı ve yüzümü tekrar ellerinin arasına aldı. Sertliğine rağmen, başımı arkaya yatırırken tutuşu en ufak bir acı vermedi. Üzerimde hâkimiyet kurmaya çalışıyordu ama bu sefer pes etmeyecektim.

"Bir elf bana hayatta kalabilmemin tek yolunun bu olduğunu söyledikten sonra kendimi kadim bir suikastçıdan korumak için senin *büyünü* kullandım."

"Sen sadece kendini korumak için beni korudun," diye karşılık verdim.

Sesi alçak ve karanlıktı. "Eğer seni önemsemeseydim, seni beslemezdim. Seni yıkamazdım. Sana kanımı vermezdim ya da sana dokunmazdım."

"Oh, lütfen. Eminim her geceyi farklı bir kadınla geçiriyorsundur."

"Neredeyse bir asırdır bir kadına dokunmadım ya da seks yapmadım," diye karşılık verdi.

"Bunun bana senin lanet olası bir aziz olduğunu düşündürmesi mi gerekiyor?" Alay ettim. "Ne kadar etkileyici; saygı duyduğunuz kadınlara karşı dürtülerinize direniyorsunuz. Ben değersiz bir insan olduğum için beni kaçırıyorsun, bana yalan söylüyorsun, beni kullanıyorsun ve-"

Beni ayaklarımdan çekerek ve yataktan uzaklaştırarak sözümü kesti. Ona bağırma fırsat bulamadan beni havuza fırlattı.

Bir an sonra yüzeye çıktım, kekeleyerek ve saçlarımı gözlerimden iterek.

"Beni o lanet mahzende çürümeye terk etmeliydin." Sesim, başka türlü ifade edemeyeceğim bir öfkeyle titriyordu. Ateşim hala suyun altında yanıyordu, alevlerim küçülmek yerine büyüyordu.

Ravv havuzun kenarında diz çöktü ve bana doğru eğildi. "Hayır, yapmamalıydım. Beğen ya da beğenme, kader seni benim ilan etti. Şimdi bana ne olduğunu anlat, yoksa bütün gece burada kalırız."

"Perdeyi geç," diye tükürdüm.

"Bu gece perdeyi geçen tek kişi, benim olana dokunduğu için Toveo'dur."

İçimi daha fazla öfke kapladı ve onu kolundan tutup suya doğru çektim. Bu hareket onu şaşırtmış olmalı, çünkü gerçekten de ağır kışını dengeden çekmeyi başardım. Tam üstümden suya çakıldı ve beni yüzeyin altına sürükledi.

Ciğerlerim çılgılık attı, ama Ravv beni geri çekti, "Kahretsin, kadın" diye tükürdü.

"Lanet olsun *sana*." Onu kendimden uzaklaştırdım, ama o sadece beni daha sıkı kavradı, ikimizi de su üstünde tutmak için suda ilerledi. "Sen tam bir *piçsin*. Beni kurtardığını iddia ettiğin onca zaman boyunca bir kez bile bana gerçeği söylemek aklına gelmedi! 'Hey, Lae, bu dostluk bağını başlattım çünkü benimkini korumak için senin büyüne ihtiyacım vardı, bu yüzden fazla rahatlama' demek."

Kaşlarını çattı. "Tabii ki aklıma geldi." "Ama sen yapmadın!"

"Seni ararken kader arkadaşım olacağını ya da kendimi senden *etkilenirken* bulacağımı hiç düşünmemiştim. Bu durum benim için de zor *Lae*. Bu dünyada beni öldürme şansı olan çok az sayıdaki varlıktan biri tarafından avlanıyorum ve eğer ölürsem krallığının da benimle birlikte ölme ihtimali çok yüksek." Sözleri alçak sesle, göğsü gürültülü ve mutsuzdu. "Burada söz konusu olan sadece benim hayatım değil."

Ben... bunu düşünmemiştim. "Krallığın neden ölsün ki? Eğer benimle *konuşsaydın*, bu sorunu yaşamıyor olurduk." Küçük ama derin bir yüzme havuzunda, tamamen giyinik bir şekilde yüzerken aramızda işaret ettim.

Ya da en azından, bir fae olduğunuzda olabileceği kadar giyinik. "Bu biraz karışık."

Kaşlarımı çattım ve suya kendim girebilmek için kollarını ittim. Sırtım küçük yüzme havuzunun taş kenarına değdi. "Benimle eşitinmişim gibi konuşmayacaksan odamdan defol."

Bana hırladı, "Beni delirtiyorsun, kadın." "Hislerimiz karşılıklı."

Ravv buklelerini gözlerinden uzaklaştırdı. "Bu kısa bir hikaye değil."

"Bana bak. Zamandan başka bir şeyim yok."

"Birkaç yüzyıl önce çiftleşen çiftleri katleden bir tarikat vardı. Çiftleşen çiftlerin sahip olduğu güçten korkuyorlardı. Annem ve babam o zamanlar Loire'ın kraliçesi ve kralıydı ve kaderleri böyleydi, bu yüzden ilk hedeflerden biri onlardı. Kelimenin tam anlamıyla yeraltına inmeye karar vermeden önce hayatlarına yönelik birçok girişimden kıl payı kurtuldular."

Kaşlarım kalktı. "Bulduğun yeraltı şehri mi?"

"Evet. Savaştan korkaklar gibi kaçtılar - bir fae'nin omuzlarına alabileceği en büyük utançlardan biri. Kimin yöneteceğini belirlemek için ikiz kardeşimle beni bıraktılar ama Ria çoktan tarikata katılmıştı."

"*Kız kardeşin* aileni öldürmeye mi çalıştı?"

"Evet. Tarikat dışında, halkımız onu takip etmezdi. Çiftleşmemiş fae'lerin çoğu eşlerini hor görmezdi, sadece sonsuzluklarını birlikte geçirmek istedikleri birini bulamamışlardı."

"Yani sen devraldın."

"Evet. Yirmi yaşındayken."

Lanet olsun.

Yirmi üç yaşındaydım ve kimseye hükmetmeyi hayal bile edemiyordum. Kendi bokumu zar zor bir arada tutabiliyordum.

Yine de hayatımın büyük bir kısmını bir mahzende, kendi alevlerimle başarısız bir şekilde mücadele ederek geçirdim.

"Kız kardeşin ne yaptı?"

"Eşleşmiş çiftleri hor görenlerden kendi lanet ordusunu kurdu ve krallığımızın gizli yarısını bulmayı kafasına koydu."

"Onları buldu mu?"

"Birkaç on yıl sürdü ama başardı. Sonra iç savaşımız başladı." "İç savaşınız mı?"

"Evet. Ordum lanet Vuuth'ların ve Jirev'lerin krallığımızı ele geçirmesini engellemek için savaşıırken, kız kardeşim ve onun bir grup piçi de topraklarımızın altındaki çiftleşmiş şehirle savaş halindeydi. Ben buradayken bile savaşıyorlar. Tarikatın sayısı azalıyor ama acı sona kadar savaşacaklar."

"O zaman buradaki insanlar kim?" Koridoru işaret ettim. Öpüştüğüm adam bekârdı ama arkadaşının bir hayat arkadaşı vardı, yani eş karşıtı olamazlardı.

"Hayatta kalmayı çiftleşme bağlarıyla ilgili bir kavgadan daha çok önemseyen savaşçılar." Ravv'ın kürek kemikleri yüzme havuzunun arkasına çarptı ve kendini dışarı çekti. Gözlerim o hareket ettikçe pazılarının şişmesini takip etti. "Birbirimize karşı ne olduğumuzu keşfederlerse, savaşçılarımın taraf tutmak zorunda kalma ihtimali çok yüksek. Ve eğer taraf olurlarsa, iç savaş sürekli küçülmek yerine daha da tırmanacaktır."

"Peki sen hangi tarafı seçerdin?" Ona sordum.

"Tarikat hariç herkesin. Kimsenin birbirini aşk için öldürmesine göz yumamam. Eğer tarikat üyeleri kendilerini tehdit altında hissediyorlarsa, büyülerini daha güçlü kılmak için kendileri adam öldürmelidirler."

"Neden bu kadar güçlüler ki çiftleşen çiftler onları yok edemedi?"

"Çiftleşen çiftlerin çoğunun çocuğu var. Çok azı savaşmak için şehirdeki kalelerini terk etmeye istekli ve daha azı da eski arkadaşlarını ve ailelerini öldürmeye istekli. Geriye çok fazla kişi kalmış olamaz ama ısrarcılar ve iyi saklanıyorlar."

"Ve tarikatçılar gidene kadar bitmeyecek mi?"

"O zaman bile, ordumun içinde gizlenmiş üyeleri olduğuna eminim." Uzun bir süre gözlerini kapadı ve yüzündeki çizgileri gördüm. Stresinin ve tahtının ağırlığını gördüm.

Birdenbire onun öfkesini ve huysuzluğunu biraz olsun anladım.

Yüzyıllardır bütün bir krallığı azim ve iradesiyle bir arada tutuyor, iki cephede de istemediği bir savaş veriyordu.

"Kız kardeşini öldürmek her şeyi bitirir mi? O lider, değil mi?" Ben sordum.

"Öyle, ama kazanamayacağını bildiği dövüşlerden kaçınmaya dikkat ediyor. Eninde sonunda benimle yüzleşecek kadar çaresizleşecek ve ben de onun sonunu getirme şansına sahip olacağım."

"Savaşçıların sana saygı duyuyor, değil mi? Eğer bir eş alırsan, senin yanında yer alırlar mı?"

Yüzünü buruşturdu. "Bu pek

olası değil." "Ama

bilmiyorsun."

"Bilmiyorum. Gerçek ortaya çıkarsa çoğu bana sadık kalacaktır ama bazıları kalmayacaktır."

Hiç yoktan iyidir diye düşündüm.

"Peki ne yapacağız?" Sonunda ben de kendimi havuzdan dışarı attım. Bu konuda Ravv'dan çok daha az zarıftım, ama ayaklarım suda asılı bir şekilde kıcımın üzerine çıkmayı başardım.

Ravv arkasına yaslanıp bana bakarken, "Bunu olması gerekenden çok daha zor hale getirdin," diye söylendi. Sözlerine rağmen gözlerinde sıcaklık vardı ve kalçalarımda geziniyorlardı. Elbisem yukarı kalkmıştı ve beni zar zor örtüyordu.

"Hepimiz savaşçı fae kralları değiliz," diye karşılık

verdim. "Bunun için peçeye teşekkür et."

Ona gözlerimi devirdim. "Ben ciddiylim. Bizim hakkımızda ne yapacağız?"

"Başlangıç olarak bana Toveo ile ne yaptığını anlatacaksın."

"Bu hâlâ seni ilgilendirmez," dedim açıkça.

Gözlerini bana dikti. "Sen bana aitsin. Bu da seni benim işim yapar."

"Az önce söylediğin hiçbir şeyi duymadın mı? Birlikte olmamız *mümkün* bile değil. Ve bir kez daha, bana sahip değilsin."

Gözleri hâlâ bana dikiliydi. "Söyle bana, *Lae*."

Eski lakabımın ağızımdan kaçmasına asla izin vermemeliydim. O zamandan beri kimse bana böyle seslenmemiştir.

Geçmişimde hiç olmamış gibi davranmayı tercih ettiğim tüm o mutlu şeylerden beri.

Yine de pes etmeyecektim. Onun kazanmasına izin veremezdim. "Yap beni."

Gözleri uzun, çok uzun bir an boyunca içimi yaktı.

Bileklerimi ve kalçalarımı saran buzun beni olduğum yere hapsettiğini hissettiğimde bakışlarım aşağıya kaydı. Onlara doğru çektim ama kalın ve inatçıydılar.

Düzgün bir şekilde ayağa kalkıp bana doğru ilerlerken göğsümde panik yükselmeye başladı. Ravv'ın kocaman eli omzuma indi ve tekrar aşağı baktığımda dizlerini iki yanımda buldum.

Nedense onun varlığı, kapana kısıldığım için ilk başta hissettiğim paniği yatıştırdı.

Dudakları kulağımı okşadı. "Söyle bana, seni özgür bırakayım. Sessiz kalırsan, beni kendi başıma çözmeye zorlarsın."

Bunu kendisi nasıl anlayacak?

"Bu ne anlama geliyor?" Göğsüm hızla inip kalkmasına rağmen, "Bu ne demek oluyor?" diye sordum. Elbise tenimin neredeyse her santimine yapışmış, meme uçlarımda sert tomurcuklarını vurguluyor ama göbeğimi zar zor gizliyordu.

"Suya dalmanın bir erkeğin kokusunu teninden tamamen silebileceğini mi sanıyorsun? Seni serbest bırakmadan vücudunun tam olarak nerene dokunduğunu bulabilirim Lae."

Lakabından vazgeçmiyordu.

Bunu yapmasını istediğimden emin değildim, her ne kadar bu beni delirtmiş olsa da.

Alaycılığımı yeniden yaslanmanın zamanı gelmişti. "Yani beni *koklayacak* mısın?" Kıkırdadı ama bana cevap vermedi.

Bunun yerine burnunu boynuma indirdi ve derin derin içine çekti. Göğsü mutsuzca gümbürdedi ve dili oradaki hassas etin üzerinde yavaşça gezindiğinde keskin bir nefes aldım.

Sıcaklık içime dolunca vücudum sıkıştı.

Dili tenimi terk etti ve bir an için rahatladım - kulağıma doğru nefes almadan önce.

Ondan bir hırıltı kaçtı ve dilinin ipeksi sıcaklığı kıvrımının üzerinde gezindi.

İçimden bir inilti kaçtı, vücudum tekrar sıkıştı, daha da

sıkılaştı. Sessizce küfrettim ve o da kıkırdadı.

Aklından küfür ettiğimi duymuş olmalı.

Eğer beni sıkıştıran adam gibi kokan her yerimi yalayacaksa...

Veil, her yerimi yalardı.

Kulaklarımı.

Karnım.

Göğüslerim.

Bu da demek oluyor ki... Teslim olmak zorundaydım. Kazanmasına izin vermem gerekecekti.

Çünkü eğer beni o şekilde tadarsa, bitmesini istemezdim. Ve bana yalan söyleyen ve ne yaptığını bana bildirme zahmetine bile girmeden beni kullanan adama çok fazla bağlanırdım.

Ravv'a göre koridordaki fae'ye (Ravv'a göre Foveo) ne yaptığımı söylesem de onu kızdırmaya devam edecekti.

İntikam planımın tüm amacı, beni incittiği gibi onu da incitmektir. Ona gerçeği söylemek bunu da başarabilirdi.

Özellikle de biraz süslediysen.

"Toveo'dan ilk öpücüğüm olmasını istedim, böylece sana vermek zorunda kalmayacaktım," diye nefes aldım.

Ravv'ın vücudu hareketsiz

kaldı. Adam tamamen

dondurdu kaldı.

Nefesi hâlâ kulağımı gıcıklıyor, göğsü sırtıma bastırıyor ve dizleri kalçalarımdaya duruyordu.

"Kollarımı ona doladım, vücudumu onunkeyne bastırdım ve dudaklarını içime çektim." Ravv'ın bunu tamamen farklı bir şey olarak yorumlayacağını bildiğimden, yalanın stresiyle kalp atışlarımla hızlanmasına izin verdim. "Ben ona sürünürken onun ağzı benimkiyle sevişti. İç çamaşırı giymiyordum, bu yüzden çıplak göğüslerimi göğsünde hissetti. Muhtemelen bundan ne kadar zevk aldığımı da kokladı. Kıcımlı kavradı ve göğüslerimi sıktı - ta ki ben orgazm olana kadar, parmaklarının tek bir dokunuşu bile olmadan."

Öfkesi kabardıkça Rav'ın nefes alış verişini düzensizleştirdi.

Odadan çıkmadan yanıldığımı kanıtlamasının hiçbir yolu yoktu ve bu bana tüm gücü veriyordu.

"Ona teşekkür edip uzaklaştığımda, beni yarın gece yatağını paylaşmaya davet etti ve ben de kabul ettim. Arkamı döndüğümde bir seyircimiz olduğunu fark ettim. Tüm krallıklardan gelen Fae'ler beni ona karşı çözüldürken görmüştü ve ertesi gece onun yatağında çıplak olacağımızı biliyorlardı. Bu ondan uzaklaşmayı zorlaştırdı ama kendimi gitmeye zorladım."

Yavaş, alçak bir hırlama sesi, sanki vahşi bir hayvandan geliyormuş gibi sırtımda titreşti. Ravv yavaşça omzumu bıraktı ve sonra o kadar hızlı odadan çıktı ki, hareket ettiğini bile görmedim.

O gittiğinde rahatlamış bir nefes aldım.

"*Kötü kalpli küçük insan,*" diye mırıldandı Gleam, ağzı neredeyse bir sırtıya benzeyen bir şekilde ayrılmıştı.

Hâlâ odada bizimle olduğunu fark etmemiştim bile ve beni tutsak eden buzı tekrar çekiştirirken ona uyarıcı bir bakış fırlattım.

Kıpırdamadı.

"Ben de beni kontrol etmene izin vermeyeceğim," diye onu uyardım.

"Güzel." Tembelce pençelerinin üzerine kalktı. "Kader seni eşleştirirken ne yaptığını biliyordu. Kralım sonunda eşiyle tanıştı."

Bununla birlikte, odadan çıkıp gitti.

Öfkeme odaklandım, lanet ateşimi yeniden alevlendirmeye çalıştım ama tek elde ettiğim biraz buhar oldu.

Doğrusu, artık o kadar da kızgın değildim.

Hüzün yine öfkeden ağır bastı... ve peçe, onu küçümsedim.

Sonunda, sıcaklığım buzu yeterince eritti ve bileklerimi ve kalçalarımı buzlu bağlardan kurtarmayı başardım. Çok yorgundum, bu yüzden odamın kapısını kilitledim ve küçük bir topun içinde kıvrılıp yatağa düştüm.

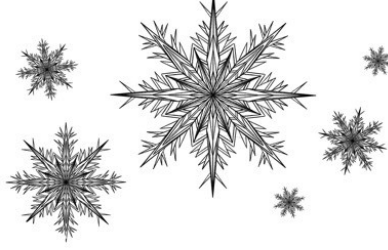
En azından yatak rahattı. En azından

artık mahzende değildim.

Bu hatırlatmalarla kendimi sakinleştirdim ve uykuya daldım.

CHAPTER 10

RAVV

Elwynne arkamdan koşarken küfretti, benim belirlediğim tempoya zar zor ayak uydurabiliyordu.

Toveo'yu bulacaktım, sonuçlarına katlanacaktım.

Arkadaşıma dokunmuştu.

Onun ilk öpücüğünü benden çalmıştı.

Onu çözmüştü.

O piç ödeyecekti.

Kalenin çıkışına ulaştığımda Gleam beni yakaladı ve sorunsuz bir şekilde onun sırtına indim.

"Bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandı bana. "Laeli aralarındaki bağlantının boyutu hakkında yalan söylüyor olabilir."

"Onun teninde kokusunu aldım," diye karşılık verdim. "Yalan söylemek için bir nedeni yok." "Tabii ki var. Biz seyahat ederken ona yalan

söyledin. Ondan

Perspektif, onu kullandınız, açık ve basit bir şekilde. Bu sizi onun için bir düşmandan daha iyi yapmaz."

"Ben onun düşmanı değilim."

"Ravv." Sesi eğleniyordu. "Kaderiniz olabilir ama ona bir eş gibi davranmadınız. Onu besledin ve ona dokundun, ama onun hayatı

ve tüm dünyası alt üst oldu. Eğer bunlardan herhangi birini sana yapmış olsaydı, düşmanın olurdu. Ya hepsini yapsaydı? Çoktan buza ve toprağa gömülmüş olurdu."

Sebebini ve bu yüzden göğsümde yanan suçluluk duygusunu üzerimden attım.

Zonklamaya başlayınca bakışlarım bileğime kaydı ve sert bir sesle, *"Arkanı dön. Acı çekiyor."*

Gleam büyük bir köprünün ortasında kayarak durdu. Biri bize bağırdı, ama karşılık vermeme izin vermedim.

"Onu ya eşin olarak istersin ya da istemezsin. Eğer onu istiyorsan, odasına geri dönüp aklını kaçırdığın ve onu buz bağlarına hapsedtiğin için özür dileyeceksin. Sonra da onu kullanıyormuşsun gibi hissettirdiğin için özür dileyeceksin. Eğer onu istiyorsan, senin görevin ona sevildiğini ve önemli olduğunu hissettirmektir, intikam almak için başka bir adamı öptüğünde aklını kaçırmak değil."

"Eğer amacı buysa, belli ki işe yaramış," diye homurdandım.

Gleam kıkırdadı. *"Tabii ki öyle. Seni nasıl inciteceğini bilecek kadar ruh halini gördü."*

Bu fıkirden her ne kadar nefret etsem de, bu yüzden ona istemeden de olsa saygı duymak zorundaydım.

"Peki ya onu istersem? Halkım aklını yitirip bize düşman olabilir."

"Halkınızın çoğunun ortağı var. Aynı şeye sahip olduğun için senden nefret etmezler," dedi Gleam, geldiğimiz yöne doğru yürümeye başlayarak. "Ve eğer ederlerse, onları öldürürsün."

Bir kahkaha attım. *"Bu kadar kolay, ha?"*

"Fae'lerin hayatlarının büyük bir bölümünde yalnız kalmalarını üzücü bulduğumu biliyorsun. Hâlâ Coarsefur'u bir yoldaş bulabilmesi için çiftleşmiş şehre gitmeyi düşünmeye ikna etmeye çalışıyorum. Arkadaşsız kalmak onu huysuzlaştırıyor."

"Senin dışında her şey onu huysuzlaştırıyor."

"Doğru." Şaşırdı. "Bir eş bağı herkes için iyidir, buna fae'ler de dahil. Artık Jirev ve Vuuth ile savaş halinde değiliz. Laeli'yle bağı mühürlemeye karar versen bile, Ria'yı öldürme şansını elde edene kadar çifleşmiş şehre çekilebilirsin."

"Sanırım."

Öfkeli bir Elwynne ve şakacı bağı idorr'u Swift bizi bir sonraki köprüde karşıladı. Etrafımızdaki fae'ler neyse ki bizi çoğunlukla görmezden geldi.

"Gleam seni ikna mı etti?" Elwynne yüzünde temkinli bir ifadeyle sordu. "O ikna etti."

"Veil, aklından ne geçiyordu? O insan senden nefret edecek, eğer henüz etmediyse," diye çıkıştı.

"Muhtemelen öyledir," diye onayladı Gleam, bu düşüncüyü hepimize yayarak.

"Benden nefret etmiyor," diye homurdandım.

İdor bizi şatoya doğru götürmeye başladığında Elwynne, "Bunu yapmaması aptallık olur," dedi. "Eğer şimdi planına uymasını istiyorsan, yalvarman gerekecek."

Hayatımda hiç yalvarmadım ve yalvarmaya da başlamayacaktım.

"Gelirken yiyecek de getir. Daha fazla yemesi gerekiyor," dedi Gleam.

Birkaç saat önce yanından ayrıldığımdan beri bir şeyler yediğinden emin olamamış olmam beni rahatsız ediyordu. Gleam'in sözleri bunu bir kenara itti.

"Yemekle birlikte özür dileyeceğim," diye kabul ettim ama bu konuda pek de heyecanlı değildim. Başka bir adamla öpüştüğü için hâlâ kızgındım.

Veil, bu konuda çok öfkeliydim.

Ama küçük bir ihtimal de olsa kıskançlığımın kontrolünü kaybedip aşırı tepki vermiş olabilirdim.

Elwynne, "Onun ve Toveo'nun tüm hikâyesini öğreneceğim," dedi. Kabul ettim ve ayrıldık.

Yemekhanede bir tabak yemek için kısa bir mola verdikten sonra, Gleam ve ben bana tahsis edilen yatak odasına geri döndük. Kapıyı kilitli bulduğumda buzumla açtım -Laeli henüz nasıl sabitleyeceğini çözememişti- ve içeri girdim, Gleam'i kapının önünde uyumaya bırakmadan önce kulaklarının arkasını tırmaladım.

Yalnız kalmamızı istiyordu ve yolculuğumuzdan sonra iyileşebilmek için dinlenmeye ihtiyacı vardı. Ve hiçbir fae savaş alanı dışında bağlı bir canavara asla zarar vermez, bu yüzden güvende olacağını biliyordum.

Laeli yataktaydı, battaniyenin altına gömülmüştü. Saçları yatağın yarısına yayılmış, nemli ve karışık.

Yatağın kenarına oturup saçlarının bir kısmını yüzünden uzaklaştırırken tabağı yatağın yanındaki masaya bıraktım.

Dokunulduğunda yumuşak bir ses çıkardı ve gözleri birazcık açıldı.

Beni gördüğünde dudakları yukarı doğru kıvrıldı ve benimkiler de aynısını yaptı.

Mutluluğu ortaya çıkar çıkmaz kayboldu ve sonra inleyerek yüzünü yatağa gömdü. "Git başımdan."

"Yemek getirdim."

"Lanet yemeğini kendine sakla," diye mırıldandı battaniyeye doğru.

Yatağın üzerinde daha da kaydım, yanım onunkiyle birleşirken sırtım duvara dönük oturdum.

"Böyle bir pislik olduğun için özür dilemeye gelmediysen, ikimizi de zahmetten kurtar ve git," diye ekledi.

Bir elimi sırtına koydum ve yavaşça tenini ovmaya

başladım. Tekrar inledi. "Senden nefret ediyorum."

Ama benden durmamı istemedi, yani bu bir

ilerlemeydi. "Kendimi kaybetmiş olabilirim,"

dedim hoyratça.

"Adam öldü mü?"

"Hayır."

Durakladı ve ben sırtını ovmaya devam ettim.

Bir süre sonra sordu: "Kanaması mı var? Ya da hayatı için korkuyor mu?" Kaşlarımı çattım. "Hayır. Ona gitmedim."

Omuzları hafifçe gevşedi.

Elimi hareket ettirmeyi bıraktım ve o da homurdandı, "Sırtımı ov ya da git."

Dönüp iki elimi de omuzlarına koyup başparmaklarımı hafifçe kaslarına bastırırken kısık bir kıkırdama duydum.

Ondan bir inilti daha kaçtı; daha yüksek bir inilti, kanın doğrudan sikime hücum etmesine neden oldu. Eğer onun yatağa yayılmış halini gördüğümde zaten sertleşmemiş olsaydım, veil sadece bu sesin bile beni erekte edebileceğini biliyordu.

"Senden hâlâ nefret ediyorum," diye mırıldandı. "Ve bu yeterince iyi bir özür değildi."

Birkaç dakika geçti. Vücudu ellerimin altında kemiksizleşiyor, kaslarındaki düğümler dokunuşumun altında kayboluyordu. "Kendimi kaybettiğim için pişmanım," dedim sonunda. "Davranışların bana ihanet gibi geldi ve ihanetle aram iyi değildir."

"Kimsenin ihanetle başa çıkabileceğini sanmıyorum." Eklemeden önce durakladı, "O adamı öpmemeliydim. Bunu sadece seni incitmek için yaptım."

"Onu öpmekten çok daha fazlasını yaptın," diye karşılık verdim.

Bir süre sessiz kaldı ve sonunda "Abartmış olabilirim" diye itiraf etti.

Ellerim hareketsiz kaldı.

"Elle taciz yoktu. Ya da doruğa ulaşma. Ve geceyi onunla geçireceğime söz vermedim," dedi sonunda. "Gerçi o sordu. Sanırım gerçekten hayır demedim, ama aslında bunu yapmayı planlamıyordum. Etrafta insanlar varken onu geri çeviremezdim."

Bedenimi yeni bir öfkeyle titrememesi için zorladım.

"Ravv?" diye omzunun üzerinden bana baktı ve o muhteşem kehribar gözlerinin parıltısı beni biraz olsun sakinleştirdi.

Dışlerimi sıktım. "Bana bir dakika ver."

Başını tekrar yatağa çevirdi.

Kontrolü yeniden ele aldığımda, yavaşça omuzlarına tekrar masaj yapmaya başladım. İnlemeleri geri döndü ve sikimin kalın bir şekilde şişmesine neden oldu.

"Yine de onu öptün," dedim sonunda. "Bu senin ilk öpüşmen değil miydi?" Eğer Jern'le takılıyor olsaydı, bunu da yaparlardı diye düşündüm ama insanlar bana pek mantıklı gelmedi.

"Öyleydi." Kızın yanıtı sessizdi. "Beni incittin. Fiziksel olarak değil -asla fiziksel olarak değil- ama bana yalan söylediğinde, bu canımı yaktı. O mahzende Jern ve Gora'dan başka kimsem olmadan o kadar uzun zaman geçirdim ki. Sonra sen beni kurtardın ve korudun. Sanırım senden olduğundan daha iyi bir adam olmanı istedim ve bu benim hatam, senin değil."

Bu sözler göğsüme ve kahrolası gururuma indirilmiş bir darbeydi.

Hiçbir zaman iyi bir adam olmaya çalışmadım ama hayatımı etrafımdaki herkesi hayatta tutmaya çalışarak geçirdim. Krallığım için her şeyimi vermiştim ama eşime gerçeği söylememiştim.

"Özür dilerim." Sesim her zamankinden daha alçaktı ve duygularım da daha sertti. "Özür dilerim, Lae. Bana lanet bir kahramanmışım gibi bakıyordun ve ben bu bakışın değişmesini istemedim. Bencillik ettim ve sen daha fazlasını hak ediyorsun."

"Evet, biliyorum." Sözleri sessizdi.

Omuzlarını ovmaya devam ettim, o kaslardaki yılların düğümlerini çözmeye çalıştım.

"Muhtemelen gitmelisin," diye fısıldadı.

"Hayır." Başparmaklarımı daha derine soktum ve tekrar inledi.

Bana bir kez daha bakmak için döndüğünde gözlerinde şaşkınlık vardı. "Az önce daha iyisini hak ettiğimi söyledin. Bu beni terk edeceğin anlamına geliyor.

daha iyisini bulabilirsin."

"Daha iyisini hak ettiğini söyledim, daha iyi *olacağımı* ima ettim. Seni lanet olası *Toveo*'ya bırakmayacağım; o sana benden daha iyi bakamaz. Kimse bakamaz."

Omuzlarındaki en dirençli düğümlerden biriyle uğraşırken tekrar inledi ve o güzel gözleri kapandı. "Sana bağlanmıyorum."

"Buna gerek yok. Benim avuç içim ve senin kolun birbirimize ait olduğumuzun ifadesiyle parlıyor."

"Sen delisin."

"Olmadığımı hiç iddia etmedim."

İçini çekti. "İyi. Yine de kurallar koyuyoruz. Yüzme havuzu olayının tekrarı için burada değilim. Eğer beni bir daha havuza atarsan, işimiz biter."

"Ve eğer eve bir daha başka bir erkek gibi kokarak gelersen, seni bütün bir hafta boyunca lanet yatağıma zincirlerim ve seni dilimin üzerinde tekrar tekrar doruk noktasına sürüklerim ve serbest kalmana izin vermem. Anlaşıldı mı?"

"Veil, bu bir ilerleme değil," diye mırıldanarak başını yastığa bıraktı. "Fikrimi değiştirdim."

"Hayır, yapmadın. Benim kuralım, başka bir erkeğin sana elini sürmesine izin vermemen. Seninki ne?"

"Buna pişman olacağım." Saçlarının bir kısmını yüzünden uzaklaştırdı, ben ona masaj yapmaya devam ederken yastığa doğru sarktı. "Peki. Benim kuralım bana karşı nazik olman gerektiği. Hırpalanmaktan bıktım."

Onu kazanmak için gerçekten berbat bir iş çıkarmıştım, değil mi? "*Hoşluk* ölçülebilir bir şey değildir," dedim. "Ve ben bu konuda pratik yapmıyorum." "O zaman anlaşma iptal."

Dokunduğumda inledi.

"Hayır. Ölçmek için bir yol bul." Büyük düğümlerden biriyle uğraştım ve sonunda gerilmeden önce bir an için sesini kaybetti,

"Tamam. Sana ters ters bakarsam ya da bir şeyi durdurmanı söylersem duracaksın. Eğer durmazsan, sınırı ihlal etmiş olursun ve bana istediğim kadar alan bırakırsın."

"İstediğin kadar mı? Hayır. Bir gün istediğin kadar yerim olsun, sonra en azından ayaklarına kapanma şansım olur."

Yalvarma şansı için pazarlık yaptığımı inanamıyordum. Ama...

belki onun için yapardım.

"Veil, çok inatçısın," diye homurdandı.

"Peki sen değil misin?"

"Tamam, tamam. Resmi olarak kurallar koyduk. Ben kimseye dokunmayacağım, sen de bana karşı nazik olacaksın, özellikle de suyun etrafında."

"Ve her gece aynı yatağı paylaşacağız," diye

ekledim. "Bunu kabul ettiğimi

hatırlamıyorum." "Etmedin. Bu benim

kuralım."

"Pekala, eğer aynı odayı paylaşmakla ilgili bir kural koyuyorsanız, benim de sizden ayrı kalmamı sağlayacak bir kurala ihtiyacım var. Hâlâ mahzenin dışında kim olduğumu anlamaya çalışıyorum, bu yüzden benim de ayrı zamana ihtiyacım var," dedi.

Parmaklarımı daha sert soktum, sırf ondan bir inilti daha almak için. "Burada yalnız kalman güvenli değil."

"O zaman Gleam benimle kalabilir," dedi. "Ya da Elwynne. Ya da istediğin herhangi biri... Sadece bunun gerçekten istediğim şey olduğundan emin olmak için biraz zamana ihtiyacım var."

"Ne istiyorsan o olacağım," diye hırladım.

"Bunu söylemek kolay ama kanıtlamak daha zor. Ve şu ana kadar bunu kanıtlayamadın." Sözleri sertti ama haklıydı. "Bu süreçte beni kurtarmış olsan da, beni kaçırmak için öne sürdüğün bencilce gerekçeyi unutmam zaman alacak."

O böyle söyleyince, tam bir pislik gibi konuştum. Sanırım ben de bunu hak etmiştim.

"Senden hoşlanmak gibi bir niyetim yoktu," diye itiraf ettim. "Amacım sadece kendimi kurtarmaktı. Elf liderlerinden biri toprakta senin büyüünü hissetti ve beni peşinden gönderdi. Beni avlayan İblis'ten başkası olsaydı, hiç zahmet etmezdim."

"İblis'in peşimizden geleceğini düşünmek bile istemiyorum," diye mırıldandı Laeli. "Neden sizi avlıyor?"

"Vayme Vuuth peşimizdeki suikastçıları krallığından birinin gönderdiğine inanıyor. Döndüğünde bu konuyu daha detaylı araştırarak."

"Bu güven verici."

"Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim," dedim.

"*Sen* İblis'ten korkuyorsun. Beni ondan nasıl koruyacaksın?" diye karşı çıktı.

"Sana dokunmasına izin vermeden önce kendimi ona verirdim."

Omuzlarındaki baskıdan dolayı inledi. "Veil, bu işte iyisin. Sakın bana son hayat arkadaşından öğrendiğini söyleme."

Kıkırdadım. "Benim hiç hayat arkadaşım olmadı. Sen ilk olacaksın."

"*Hayat arkadaşı*, eş ile aynı anlama gelmiyor. Ve bildiğin gibi ben hiçbir zaman bunlardan biri olmayı kabul etmedim." Tekrar inledi. "Artık durmalısın. Bir dahaki sefere bu olmadan uyuyamayacağım."

Dudaklarım hınzırca yukarı doğru kıvrıldı. "Seni rahatlatmanın başka bir yolunu bulabilirim."

Ayağı fırladı ve beni tekmeledi. Zerre kadar acımadı ama acımış gibi homurdandım. "Başka bir kural: Seninle romantik bir ilişkiye girmeye istekli olduğuma karar verene kadar cinsel içerikli hiçbir şey olamaz."

"Zaten cinsel *bir şey* oldu," diye belirttim. "Ama sorun değil; yakında seni tatmam için bana yalvaracaksın."

Bana kaşlarını çattı. "Sana *hiçbir şey* için yalvarmayacağım."

"Göreceğiz, Lae." Başparmaklarımı tekrar kaslarına soktum ve sonunda ellerimi itti.

"Bu kadarı da fazla."

Onu kollarımın arasına aldım. Başını çenemin altına sıkıştırıp ona sıkıca sarıldığımda iç çekti.

"Bu kadar hoşuma gitmesinden nefret ediyorum," diye mırıldandı. "Neden bu kadar iyi hissediyorsun?"

"Kadere sor." Göğsüm sırtında gümbürdedi ve onu daha yakına çektim, saçlarında Toveo'nun kokusunun en küçük parçasını yakaladım. "Veil, seni temizlemem gerek."

"Yarın," diye fısıldadı.

"Ancak daha sonra kokumla seni işaretlemek için sana dokunmama izin verirsen." "Peki." Yumuşakça iç çekti. "Senin sahipleniciliğinden nefret etmeliyim."

"Üzerimde başka bir kadın kokusu alsaydın da aynı derecede kızgın olurdun." "Bu ifadeyi düşünmeyeceğim ya da kabul etmeyeceğim." Kıkırdadım. "Uyumaya git, Lae."

"Annemle babam bana böyle derdi." Sözleri zar zor duyuluyordu. "Eğer beni tekrar inciteceksen bunu kullanma."

Kalbim sıkıştı.

Hikayesini dinlemek için can atıyordum... ama bana anlatmaya hazır olana kadar beklemem gerekiyordu.

"Yapmayacağım."

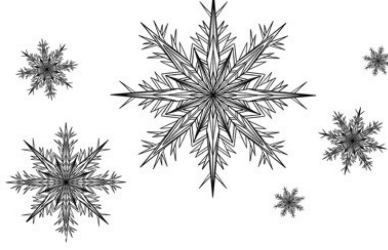
Onaylar gibi bir ses çıkardı ve sonra yavaşça nefes alış verişini düzleştirdi. Onu göğsüme bastırdım, gözlerimi kapattım ve teninde kalan kokudan ziyade kollarımdaki hissine odaklandım.

O benimdi; her zaman benim olacaktı.

Birkaç saat başka bir adamın kokusuyla hayatta kalabilirim.

СПАРИЕА II

LAeli

"W Ne yapıyorsun?" Ravv beni yataktan kaldırırken inledim. Kafamın karıştığını hissediyordum; birkaç dakika önce, birkaç saat önce ya da birkaç *gün* önce uykuya dalmış olabilirdim. söyle.

"Onun kokusuna senin üzerinde bir dakika daha dayanamam," diye homurdandı ve beni göğsüne doğru sıkıca kavradı.

"Gerçekten mi Ravv?"

"Neredeyse on iki saat oldu. Uyumana izin verdim ve şimdi temizlenmene ihtiyacım var." Beni suya bırakmak yerine benimle birlikte suya girdi. "İstersen uyumaya devam et. Gözlerin açık olsa da olmasa da seni yıkayabilirim."

İri, sabunlu elleri sırtımda gezinirken başımı yavaşça omzundan çekti.

Dokunuşunu ve ereksiyonunu göbeğimde hissettiğimde bir inilti kaçtı içimden. "Bu seni tahrik *etmemeli*."

Bana homurdandı ama fırçalamaya devam etti. Elbisem hâlâ duruyordu; bunun nedeninin ona elbisemi çıkarması için izin vermemiş olmam olduğunu düşündüm.

En azından buna saygı duyuyordu.

"Bunu çıkarabilir miyim?" Kollarımdan birini hafifçe çekti.

"Mmhm." Başımlın üzerinden geçirip yere atarken ondan uzaklaştım.

Gözleri göğüslerime takıldı ve hareketsiz kaldı. Aşağı baktım.

Doğru.

Elbisemin altına hiçbir şey giymemiştım.

"Veil, seni daha fazla beslemem gerekiyor," dedi.

Onu itmeye çalıştım ama beni daha sıkı çekti. "Pislik herif," diye tersledim.

"Kaburgalarını hâlâ görebiliyorum, Lae."

"Beni çıplak görüyorsun ve ilk yorumun daha fazla yemem gerektiği mi oluyor? Senin derdin ne?" Onu tekrar itmeye çalıştım ama o beni sadece daha yakına sürükledi. Çıplak göğsüm onunkiyle çarpıştı ve göğsümün lezzetli sıcaklığı karşısında keskin bir nefes aldım.

"Bu bir gözlemdi, hakaret değil. Senin hakkındaki düşüncelerimin geri kalanını duymak istemezsin," diye hırladı.

Acım kabardı.

Zihni bana açıldı, lanet bir kapı gibi açıldı.

İlk gördüğüm şey, parmaklarını içime gömdüğü ve dudaklarını meme ucuma doladığı ayrıntılı bir fanteziydi. Yüzüm zevkten iki büklüm olmuş, çıplak bedenim onunkinin altında sıkışmıştı.

Daha fazla görüntü titreşti.

Yüzü kalçalarımın arasında.

Aleti beni dolduruyordu.

Ağzı göğüslerimde, karnımda, ağzımda ve boğazımda. Kanımı içiyordu.

"Nefes al, Lae." Kalçalarımı sıktı ve zihinlerimiz arasındaki kapıları kapattı.

Göğsüm hızla inip kalkıyordu.

"Çıplak bedenle ilgilenmediğime bir an bile inanma." Beni daha da yukarı kaldırdı, böylece şortu bizi ayırsa da uzunluğu göbeğime baskı yaptı. "Seni her şekilde istiyorum."

"Tamam," diye başardım.

Kelimeler neredeyse gıcırdıyordu.

Beni ereksiyonundan uzaklaştırdı, beni yere yatırdı, böylece bacaklarım kenardan sarktı ve sonra geri kalanımı ovmaya başladı.

İtiraz edemeyecek ya da kontrolü ele alamayacak kadar şoktaydım.

Elleri güçlüydü ama cildimi yavaşça temizlerken nazikti, kollarıma, bacaklarıma ve ayaklarıma masaj yapmak için zaman ayırdı.

Saçlarım üzerinde çalışmak için beni havuza geri çektiğinde, gözlerim çoktan kapanmıştı ve ona karşı rahatlıyordum. Kafa derime yaptığı masaj mutluluk vericiydi.

Ravv sonunda beni fırçalamayı bitirdi ve sonra birkaç dakika boyunca ona sarılmama izin verirken vücudumu onunkine tuttu. İri, sert ve sıcaktı; mükemmel bir kombinasyondur.

Ve bana onun için önemliymişim gibi sarıldı, bu da beni iyi hissettirdi, kalkıp giyindiğimiz anda ondan fiziksel ve duygusal olarak uzaklaşmak zorunda kalacağımı bilsem bile.

Sonunda ona çıkmamız gerektiğini söyledim. İkimizi de havuzdan çıkardı ve kendini kurulamadan önce beni kuruladı. Konuşmamızdan sonra bana gerçekten farklı davranıp davranmayacağını merak ettiğimi itiraf etmek istemesem de onu yakından izledim.

Bir süredir homurdanmıyordum, bu da bir gün öncesine kıyasla bir ilerleme gibi görünüyordu.

"Kendim giyinebilirim," diye mırıldandım ona, aramızda biraz boşluk bırakmak için uzaklaştım.

İtiraz edecekmiş gibi göründü ama başını eğerek onayladı. İlerleme.

O kurulandı ve iç çamaşırı olarak giydiği dar şortlardan bir çift giydi, ben de kendiminkini ve Zamansız Kumlar'dan beri giydiğim siyah elbiseyi giydim. Bir gün önce olmadığı halde temiz ve tazeydi, bu yüzden temizlediğini varsaydım.

Bu göğsümü biraz ısıttı.

"Kahvaltıyı yalnız yapmak istiyorum, böylece biraz ayrı vakit geçirebiliriz," dedim bakışlarını sabit bir şekilde karşılayarak. "Yemekten sonra, eğer ilgilenirsen bana şehri gezdirebilirsin?"

Yüzünü buruşturdu ama kabul etti ve ben de odadan tek başıma çıktım.

Konuşmamızdan sonra bile bu kadar kolay olmasına şaşırmıştım. Yanından geçerken Gleam'in başını kaşıdım, o da hiç ara vermeden horlamaya devam etti.

Yemek salonuna adımımı atar atmaz, odanın köşesinde oturan ve hasta görünen küçük mavi saçlı bir kadın fark ettim. İçeride sadece birkaç kişi daha vardı ve onlardan o kadar küçüktü ki insan olduğunu varsaymak zorunda kaldım.

Yanında devasa gri bir kurt oturuyordu ve yan tarafını bacaklarına dayamıştı. Önünde üç tabak yemek olmasına rağmen bir eli kurdun kürküne gömülmüş, diğer eli ise çatal bıçağını tutuyordu.

Kendi tabağımı istemek için mutfakta durduktan sonra kadının karşısına oturdum ve ona bir gülümseme gönderdim. "Hey. Sen insansın, değil mi?"

Veil, o da benim kadar solgundu.

Başını salladı ve saçlarının bir tür esintiyle hafifçe havalandığını fark ettim. Yemek salonunda rüzgâr yoktu, bu yüzden esintinin nereden geldiğini bilmiyordum.

Belki ondan?

"Ben de öyleyim. Ben Laeli."

Omuzları hafifçe gevşedi. "Ben Kaelle." Kay-ell diye telaffuz etti. "En azından bir tek ben değilim."

"Bizden biri daha var, onun adı Nissa. Bitki büyüsüne sahip ve Kier ile çiftleşti."

Kaelle yüzünü buruşturdu. "Korkunç

biri." "Kralınız öyle değil mi?"

Kadın ürperdi. "Vayme daha kötü."

Zavallı kız çok korkmuş görünüyordu.

"Seni de mi kaçırdı? Ravv beni kurtardığını söylemekten hoşlanıyor, ki bu teknik olarak doğru, ama eski hayatımda mutlu olsaydım bile beni kaçıracağından eminim."

"Evet. Köyüm beni kasabanın dışında bir mağarada korudu, böylece rüzgârımla ekinlerini öldürmeyecektim. Sihrim ortaya çıkmadan önce bile hiçbir zaman yeteri kadar yiyecek yoktu," diye itiraf etti.

Kahretsin, *mahkûm* bile değildi. Şansımın boktan olduğunu biliyordum.

"Özür dilerim." Masanın öbür ucuna uzandım ve elini sıktım. "Şehrimin kralı beni hapishanelerinin altındaki bir mahzende kilitli tuttu, bu yüzden bunun sefaletini hayal edebiliyorum."

Gözleri dehşetle doldu. "Peçe." "Evet.

En azından artık özgürüz."

Biraz midesi bulanmış gibi görünse de başını salladı. "Nasıl oluyor da korkudan ölmüyorsunuz? Burada olduğun için gergin bile görünmüyorsunuz ama ben dehşetten zor nefes alıyormuşum gibi hissediyorum."

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı ve ona doğru eğildim. "Korkmayı bırakmanın en iyi yolu korkmuyormuş gibi davranmaktır. Kendinizden ne kadar emin olursanız, içinizde korku olsa bile insanlar sizin kendinizden emin olduğunuza o kadar çok inanacaktır."

İç çekti. "Kulağa... zor geliyor." "Ama buna değer."

İsteksizce başını salladı.

Birisi yemeğimi getirdi ve ikimiz de yemek yerken sessizleştik. Yemekten birkaç dakika sonra, bakışlarım iri yarı bir adama takılana kadar kendimi odaya bakmaya bıraktım.

Tanıdık iri bir adam.

"*Kahretsin Ravv,*" diye hırladım zihnine, hiçbir şey olmamış gibi yemeye devam ederek.

"*Sen boşluk istedin. Ben de sana alan açıyorum.*" Sözleri beklediğimden çok daha sakindi. "*Yalnız kalmakta ve dilediğini yapmakta özgürsün, ben de nerede olduğunu ve ne yaptığını bilmekte özgürüm.*"

"*Sana Gleam ya da Elwynne'in benimle gelebileceğini söylemiştim.*"

"*İkisi de uyuyor. Ben burada yokmuşum gibi davran.*" Yemeye devam etti.

Kaelle'e dönüp baktığımda onu sandalyesine yaslanmış, göz kapakları zar zor açık halde buldum. "İyi misin?"

"Evet, sanırım yatağa gitmem gerekiyor," diye fısıldadı. "Uzun bir hafta oldu."

Bu, yüzyılın yetersizliği gibi hissettirdi.

"Git buradan o zaman." Ona kapıya doğru el salladım ve o da başını salladı. Yemek salonundan çıkarken dev kurda yaslandı.

Ravv'ın gelip yanıma oturmasını bekliyordum ama o olduğu yerde kaldı.

"*Büyük, büyüklü kurtlara ne diyorsunuz?*" Ona sordum.

"Xuno. Mavi saçlı insan olan Vayme'nin bağılı olduğu canavar. Adı Strong."

Yemeğimden büyük bir ısırık aldım. *"Sen ve diğerk krallar birbirinizi ne kadar iyi tanıyorsunuz?"*

"Pek iyi değıl. Yüzyıllardır düşmanınız ama birbirimiz hakkında bazı gerçekleri bilecek kadar savaş alanında karşılaştık ve barış için müzakere ederken medeni bir şekilde anlaşmaya zorlandık. Barış görüşmelerinden savaşı gerçekten bitirmeye geçmek birkaç yılımızı aldı."

Başımı salladım, sonra yemeğime odaklandım.

Sonunda Elwynne yemekhaneye geldi ve Ravv'a bir şeyler fısıldamak için yakınına eğildi.

Karnımın alt kısmında kıpırdanan kıskançlığı görmezden geldim, aslında istediğime asla karar vermediğim bir adam söz konusu olduğunda tanımadığım bir kadını kıskanmayı reddettim. Biz eştik ama kader her şeye kadir değildi. Her zaman doğru olamazdı.

"Bugünkü olaylarda savaşçılardan birkaçı fazla hırçınlaşıyor," dedi Ravv, sesine sinirlilik karışmıştı. Bana yönelik olmadığı için dudaklarım biraz yukarı doğru kıvrıldı. "Gidip onlarla ilgilenmem gerekiyor. Elwynne bugün sana şehri gezdirecek; mesafe sana acı vermeye başladığında ona söyle, seni bana yaklaştırsın. Seni dövüşlerde istemiyorum."

"Ya dövüşleri görmek istersem?" Ben de karşı çıktım.

"Yapamazsın."

O haklıydı.

Bunu kabul etmek istemiyordum ama dövüşlere de gitmek istemiyordum.

"Pekala, ben Elwynne ile kalacağım."

"Teşekkür ederim." Bu kelimelerin ona yabancı geldiğini söyleyebilirdim. İnsanlara sık sık teşekkür eden biri değildi ama benim için deniyordu.

Ve lanet olsun, bunu sevdim.

Elwynne karşıma oturdu ve bir süre sonra birisi onun önüne bir tabak koydu. Onlara teşekkür etti, bu da beni ona oldukça çabuk ısındırdı.

Yine de birbirleriyle konuşma biçimlerindeki bir şey beni rahatsız etti. Onun eğilmesi... beni meraklandırdı. Ve sinirlendirdi. Ve... yine de buna sahiplenici demeyi reddediyordum.

"Ravv'la romantik olarak ilgilenmiyorsun, değil mi?" Ona sordum, yanlış görebilecekken kızgınlığının artmasına izin vermemeye karar verdim.

Kaşları yukarı doğru kalktı. "Peçe, hayır." Bir açıklama bekledim.

Dudakları yavaşça gülümseyerek gerildi. "Onu şimdiden sahipleniyorsun."

"Öyle dememeyi tercih ediyorum." Yemeğimden bir ısırık aldım.

Güldü. "Onunla arkadaştan başka bir şey olarak ilgilenmiyorum. Ravv, Orvay ve ben o kadar uzun süredir arkadaşız ki Ravv benim için neredeyse bir kardeş. Orv ve ben zaten sevgili ve hayat arkadaşı arasında bir yerdeyiz. Geçtiğimiz birkaç yüzyıl boyunca her güneş tutulmasını birlikte geçirdik."

Bu beni biraz daha iyi hissettirdi. "Orvay, Ravv'ın sol kolu mu?"

Sırıttı. "Evet. Onunla tanıştığında bunu yüzüne söyle."

Yüz ifadesi o kadar bulaşıcıydı ki kendimi sırtırken buldum. Belki de Elwynne o kadar da kötü değildi.

Yemeğimizi bitirir bitirmez yola çıktık ve günü şehri dolaşarak geçirdik. Jirev çok büyüktü, dükkanlarla dolu devasa bir pazar yeri vardı.

Etrafta dolaşıp bir sürü farklı yiyecek denerken sohbet ettik ve Elwynne bana kendisinin, Ravv'ın ve Orvay'ın girdiği savaşlarla ilgili hikâyeler anlattı. Bana uygun üç elbise ve biraz daha iç çamaşırı aldı,

Çok şükür. Mahzende geçirdiğim zamanlarla ilgili hikayeler paylaştım, Jern ve Gora'nın maskaralıklarına güldüm ve hayatımın o döneminden öncesine değinmedim.

Ravv huzuru korumak için günün büyük bir kısmında etkinliklerde kaldı ve omzumdaki el izi aramızdaki mesafeden dolayı biraz zonklasa da acıyı görmezden geldim. İyi olduğumdan emin olmak için birkaç kez kontrol etti ve öğle yemeği için bizimle buluştu, ancak bunun dışında istediğim alanı bana verdi.

Sonunda şatoya geri döndüğümüzde çok yorulmuştum. Başımı yastığa koyduğum anda uykuya daldım, Ravv benimle yatağa girip vücudumu kendine çektiğinde zar zor kıpırdandım.

Ertesi gün de Elwynne ve benim sohbetimiz ve keşiflerimizle aynı şekilde geçti. Ancak öğle yemeğinden sonra Ravv'ın zihni benimkine dokundu ve onu bulmamı istedi.

Elwynne beni söylediği yere, kaleden çok uzak olmayan bir binaya götürdü ve oraya vardığımızda kralların üçünü de diğer insanlarla birlikte beklerken bulduk.

Üç adam da farklı görünmelerine rağmen eşit derecede uzun ve korkutucuydu. Vayme kahverengi saçlı ve bronz tenliydi, sakalı olan tek kişiydi (kısa kesilmiş olsa da) ve saçları diğer iki adamınkinden daha uzundu, omuzlarına kadar dökülüyordu. Kaelle ile aynı fikirdeydim, çok olmasa da en korkutucu görünen oydu.

"Neye kırgınsın?" Ravv'a gözlerindeki öfkeyi fark ederek sordum.

"Eğitime başlayacaksın." Zihnimizde bile çenesi sıkılmış gibiydi.

"Ve bu seni kızdırıyor çünkü..."

"Çünkü diğer insanların size kılıç sallaması fikri hoşuma gitmiyor."

Doğru.

Bunu beklemeliydim.

"Sorun değil, bana zarar vermeye çalışırlarsa muhtemelen onları pişirebilirim," dedim ortamı yumuşatmak için.

"Büyün yeterince hızlı çalışmıyor. Onu da kontrol etmeye çalışmalıyız."

"Kontrol edilebilir olduğunu sanmıyorum. Nissa da kendininkini kontrol edemediğinden bahsetti ve Kaelle'in saçlarının savrulduğunu fark ettim, bu kasıtlı gibi görünmüyordu."

Ravv'ın bakışları biraz meraklı bir hal aldı ve öfkesinin en azından bir kısmının kendisini diğer krallardan uzaklaştırmak ve daha fazla tehdit gibi görünmek için bir paravan olduğunu fark ettim. *"Belki de insanlar sizinki kadar güçlü bir büyüye sahip olmak için yaratılmamışlardır."*

"Muhtemel görünüyor," diye itiraf ettim.

"Seni burada ağırlamak için bahane olarak kullandığımız dövüğe hâlâ hazırlanman gerekiyor," dedi bana. "Kafese ölmeden girebileceğinden emin olana kadar çok fazla antrenman yapacaksın."

"Bana inandığınız için teşekkürler," diye karşılık verdim.

Krallar elimize kılıç verdiler ve onlara neler yapabileceğimizi göstermek için birbirimizle dövüşmemizi söylediler.

Karşılıklı boş bakışlar attık.

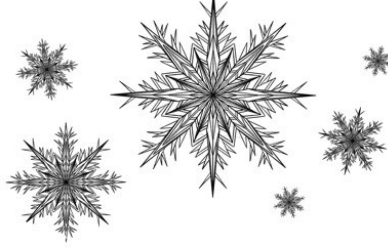
O kılıçlar çok ağırdı.

Sonunda temelden başlamaya karar verdiler ve bize saatlerce savaş pozisyonları çalıştırdılar.

Akşam yemeği ve uyku için şatoya döndüğümüzde vücudum çığlık atıyordu ve daha sonra Ravv'a tek kelime bile etmeden yatağa yığıldım.

CHARIEA 1Z

LAeli

T Sonraki iki hafta yemek ve eğitim kasırgası içinde geçti. Neyse ki kralları avlayan büyülü suikastçılardan hiçbir iz görmedik.

Ravv bana istediğim alanı verdi ve bunu takdir ettim.

Ayrıca her gece yatağa girdiğimizde teninin bana verdiği rahat hissi de takdir ediyordum. Ve saçımı yıkamasına izin verdiğimde kafa derime yaptığı masajı.

Kralların planladığı dövüş gününde, o güne kadar gördüğüm en saçma kıyafetleri giyerek kafese girdiğimizde kaslarım hâlâ ağrıyordu. Kelimenin tam anlamıyla metal iç çamaşırlarıydı, önemli kısımları zar zor örten metal şeritlerden yapılmışlardı. El izlerimizin üzerine dramatik bir şekilde bağlanmış parıltılı kumaştan küçük eşarplarımız da vardı.

Kılıçlarımız aptalca ağırdı ve sürekli yediğimiz için epey kilo almış olsam da, bir fae savaşçısının seviyesine yakın değildim ve asla da olamayacaktım.

Kafesin derinliklerine doğru yürüdüğümüzde kalabalık kükredi, ses neredeyse sağır ediciydi. Bir fae adam bizi bekliyordu; biz daha içeri girmeden büyümüzü duyurmuştu.

Kaella'in midesi bulanıyor gibiydi, ben de ona doğru eğildim ve "İyi misin?" diye seslendim.

"Bilmiyorum." Bakışları tribünlerdeki devasa Fae kalabalığının üzerinde geziniyordu. Stadyum o kadar gürültülüydü ki onu zar zor duyabiliyordum. Etrafında sürekli esen rüzgâr hızlanmış, hepimizin saçlarını yüzümüze savuruyordu. "Bir sorun var," dedi, sesi zar zor duyuluyordu.

"Neler oluyor?" Ravv zihnime doğru homurdandı. *"Neden rüzgârı daha sert esiyor?"*

"Emin değilim."

"Seni oradan çıkaracağım."

"Ben iyi olacağım." Diğer fae'leri bir bağ olasılığı konusunda şüphelendirecek bir şey yapmadan önce onu çabucak durdurdum.

Spiker üçümüz karşı karşıya gelene kadar bizi yerimize sürükledi ve sonra gürleyen bir bağıyla dövüşün başlamasını istedi.

O kafesi geçerken hepimiz olduğumuz yerde kaldık, sonra da kapıyı kapattık.

Kaella'in ellerinden biri başına doğru kalktı ve ağırlığını diğer elinde tuttuğu kılıca yaslariken şakağına bastırdı. Yüzü acı çekiyormuş gibi çarpıktı.

Kalabalığın uğultusu yavaş yavaş

kesildi. Nissa bana baktı.

Kaella'in nesi olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama herkes bize bakıyordu. Eğer dövüşle ilgili bir şey yapmazsak, sinirleneceklerdi. Sonra da şüpheleneceklerdi.

Nissa'ya omuz silktim ve kılıcımı kaldırdım.

O da aynısını yaptı.

Birbirimize yumruk atamadan Kaella "O burada" diye fısıldadı.

Büyüsü hepimizin etrafında dönüyordu ama tenimi nasıl tokatladığına aldırmış etmedim.

Kalabalık sessizdi. "Kim?"

diye sordum. Ona sordum.

Nefes aldı, "Suikastçılardan biri. Onu hissedebiliyorum."

Nissa'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Onu nasıl hissedebiliyorsun? Nereden biliyorsun?"

"Auraları görüyorum ve hissediyorum," diye itiraf etti Kaelle. "Rüzgârım onlardan geliyor. Ve onun aurası *korkunç*."

Ravv yine neler olduğunu öğrenmek istedi ama ona cevap vermedim.

Kendime olan güvenim azalıyor, vücudum Kumlar'da yakalandığım zamanki gibi donmaya başlıyordu.

Korku beni o kadar sert vurdu ki zar zor nefes alabiliyordum.

"Ne bekliyorsunuz?" Ravv tribünlerden bağırdı. Kaelle'in rüzgarı o kadar gürültülüydü ki bizi duyamadı. Orada bir suikastçı olduğunu bilmiyordu. -Kaçması gerektiğini bilmiyordu. "Ne

yapacağız?" Nissa talep etti.

"Bilmiyorum." Kaelle de en az benim hissettiğim kadar korkmuş görünüyordu.

Ravv ile konuşmak, onu oradan çıkarmak için korkumu bir kenara itmeye çalıştım ama zihnimi onunkiyle birleştiremedim.

"Herkesi dışarı çıkarmalıyız," dedim sonunda onlara, çaresizliğim artıyordu. Kollarım şimdiden buharlaşmaya başlamıştı; yakında alev alacaklardı.

"Oh, bunun için çok geç," diye mırıldandı seksi bir erkek sesi. Kaelle'in yanında bir adam belirdi ve ben irkilerek geriye doğru sendeledim. "Hanginiz Kier Jirev ile bağlantılı?"

Adam bronz teni ve dalgalı siyah saçlarıyla muhteşemdi ve en azından fae krallarından biraz daha büyük olmalıydı.

Güzelliğine rağmen gözleri kıpkırmızı parlıyordu ve dudakları hınzır bir sırıtışla kalkmıştı.

Kier'i arıyordu... bu da Ravv'ı avlayan İblis'in o olmadığı anlamına geliyordu.

Ama veil, o hala tam önümüzdeydi.

"Sonsuz Vahşetin Canavarı" diye fısıldadım.

Tribünlerden bir ses bile duymadım.

Ravv, "*Hemen çık dışarı,*" diye hırladı zihnime, ama ben

kıpırdamadım. Hareket *edemedim*.

Canavar'ın sırtışı genişledi ve bana azı dişlerini gösterdi. "Merhaba tatlım. Kier kendi büyüsunü saklamak için senin büyüsunü mü kullanıyor?"

Hiçbir şey söylemedim.

Üstümüzde bağırışlar patladı ve tribünlerdeki Fae'ler dışarı döküldü. Savaşçıydılar ama efsaneler doğruysa hiçbir savaşçı elflerin suikastçılarıyla kıyaslanamazdı.

Kafesin kapısı sanki biri içeri girmeye çalışıyormuş gibi tıkırdamaya başladı. Canavar içeriden kilitlemiş olmalı, bizi içeri hapsedip diğer herkesi dışarıda tuttu.

Kaelle'in rüzgârı şiddetli bir fırtınaya dönüşmüştü, ateşimi kamçılıyor ve alevlerin daha da büyümesine neden oluyordu.

Bir şeyler söylemeye başladı ama Nissa ağzından

kaçırdı: "Ben Kier'le çiftleştım. Benım."

Canavar'ın sırtışı hınzırlaştı. "Ne kadar kolay olduğunu

gördün mü?" Büyüm daha büyük, daha parlak ve daha

sıcak bir şekilde alevlendi.

Hiçbir şey göremiyordum ve alevlerim büyüdükçe olduğum yerde kalıyordum.

Rüzgâr böyle esip ateşimi daha da yükseğe sürüklerken kontrolü hiç bu kadar kaybetmemiştim.

Canavar rüzgâr ve alevlerin arasından seslendi: "Değeri olan bir Fae kralı en azından kendisine ait olduğunu iddia ettiği dışıyı korumaya çalışır. Ortaya çık ve savaş, Kier."

Ateşim yanmaya devam etti.

Rüzgâr o kadar şiddetlendi ki, alevlerim etrafımdaki her şeyi gizlemesine rağmen kendimi dik tutmak için hareket etmek zorunda kaldım.

"Kapıyı bul, Lae. Kapıyı bul ve aç," diye emretti Ravv. Öfkesi gitmiş, yerine ölümcül bir sakinlik gelmişti.

Dışarıda kaldı.

Önümdeki kafesin bir kısmını gördüm ve ona doğru ilerledim. Ellerim kalın parmaklıklara çarptı ama hâlâ lanet olası ateşin arkasını göremiyordum.

Kapı gibi hissettirmiyordu.

Hareket etmeye başladım, bulma umuduyla etrafı yoklamaya çalışıyordum. Nissa hâlâ Canavar'ın elindeydi ama lanet kapıyı göremiyorsam, suikastçıyı da göremezdim.

Ravv, *"Canavar'dan olabildiğince uzak dur,"* diye

emretti. Odaya girmiş olmalı.

Rüzgâr azalmaya başladı ve alevlerimin kütlesi yavaşça küçülmeye başladığında titrek bir nefes verdim. Sırtımı kafesin parmaklıklarına döndüm ve beni güvende tutabileceğini umarak olduğum yerde kaldım.

Sonunda alevler görebileceğim kadar küçüldü.

Nissa baygındı, omzu kanıyordu ve teni doğal olmayan bir griye dönmüştü.

Canavar çok hızlı hareket ediyordu ve bana çok yakındı. Bir şeyler yapabileceğim kadar yakındı.

Elflerin büyüü onu değiştirmeden önce bir şekil değiştirici olarak başlamıştı, bu da İblis ve Canavar'ın aksine ateşe dayanıklı olmadığı anlamına geliyordu.

Göğsümdeki korkuya, ciğerlerimdeki paniğe ve ateşimin kelimenin tam anlamıyla yakıp yok ettiği enerjimin azaldığını hissetmeme rağmen, yardım etmek için bir şeyler yapabilirdim.

Bir bağırıyla, başka birine doğru koşarken kendimi Canavar'a fırlattım. Ona çarptığımda zaman yavaşlıyor gibiydi.

Ravv arkamdan kükredi.

Canavar doğaüstü bir çığlık attı.

Ravv beni yakaladı, göğsüne çekti ve kulağıma ve zihnime hırladı.

Kelimeleri algılayamadım.

Aynı lanet korku dışında hiçbir şey kaydedilmedi.

Bunaltıcıydı. Boğazımı acıttı ve göğsümü ağrıttı. Zihnimi döndürdü. Veil, *her şeyi döndürdü*.

Dehşete karşı gözlerimi kapattım, etrafımdan gelen seslere rağmen hiçbir şey duymadım.

Sonunda, Ravv'ın göğsü bana karşı gürlerken başka birine şöyle dedi: "Gittiğinden emin olmak için Canavar'ın koku izini takip edeceğim. Senin de İblis ve Canavar'ın izlerini bulmak için şehri kontrol etmen gerekecek."

Hayır demek istedim.

Ona benimle kalmasını söylemek istedim.

Elwynne'den beni şatoya geri götürmesini isterken göğsü tekrar guruldadı ve Elwynne de kabul etti.

Ravv'ın dudakları kulağıma değdi ve zihni *benimkine* dokunarak mırıldandı: "*Bir keresinde Gleam'le balık tutmaya gittiğimizde buzdaki bir delikten düşüp suya çakılmıştı. O vahşi bir savaşçı, ama aynı zamanda tanışabileceğin en sakar idorr olabilir.*"

Ne yaptığını hemen anladım:

Sırf ona yüksek sesle okumanın bana yardımcı olacağını söylediğim için bana balıkçılıkla ilgili hikayeler anlatıyordu.

Ve Peçe, belki çok anlamlı gelmedi ama sözleri dikkatimi yeterince dağıttı ve alevlerim hafifçe geri çekilmeye başladı.

"Güvende olacağın odamıza geri dönebilmen için yanmayı bırakman gerekiyor," dedi nazikçe, hikâyeye devam etmeden önce. "O düştüğünde buzun hemen altında devasa bir deniz ejderhası vardı. Onu gördüğümde neredeyse kalbim duracaktı ama Gleam yüzerek aşağı indi ve ona sürtündü, lanet olası şekil değiştireni eski dostlarmış gibi selamladı."

O devam ettikçe alevlerim yavaş yavaş azaldı ve sonunda tamamen söndü.

Hâlâ dumanı tütüyordu ve dokunulamayacak kadar sıcak olacağımdan oldukça emindim ama Ravv hiç vakit kaybetmedi. Ateşim söner sönmez beni Elwynne'e teslim etti.

Bağlı olduğu idorr Swift'in sırtına kayarken beni göğsüne yasladı ve o da koşmaya başladı.

Sonunda beni şatodaki odama bıraktığında Elwynne'in teni kıpkırmızıydı.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve alevlerim tekrar patladı.

"Çok özür dilerim," diye fısıldadım ona, gözlerim yaşlarla parlıyordu. Titriyordum - titrediğimden oldukça emindim.

"Bu senin hatan değil," dedi, bakışları yanıklara rağmen sabit ve netti.

"Öyle."

Sihrimi kontrol edemeyen bendim. *Korkumu*

kontrol edemeyen bendim.

"Yanıkların için bir şeyler bulmalısın," dedim ona. "Ve eğer varsa Swift'inkiler için de."

Başını iki yana salladı.

Ona ters ters baktım. "Lanet olası yanıkların için bir şeyler al, Elwynne. Bunu yapmazsan kendimle yaşayamam."

Uzun bir süre tereddüt etti.

Swift sonunda onun kolunu dürttü ve sonra başını eğerek selam verdi ve gitti.

Ayağa kalkıp odayı geçerken vücudum titriyordu. Elwynne'in birkaç gün önce bana öğrettiği gibi kilidi yerine kaydırıp düzgün bir şekilde kapatırken ellerim titriyordu.

Kapı emniyetleyken ve vücudum hâlâ alev alev yanarken, sonunda tökezleyerek havuzun yanına gittim ve içeri süzıldüm.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü ve bedenim dehşetimin ağırlığıyla sarsıldı.

Göğsüm hızla inip kalkıyor, kalbim kulaklarımda davul gibi çarpıyordu.

Ben iyiydim.

Ama korkunun geri getirdiği anılar... İyi değillerdi.

Ailemin evi yanıyor.

Beni samanların arasına bırakırken babamın tenindeki yanıklar, gözlerinde korkuyla bana bakması.

Sevdiğim insanları kesen kılıçlar.

Sevdiğim herkesi ve her şeyi kaybettikten sonra tek başıma içine atıldığım toprak ve taş mahzen.

Gözlerimi sıkıca kapadım ve dua ettim; perdeye, beni hâlâ dinliyor olabilecek kayıp tanrılara, beni duyabilecek herhangi *birine* dua ettim.

Anılarımı almaları, geçmişimi silmeleri ve sonunda yaşadığım dehşeti unutmama izin vermeleri için dua ettim.

Ama anılar solmadı. Gözyaşları

dökülmeye devam etti.

Ve zihnimdeki, kalbimdeki, göğsümdeki acı... devam etti.

Sonunda, ateşim enerjimin geri kalanını yaktı ve beni bayılttı.

Yorgunluğumun sisi içinde, birinin kapıya vurduğunu duyduğumu sandım.

Sonra Ravv'ın zihnime doğru hırladığını duyduğumu

sandım. Ve sonra sadece sıcaklık ve sessizlik vardı.

Gözlerimi açtığımda her şey bulanıktı.

Kendimi Ravv'ın kollarında, bizim gibi kokan battaniyelerin altında buldum.

Hatıralar tekrar zihnimi doldurdu ve gözlerimde su birikti. "Lae,"

diye gürledi Ravv'ın sesi ve göğsü.

Gözlerimi kapattım ve hiçbir şey söylemedim.

Beni oturur pozisyona kaldırdı. Gözlerimi hafifçe araladım ve kehribar rengi gözbebeklerim onun endişeli, yoğun mor gözleriyle buluşurken, "Yemek yemelisin," diye homurdandı.

Aç değildim.

Bu belki de ilk kez oluyordu.

Kucağıma bir tabak koyarken tek kelime etmedim.

Ya da yemeği ağzıma götürüp bir ısırık almamı emrettiğinde. Ya da kapının üzerine yerleştirilmiş kırık kapıları fark ettiğimde.

Dediğini yaptım, mide bulantım tekrar başlamadan önce yavaş yavaş yiyebildiğim kadar yedim.

Arada bir gözlerimden yaşlar süzülüyordu ve Ravv onları sorgulamadan sessizce siliyordu.

Canavar yüzünden ağladığımı düşündü ve ben de onu d zeltmedim.

Kelimeleri yüksek sesle söylemeyi kendime yakıştıramadım.

Yemek yedim ve sonra uyudum.

Elinden geldiğince bana sarıldı, sorduğumda Nissa'nın iyileşmesi hakkında bilgi verdi ve fark ettiğimden daha g cl  olduğumu söyledi.

Sesli olarak karşı çıkmadım... ama zihnim başka bir konuydu.

Birkaç gün geçti ve sonunda Ravv bana Loire'a dönme zamanının geldiğini mırıldandı.

Beni Gleam'in sırtına bindirdi ve bizi kaleden yürüyerek çıkardı. Kimseye veda etmedim.

Benden bunu istemedi.

Ravv arkama bindiğinde yüzümü Gleam'in kürküne gömdüm ve bana yaslanırken vücudu benimkine bastırdı.

Vayme Kaelle'yi elfleri bulmaya götürmüş ve kralları yarattıkları suikast ılara karşı koruyamazlarsa onları    fae krallığına karşı savaşmakla tehdit etmişti. Elfler kabul etmiş ve bir avuç insanlarını bizi korumaları için geri göndermişlerdi.

Gizemli kadınlar bizimle birlikte seyahat ediyordu, hepsi de dökümlü elbiseler giymiş ve dişi fae'lerle idorr'un sırtına binmişlerdi.

Ravv beni düşüncelerimle baş başa bıraktı ve o günün geri kalanında Wilds boyunca yol aldık, sonunda her iki ay da ağaçların arasından ışıklarını saçarken gece için durduk.

Beni sağlam bir kayanın üzerine oturttu ve birkaç dakikalığına yanımdan ayrıldı. Elwynne ve Gleam ikisi de yakındaydı, ancak Elwynne tanımadığım biriyle sohbet ediyordu ve Gleam çoktan kestirmeye başlamıştı.

Fae'lerden birkaçının bana baktığını fark ettim. Bazıları meraklı, diğerleri ise şaşkın görünüyordu.

"İnsanlarının bana bakmasının bir sebebi var mı?" Ravv'a sordum, sesim onun zihninde sessizdi.

"Canavar'ın saldırısından sonra onlara bağdan bahsetmek zorunda kaldım. Tutulmayla birlikte kopmasına izin vermeye niyetli olduğumuzu biliyorlar, bu yüzden henüz kimse bizi öldürmeye çalışmadı."

Henüz.

Bunu sevmedim.

Zihnim bastırmaya çalıştığım anıların yankılarıyla hâlâ karanlıktı, bu yüzden sadece *"Harika"* dedim.

Ravv buna cevap vermedi.

Birkaç dakika sonra yanımdaki toprağa oturdu ve bana çeşitli meyve ve sebzelerden oluşan küçük bir torba uzattı. *"Ye, Lae."*

Aç değildim ama kavga etmeye değmezdi, bu yüzden yiyebildiğim kadar yedim.

Çantayı geri verdiğimde dudakları gergin bir çizgi halindeydi ama iyi olup olmadığını sormadı.

Hâlâ sadece korktuğumu düşünüyordu.

Bir fae kadın kalabalığın arasından geçerek bize yaklaştığında başını hafifçe eğdi. Bu eğilme Ravv içindi elbette. *"İblis tepemizde uçarken görüldü,"* dedi.

Ravv'ın çenesi sıkıştı.

Yüzümdeki kan çekildi.

Başka bir suikastçıyla yüzleşmeye hazır değildim.

Sonuncusu beni neredeyse kıracak olan anıları geri getirdi ve o beni incitmemişti bile.

Bir sonrakinin bana ne yapabileceğini bilmek istemiyordum. Ve eğer Ravv'ı gerçekten öldürmeyi başarsa... Yine tamamen yalnız kalacaktım.

"Elflerin kalkanı dayanıyor mu?" diye sordu.

"Şimdilik."

"Ne kadar dayanır?" Sessizce sordum.

"İblis onlara saldırırsa haberleri olmaz," diye itiraf etti fae kadın. Peçe.

"Dayanacaktır." Ravv'ın sesi çelik gibiydi.

Kral olduğu için, umudun sesi falan olması gerektiğini düşündüm.

Kadın başını tekrar eğdi ve kalabalığın arasından geri çekildi.

Ravv'ın ifadesine karşı çıkma zahmetine girmedim. Bu onu kızdırmaktan başka bir işe yaramayacaktı ve ben onu kızdırmaktan yorulmuştum.

Veil, her şeyden bıkmıştım.

Bir parçam eve dönmek için can atıyordu ama evim yoktu. Dönebileceğim bir ailem ya da saklanabileceğim güvenli bir yer yoktu.

Ravv'a *"Aramızdaki bağa karşılık, tutulmadan sonra şehrinizde bir ev istiyorum"* dedim. *"Ya da orası daha güvenliyse veya benim için bir yerleri varsa Jirev'e geri götürmek. Ne kadar büyük olduğu ya da içinde mobilya olup olmadığı umurumda değil, sadece evim diyebileceğim bir yer istiyorum."*

"Elbette." Kabul etmekte tereddüt etmedi ve gerginliğimin bir kısmı dağıldı. *"Seni bu karmaşanın içine sürüklediğim için beni affettiğin sürece."*

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı, sadece birazcık. *"Deneyebilirim."*

"Yeterince iyi." Bir an durakladı, sonra ekledi, "Yine de tutulmaya kadar benimle kalede kalman gerekecek. Bağıımız koptuktan sonra güvende olacaksın."

Güvende olmasam bile, artık onun sorunu olmayacaktım.

Bana sunabileceği tek şeyin bu olduğunu sanıyordum. Muhtemelen hayat arkadaşı olmamızı istediğinden bahsetmişti ama bunun sadece sahiplenici, anlık bir şey olduğundan oldukça emindim. Beni çok iyi tanııyordu, bu yüzden benimle gerçekten ilgileniyor olsa bile, bu sadece aramızdaki bağdan kaynaklanıyordu.

"Bu adil," diye kabul ettim.

Ravv ile ertesi gün için planladıkları rota hakkında konuşmak için birkaç başka fae geldi, bu yüzden onlarla konuşmaya gitmeden önce bana bir buz barınağı inşa etti.

Başka biriyle sohbet eden Elwynne'e baktım ve konuşmak için yanına gitmeyi düşündüm. Onu izlediğimi fark edince bana el salladı. Ona küçük bir gülümseme verdim ve başımı salladım, sonra sığınağa girdim ve buzun üzerine kıvrıldım.

Ravv bana katılmadan kapıyı kapattı ve boğazım şişti. Savaşçılarıyla seyahat ederken benimle romantik olarak ilgilenmiyormuş gibi davranması gerekiyordu, bu yüzden yalnız uyuyacaktım.

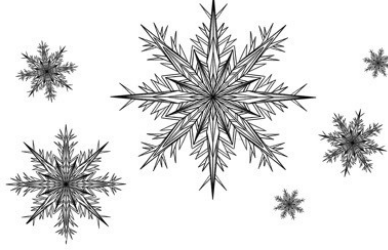
Birbirimize karşı bir şeyler hissedip hissetmediğimizi merak etmeye başlamış olabilirlerdi ama ben bilmiyordum.

Ve bir yanıı reddedilmekten korktuğu için ona barınağı paylaşmaya gelip gelmeyeceğini sormadı.

Bu yüzden buz zeminde rahat etmeye çalıştım ve bu işe yaramadığında, artık gözlerimi açık tutamayana kadar buzun damlamasını izledim.

CHARIEA 17

LAeli

T Sonraki iki gün inanılmaz derecede yavaş geçti.

Sonsuz Vahşi Doğa'da ilerlerken sıcaklık giderek düştü. Vahşi Doğanın denizle buluştuğu soğuk kıyıya ulaştık.

O gece Pırıltılı Deniz'de yalnız uyudum.

Ertesi gün, çok uzaklarda görebildiğim devasa, donmuş kaleye doğru giden ince bir buz köprüsüne girdik. Neredeyse donmuş suyun altında yaşaması gereken deniz ejderhalarına dikkat ettim ama hiç görmedim.

Köprüde bulunduğumuz süre boyunca İblis başımızın üzerinde yavaş, tembel daireler çizerek uçtu ve idorr gün boyunca koşarken hepimiz gergin ve sessizdik. Parlayan kırmızı pulları gözüme çarptı ve beni dehşete düşürdü ama neyse ki henüz elflerin kalkanına karşı bir hamle yapmamıştı.

Sonunda buzdan kaleye yaklaştığımızda Ravv bana, "*Bir noktada ayrılmamız gerekebilir, böylece onu Vahşi Doğa'da kaybetmeyi deneyebiliriz,*" diye itiraf etti. Yakından daha da büyüktü ve tüm şehri sarıyormuş gibi görünen kalın duvarlardan başka bir yere bakamıyordum.

Köprü doğrudan kalenin içine açılıyor gibiydi. Grubun en arkasında olduğumuz için, nihayet içeri girdiğimizde Ravv'ın savaşçıları neredeyse bir saattir içeri akın ediyordu.

"İblis tüm şehri eritebilir mi?" Gleam bizi kapıdan geçirirken ona sordum.

"Hayır. Loire'ın buzu da Jirev'in ağaçları gibi elfler tarafından büyülenmişti."

Sanırım bu bir rahatlamaydı.

Kalenin ilk büyük odasına biraz şaşkınlıkla baktım. Yapının kendisi pürüzsüz buzdan yapılmıştı elbette, ama zeminin çoğuna kalın, rahat görünümlü halılar serilmişti ve taht odası gibi görünen yerin etrafındaki duvarlara rastgele renkli manzara resimleri asılmıştı.

Sonradan düşünülmüş gibi duvarlardan birine doğru itilmiş bir çift donmuş taht vardı.

Kalenin kapıları arkamızdan kapandı ve Ravv, Gleam'in sırtından kaydı.

Koridorlardan birinde ilerlerken omzumun üzerinden ona baktım, zihni benimkini *"Dinlen. Müsait olduğumda seni bulacağım."*

Bu bir kovulmaydı, eğer duymuş olsaydım.

Gleam beni beklediğimden daha hızlı hareket ederek farklı bir koridora taşıdı. Bir odaya daldı, beni bir yatağın üzerine bıraktı ve sonra seslendi, *"Ben Coarse'a gidiyorum. Kapıyı arkamdan kilitle"* dedi ve ortadan kayboldu.

Oda birdenbire çok ama çok boş göründü. Ve

birden kendimi çok ama çok yalnız hissettim.

Teorik olarak, Jern ve Gora şehirdeydi. Bir yanım dışarı çıkıp onları da aramak istiyordu.

Ama Ravv'la olan bağlantımı herkes bildiğine göre, tek başıma dışarı çıkmak benim için güvenli değildi.

Ayaklarımı battaniyenin altına soktum ve başımı yastığa koydum. Gözlerimi kapattığımda tek gördüğüm alevlerdi.

Veil, zihnimi geçmişten kurtarmam gerekiyordu. Anılarımı tekrar kapatmanın, *unutmanın* bir yolunu bulmalıyım.

Ama aradan on yıl geçmişti ve ben hala unutmamıştım... bu da bana muhtemelen asla unutamayacağımı dūřündürüyordu.

Gözlerimi açtım ve odaya baktım. Sade ama rahattı; koyu mavinin güzel bir tonunda kocaman, kalın bir halı buzlu duvarlara yansıyarak onları da biraz mavimsi gösteriyordu.

Oturduğum kocaman yatak ve halı dışında başka hiçbir mobilya yoktu. Bir dolap ve banyoya açıldığını tahmin ettiğim iki kapı görebiliyordum. Kalenin üzerine inşa edildiği buzulun ve okyanusun görüntülerini gösteren birkaç sakın manzara resmi asılıydı.

Kitap yoktu, olsaydı da okuma riskine girmezdim, dikkatimi dağıtacak başka bir şey de yoktu.

Bu da gitmem gerektiği anlamına geliyordu.

Ama tabii ki hayatımı riske atmak istemedim.

Birkaç dakika tartıştıktan sonra nihayet Ravv'a ulaştım ve ulaştığım anda onun ilgisini hissettim.

"Benim için Jern ve Gora'yı bulmanı istiyorum," dedim ona.

"Hayır." Bunu düşünmedi bile.

"şu anda uyuyacak kadar yorgun değilim ve bütün gece burada yalnız kalmayacağım. Bana daha iyi davranacağını söylemiştin; bu senin şansın."
Suçluluk duygusuna kapıldığım için kendimi biraz kötü hissettim ama gerçek bir açıklama yapmadan gitmişti ve hayatımın tehlikeye girmesinin nedeni de oydu.

"Gitmeniz güvenli değil ve onları odamızda istemiyorum. Gleam Coarse'a mı gitti?"

"Evet."

Homurdandı ama sesinde en ufak bir şaşkınlık yoktu. *"Elwynne'i sana göndereceğim."*

"Arkadaşlarımı görmeyi tercih ederim," dedim ona, savunmam biraz yükselmişti. "İyi olduklarını bilmem gerek."

"Sabah ilk iş onları bulabiliriz ama şu anda savaş hakkında brifing alıyorum."

Peçe.

Bir şekilde savaşı unutmuştum.

"Elwynne'in orada olması gerekiyor o zaman." Kendimi kapatmaya başladım.
"Tek başıma iyi olacağım."

Yemin etti. *"Özür dilerim, Lae."*

Ondan uzaklaştım, sonra yataktan kaydım. Kapıyı kilitledikten sonra banyoya doğru yürüdüm. Yürürken elbisem yere düştü, ayak parmaklarım yumuşak halıya battı ve iç çamaşırlarım da onu takip etti.

Banyoda küvet yoktu, sadece büyük bir duş vardı. Kier'in kalesindeki odamızda da duş vardı, bu yüzden onları biliyordum ama daha önce hiç kullanmamıştım.

Suyun akışını başlatmak için kolu çevirirken tavandan çıkıntı yapan garip, büyük cam şekli izledim. Bir an sonra üzerime su yağmaya başladı. Ravv'ın büyüğü sayesinde soğuk gelmese de sıcak da gelmiyordu.

Gözlerimi kapatarak bu hisse odaklandım. Garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

Su üzerimden geçip iki buçuk günlük yolculuğu silip süpürürken bedenim biraz rahatladı. Hayatta kalmıştım, iyiydim.

İblis muhtemelen hâlâ başımızın üstünde uçuyordu ama bana bir şey olmazdı.

Zaten benim peşimde değildi.

Ravv tehlikedeydi, ama... şey, hala onunla nerede durduğumdan tam olarak emin değildim. Beni istiyor gibi görünüyordu ama beni gerçekten tanı mıyordu ve ben de onun beni tanımasını *istediğimden* emin değildim.

Huysuz ve genellikle kızgındı, ama şiddetle koruyucuydu.

Kaba ve sertti ama önemli olduğunda nazikti.

Talepkar ve ısrarcıydı ama...

Onlarla eşleştirilmiş kurtarıcı bir nitelik yok gibiydi. Belki özgüven? Peçe, kendisinde yarım düzine başka adamı besleyecek kadar güven olduğunu biliyordu.

Tüm olumsuz özelliklerine rağmen, iyi özellikleri kötü özelliklerinden daha ağır basıyordu.

Bunun nedeni beni kurtarmış olması olabilir. İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, beni kurtarmıştı ve bu şüphesiz ona bakışımı renklendirecekti.

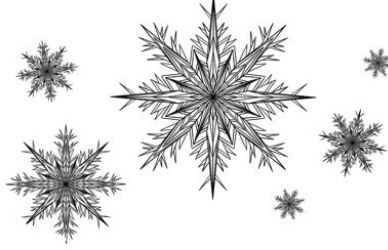
Belki Jern ve Gora'nın yanına döndüğümde, duruma tarafsız bir gözle bakmama yardımcı olabilirlerdi.

Kurulanmadan önce cildimi ve saçlarımı ovdu ve yatağa geri döndüm, orada ıslak saç ve sıcak ciltten oluşan kesinlikle çirkin bir yığın halinde çöktüm ve uykuya daldım.

Sorunlarım ertesi güne kadar bekleyebilirdi.

CHARIEA 1g

LAeli

S Sabah beni ışksız uyandırdı.
Mahzende geçirdiğim yıllar ve ardından Jirev'de bir ağaçta yaşadığım haftalar düşünöldüğünde, buna uyanmak inanılmaz derecede kafa karıştııcıydı.

Yine de hoşuma gitti.

Işık buz gibi duvarları ve tavanı parlatıyordu ve gözlerim yanımdaki yatağa inmeden önce onların parıltısını takip etti.

Boş ve kırıksız. Ravv

yatağa gelmemişti.

Güvensizlik göğsümde dengesiz bir şekilde

gümbürdüyordu. Başka bir kadınla mı

birlikteydi?

Veil, bunu düşünmek bile çok saçmaydı.

Ama... yine de.

Krallığında nasıl biri olduğı ya da herhangi bir ilişkimiz olup olmayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

İçgüdülerim beni daha fazla incitmeden ondan uzaklaşmamı söylüyordu. Sert bir yüz ifadesi takındım ama bu sadece bir maskeydi. Maskemin altında, her şeyimi tekrar kaybedeceğimden çok korkuyordum. Fazla bir şeyim yoktu ama Ravv'a sahipmişim gibi hissetmeye başlamıştım.

Veil, onu kaybetmek istemedim.

Ama onun için savaşmaya istekli miydim? Bana zaman ayırması için onu zorlamaya istekli miydim? Ya da onu daha fazla tanımaya çalışmaya?

Bunu bilmiyordum.

"Yaşıyorsun, değil mi?" Sonunda ona sordum.

"Ben iyiyim." Sesi yorgun çıkıyordu. *"Biz yokken savaş daha da kötüleşti, bu yüzden bir plan oluşturunuyorduk. Buradan çıkar çıkmaz seni Gora ve Jern'i bulmaya götüreceğim."*

"Ne yapman gerekiyorsa yap. Ben kendi başıma halledebilirim," dedim ve yataktan kayarak çıktım. Giysilerim hâlâ yerdeydi ve hâlâ kirliydi.

"Eğer o odadan bensiz çıkarsan, seni lanet olası yatağa dondururum," diye hırladı zihnime.

"Bunu zaten denedin, Jirev'in içindeyken. Zincirlerini tekrar eriteceğim."

"Yapma, Lae. Benim halkım güvenilir değildir."

"Bunun muhtemelen liderleri olarak senin hakkında bir şeyler söylediğinin farkında mısın?" Ben de karşılık verdim.

"Bir sorun olduğumun farkındayım." Öfkesi azalıyordu. "Ne yazık ki, seçtikleri sorun. Odaya dönebilmek için toplantıyı mümkün olduğunca çabuk bitireceğim; pişman olacağın bir şey yapma. Gleam muhtemelen koridorun karşısındaki odasındadır; gerekirse onu ve Coarse'u uyandırın ama yalnız gitmeyin. Sizi beklettiğim için özür dilerim."

"Son zamanlarda çok özür diliyorsun."

"Sadece sana. Diğer herkesin bildiği kadarıyla, hiçbir şeyden pişman değilim."

O uzaklaşırken dudaklarım hafifçe yukarı doğru kıvrıldı, muhtemelen tekrar buluşmasına odaklanmak için.

Yine de beklerken yapacak bir şey yoktu. Zihnimi

meşgul edecek hiçbir şey.

Ve düşüncelerim geçmişe kayarken gülümsemem kayboldu. Alevlere geri döndüm.

Çılgınlara.

Cesetlere.

İçimi bir ürperti kapladı. Dikkat

dağıtıcı bir şeye ihtiyacım vardı.

Sahip olduğum tek şey kendimdim.

Ve ben-

Başımın üzerine bir yastık çektim ve kendimi nefes aldığım saniyeleri saymaya zorladım.

İçeri...2...3...4...

Dışarı...2...3...4...

İçeri...2...3...4...

Dışarı...2...3...4...

Sonunda panik yatıştı.

Ravv'ı beklerken nefeslerime odaklanmaya devam ettim.

Veil, geçmişimle başa çıkma yöntemim giderek kötüleşiyor gibiydi. Bu konuda ne yapmam gerekiyordu?

Kral sonunda kapıyı çekiştirdiğinde kapı biraz tıkırdadı. "*Kilidi aç, Lae.*"

Uzun bir nefes aldım.

İyiydi.

İyi olacaktım.

Yataktan kayarak çıktım ve kapıya doğru yürüdüm. Kilidi açarken ellerim titriyordu.

Ravv kapıyı iterek açtı ve içeri girdi, sonra beni kucaklamadan önce bana bir kez baktı.

Beni göğsüne bastırırken bedenim sönmüş gibiydi. Yatak odasının kapısı hâlâ açıktı ama onun umurunda bile değildi. Sarılmasının verdiği sıcak rahatlıkla gözlerim yaşardı.

"Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim," dedi

saçlarıma doğru. "Sorun değil," diye fısıldadım.

İyi değildi.

Ondan itiraf etmek istediğimden daha çok hoşlanıyordum ve o beni asla ilk sıraya koyamazdı. Krallığı her zaman onun en önemli önceliği olacaktı ve veil, birinin endişelendiği ikinci şey olmayı kabul edemeyecek kadar dağınık biriydim. Jern ve Gora ile zaten öyleydim ve bu neredeyse tamamen tek başıma olmak kadar yalnızdı.

Eğer tutulma sonrasına kadar onunla arama mesafe koyabilirsem, kendi evime sahip olabilirdim. Ravv'la yoluma devam etmek ve Canavar'ın ortaya çıkardığı boktan anılardan uzaklaşmak için zamanım olacaktı.

...İblis'in önce bizi öldürmediğini varsayarsak.

Yine de bu seçeneği düşünmek istemedim.

"Savaşta ne oldu?" diye sordum.

"Kült, çiftleşmiş çiftlere karşı harekete geçti ve son saldırılarında şehirlerinin duvarlarını aşmayı başardı. Çiftleşmiş fae'ler içeri girdiklerinde kültistleri katletti ve sayılarını yerle bir etti. Bu noktada onlardan pek fazla kalmış olamaz. Ama tarikat şehrin iki fae'sini öldürdü, biri çocuktü."

"Peçe."

"Savaşçılarımın çoğu beni tarikata karşı harekete geçmeye ikna etmeye çalışıyor. İki taraflı bir savaş onlar için daha zor olur ve biz de çiftleşmişlerin kapılarını güçlendirebiliriz."

"Tarikatçılardan hiçbirinin sizi kandırıp sizin tarafınızda olduklarına inandırmayı başaramadığını varsayıyorum."

"Aynen öyle." Bir elini yavaşça saçlarımdan geçirdi ve ben de bu hissin verdiği huzurla gözlerimi kapattım. "Tarikatçıların bağlanmış idorr'u neredeyse

Çiftleşmiş bir fae'yi öldürdükten sonra onları her zaman terk ederler, ama bu kesin değildir. İdorr'lardan birkaçı onlarla aynı fikirde, bu da dostu düşmandan ayırmayı zorlaştırıyor."

Hayal edebiliyorum.

"İhtiyacın olan şey hepsini aynı anda yok etmenin bir yolu," diye mırıldandım. "Mesela... gerçekten büyük bir yangın."

Ravv kıkırdadı. "Benim savaşıma karışmayacaksın, Lae. Benim rolüm seni korumak, hayatını riske atmak değil."

"Hayatım zaten risk altında. İblis'in üzerimizde uçtuğunu en az benim kadar sen de gördün."

Esprisi azaldı. "Artık onun için de bir planımız var."

"Neymiş o?" Yüzümü kaldırıp bakışlarıyla buluştum.

"Saldırmasını bekleyeceğiz. Saldırdığında, bir Fae ordusunun öfkesiyle karşılaşacak. Bir ejderha bile gazabımızdan kurtulamaz."

"Ejderha pulları aşılmaz değil mi?"

"Pulları kesmek için silahları kaplayabileceğiniz solüsyonlar var. Deniz ejderhalarının bizimle savaşmaya karar vermesi ihtimaline karşı şimdiden sakladığımız bir miktar var, yani hazırız."

Dudağımı ısırarak başımı salladım.

Bu planın yanlış gidebileceği pek çok yol vardı ama alternatif neydi?

Böyle bir şey bilmiyordum, bu yüzden kabul etmekten başka çarem yoktu.

"Hadi arkadaşlarını bulalım," dedi ama parmaklarını yine saçlarımda yavaşça gezdirmeye başlamıştı bile.

Ona dinlenebilmesi için evde kalmamız gerektiğini söylemek dilimin ucundaydı ama duygusal olarak yakınlaştıkça, ayrıldığımızda daha çok acı çekecektik.

Bu yüzden, elimi bırakıp beni odadan çıkarırken ağzımı kapalı tuttum.

"Erkeğimi mi kastediyorsun?" Yürürken ona hafifçe takıldım, beni serbest bıraktıktan sonra dağlardaki ilk konuşmalarımızdan birini hatırladım.

Kıkırdadı. *"Sadece ölmesini istiyorsan."*

Dudaklarım biraz yukarı doğru kıvrılrsa da ona gözlerimi devirdim.

Ravv beni birkaç koridordan geçirdikten sonra nihayet kaleden çıktık. Üçümüzün de güneşi üzerimizde parlıyordu ve kendimi ışığa karşı gözlerimi kısarken buldum. Tenimde iyi hissettiriyordu ama Jirev'de geçirdiğim onca zamandan sonra buna alışmam zaman alacaktı. İnsan Toprakları ve Zamansız kumlar arasında seyahat ettiğimiz günlerde güneş ışığını sevmeye başlamıştım, bu yüzden tekrar sevmeye başlayacağımı umuyordum.

Ravv, *"İdorrlar da sizinle tanışmak istiyor. Fae'lerimizin çoğu üremeyi bıraktığı için birçoğunun yoldaşı yok. Çiftleşmiş çiftler, çocuklarının güvenliği için, bu çiftlerden birine bağlanmadan şehirlerine girmelerine izin vermiyorlar."*

Karnım heyecanla kıvrıldı. *"Sence onlardan biriyle bağ kurabilir miyim?"*

Veil, bir arkadaşın olması...

Bu benim için her şeyi değiştirir.

Fae'ler bağlı hayvanlarına güvenebilirlerdi. Birbirleriyle ilgilenirler ve birbirlerinin en yakın dostları ve müttefikleri olurlardı. Bağlı bir idorr'a sahip olmak, koruma ve güvenliğe sahip olmanın yanı sıra bir daha asla tamamen yalnız kalmamak anlamına gelirdi.

"Kier bir esu ile bağlanmış bir insan, bu yüzden neden olmasın anlamıyorum." Yürümeye devam etti, ikimiz de bedenlerimiz arasında mesafe bıraktık, böylece kimse bizi birlikte görürse fazla düşünmeyecekti.

Yine de umudum geri gelmişti, hem de çok uzun zamandır olmadığı kadar şiddetli bir şekilde.

Bir idorr ile aramdaki bağ, tutulma gerçekleştiğinde kopmayacaktı. Kırılmaz ve ruhumun derinliklerinde olacaktı.

Ve lanet olsun, bunu istedim.

"Önce idorr'a gidelim. Jern ve Gora bekleyebilir."

Bana bakarken dudakları yukarı doğru kıvrıldı. *"Pekala."*

Yolumuza devam ederken sokaklarda pek fazla Fae yoktu. Çoğunun dinlendiğini ya da Jirev'de geçirdikleri onca haftadan sonra evlerinde olmanın tadını çıkardıklarını sanıyordum.

Ravv'a göre kültistler şehrin dışında bir yerde yaşıyordu. Çiftleşen çiftler şehrin altında yaşadığından, surların içinde yaşayanlar sadece kralın savaşçılarıydı.

Kıpkırmızı bir ışık gözüme çarptı ve İblis'in başımızın üzerinde uçtuğunu görünce heyecanım azaldı. Hareketleri yavaş ve tembeldi, sanki bizi her an öldürebileceğinden emin olduğunu belli etmek için çaba sarf ediyordu.

"Elfler hâlâ kalkanı tutuyor, değil mi?" Ravv'a sordum.

"Evet. Kalenin korunaklı bir kanadına yerleştirildiler, yanlarında da çok güvendiğimiz muhafızlar var. Tarikatçıların bile elfleri indirmeye çalışacağından şüpheliyim; kimse İblis'le uğraşmak istemiyor."

Ben de onları suçlamadım.

Büyük bir caddeye yaklaştığımızda bana *"Şehrin bu bölümü idorlara ait,"* dedi. *"Çoğu bu noktada çiftleşmiş durumda ve çiftleşmiş olanlar, hayat arkadaşı olan fae'lerin yaptığı gibi evlerini paylaşıyorlar."*

"Coarse ve Gleam nerede yaşıyor?"

"Burada bir evleri var ama çoğu geceyi benim yatağında geçiriyorlar."

Ravv'ın sözleri homurdanıyordu ama kızgın ya da kırgın olmadığı belliydi. Muhtemelen sarılmak için iki büyük tüylü yastığı olması hoşuna gidiyordu.

"Onların da benimkinin karşısında bir odaları var. Sanırım şu anda oradalar ama Gleam hâlâ uyuyor, o yüzden soramıyorum."

Onların sokağına döndük ve bir an için durdum.

İki yanımızdaki büyük evlere rağmen dışarıda idor vardı.
Her yerde.

Merdivenlerin

üzerinde.

Sokağa düştüm. Tembel

tembel dolaşıyordum.

Hatta güreşen iki minik gördüm. Bebek olmalıydılar ve bu kalbimi eritti.
Belki ben de sevimli, minik bir idorr'a bağlanabilirdim.

"Birini nasıl seçiyorsun?" Ravv'a sordum.

"Seçim yapmazsınız. Doğru olduğunda, ruhlarınız birbirini yakalar ve bağ oluşur. Buna karşı koyamazsınız ya da değiştiremezsiniz. Kader karar verir."

Sanırım bu iyiydi. Kader beni bir idorr ile eşleştirdiyse, en azından bana kıyamazdı.

Muhtemelen.

Bize bakarken birkaçının kafası kalktı ve Ravv bir elini belime koyarak durmadığımdan emin oldu.

"Ruhlarınızın yakalanması ne kadar sürüyor?"

"Anında da olabilir, zaman da alabilir."

Veil, bu sinir bozucuydu.

Kasabanın içinde yavaşça yürürken eli sırtımda kaldı. Bazı idorrlar dostça selamlar mırıldandığında, biz de onları selamladık. Ne yazık ki, sevimli tüy yumağı yavruları koşarak yanıma geldiğinde bile ruhumda herhangi bir kıpırtı hissetmedim.

Ravv onları selamlamak için eğildi, kulaklarının arkasını kaşırken ifadesi yumuşaktı.

Kalbim bu manzara karşısında biraz eridi, ancak bunu sessiz tutmak zorundaydım. Yanında diz çöktüm ve bebekleri de sevdim. İçlerinden biri bana doğru sokuldu ve kürkünün yumuşak fırçasıyla gülümsedim.

"Yani bugün hiçbirleriyle bağ kuramazsam, bu umutsuz olduğu anlamına gelmez mi?" diye sordum.

"Hiç de değil."

Sevdiğim yavru kolumu yalamaya başlayıp tüylerini okşamaya devam etmem için beni teşvik edince güldüm.

"Çok tatlısın, değil mi?" Küçük adamla alay ettim.

İri bir dişi idorr bana yaklaşıırken yumuşak bir burun omzuma dokundu.
"Henüz fae'lerle nasıl iletişim kuracağını tam olarak çözemedi," diye mırıldandı.

Sesi sakın, vücudu rahattı.

Veil, benimle bağ kurmasını umuyordum. Ya da onun ruhu benimkiyle bağ kurar diye düşündüm. Hayatımda bu seviyede sessiz bir güvene ihtiyacım olabilirdi.

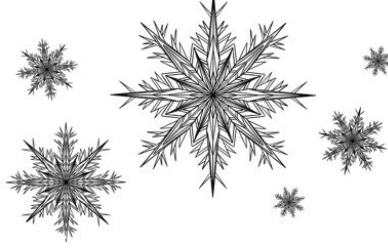
"Çok güzel," dedim ona. Yanıma oturup kocaman başını bacağıma yaslamak için eğdiğinde gözleri yumuşacıktı. Boştaki elimle başını kaşıdım ve rahatlarırken gözlerini kapattı.

Birkaç dakika sonra yavrular birlikte oynamak için kaçtılar. Birkaç yetişkin daha gelip yanımıza oturdu, böylece Ravv ve ben onlarla sohbet ettik. Sorduklarında onlara Jirev'den bahsetti ve aramızdaki bağı ve başımızın üzerindeki ejderhayı anlattı. Hiçbir idorr İblis hakkında çok endişeli görünmüyordu ama Gleam'in ne kadar rahat olduğunu gördüğümde beri bu beni şaşırtmadı.

Ruhum canavarların hiçbirleriyle bağlantı kurmadı, bu yüzden sonunda onlara eşlik ettikleri için teşekkür ettik ve Gora ile Jern'i bulmak için yola çıktık.

ΣΠΑΡΙΑ 1μ

LAeli

"**V**eil, senden hoşlanmıyormuş gibi davranmaktan yoruldum," diye homurdandı Ravv bana, bedenlerimiz arasında uygun miktarda boşluk bırakarak yürürken.

"Ben de iyi sattığını düşünmüyorum," diye kabul ettim. "Bana eskisi kadar hırlamıyorsun."

"Daha nazik olacağıma söz verdim. O lanet olası sözü bozmayacağım," diye karşılık verdi.

Hırlamasıyla eşleştirdiği sözlerindeki ironi karşısında dudaklarım hafifçe yukarı doğru kıvrıldı.

"Gora ve Jern nerede yaşıyor?" Ona sordum.

"Coarse onları tarikattan ve çiftleşmiş fae'lerden en uzaktaki evlerden birine yerleştirdi. Şehrin doğu ucunda, okyanusa bakan bir yerde. Tutulmadan sonra onlardan birkaç ev aşağıda olacaksınız."

Onsuz geleceğimden bahsettiğinde boğazım hafifçe şişti.

Gerçekten aramıza daha fazla mesafe koymam gerekiyordu... Sadece bunu yapmak istemiyordum.

"Bana evimi gösterebilir misin?" diye sordum.

O da kabul etti ve ellerini şortunun ceplerine soktu.

Gözlerim sıra sıra dizilmiş evleri ve dükkânları taradı, sokaklardaki her şey birbirine karışmıştı. Şehir sonsuza kadar uzanıyor gibiydi, özellikle de biz yaya olarak yürürken. *"Bu evlerin hepsi dolu mu?"*

"Hayır, sadece bir kısmı dolu. Şehir, tarikat ortaya çıkmadan çok önce büyüyen ailelere ve gelişen bir topluma ev sahipliği yapmak üzere inşa edilmişti. Tarikatın geri kalanını temizlemeyi başarsak ve çiftleşmiş fae'leri yüzeyde yaşamaya geri döndürsek bile, şehri eski haline getirmemiz yüzyıllar alacak."

Tüm bunları bildiğim için her şeyi yeni gözlerle gördüm.

Birdenbire devasa şehir ve sıra sıra evler umutlu olmaktan çok hüzünlü ve ürkütücü göründü.

Orada bir zamanlar Fae'ler yaşamış olmalı. Sokaklar bir zamanlar dolu olmalıydı.

Fae'ler savaştan zevk almış olabilirler ama savaşın dehşeti hâlâ dehşettir.

"Yaşayacağım yerde çok fazla Fae var mı?" Ona sordum.

"Hem de çok. Krallığımızın en güçlü savaşçılarının yaşadığı yer; Ria ailemizi öldürmeye çalışmadan ve ben tahta geçmeden önce ev benimdi."

Başımı ona doğru salladım, kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. *"Bana eski evini mi veriyorsun?"*

Bir omzunu kaldırdı. *"Ona ihtiyacım yok. Yüzyıllardır orada yaşamıyorum."*

Doğru.

Gerçekten onun evi değildi. Öyle olsaydı bana vermezdi. Bana karşı olan hisleri sadece aramızdaki bağdan kaynaklanıyordu ve tutulmayla birlikte onlar da sona erecekti.

Keşke ona karşı hisler beslemeyi bırakmanın bir yolunu bulabilseydim.

İkimiz de düşüncelerimizin içinde kaybolmuş bir halde yürümeye devam ettik. Elini tutmak için can atıyordum ama hala cebindeydi, ki bu muhtemelen iyi bir şeydi.

Evlere yaklaştığımızda karnım guruldadı ve Ravv bana hırladı.
"Kahvaltı yapmadın mı?"

"Biri beni bütün gece bir odada bıraktı ve burada kalmam için ısrar etti."

Çenesi sıkılaşmış olsa da öfkesi kayboldu. *"Özür dilerim."*

"Benden özür dilemeyi bırak. Daha iyi olmak istiyorsan, daha iyi ol." Başını sallayarak onayladı.

Tereddüt ettim ve sonra ekledim: *"Yine de özür dileyecek kadar önemsediğin için teşekkürler."*

Tekrar başını salladı, hareketi daha yavaş ve yumuşaktı.

"Burası Jern ve Gora'nın evi," dedi bana kalın, buz gibi bir kapıya doğru adım atarken.

Yumruklarımı ona vurdum ve sertliği karşısında irkildim. Taş da olabilirdi.

Kapının diğer tarafında mırıldanmalar duydum ve sonra kapı bir aralık açıldı.

Gora'nın şüpheci gözleri benimkilerle buluştu ve sonra rahatladı. Kapıyı çekerek açtı ve Jern beni sıkıca kucaklamak için içeri çekti.

"Veil, senin için endişelendik!" diye haykırdı, bana yukarıdan aşağıya bakmak için geri çekildi.

Fiziksel olarak iyi göründüğümü biliyordum.

Duygusal olarak, son birkaç hafta muazzamdı. Çoğunlukla da iyi anlamda değildi.

En azından mahzenden çıkmıştım. Bunu kendime sürekli hatırlatmak zorundaydım. *"Harika görünüyorsun!"* diye ekledi, gözleri parlak ve mutluydu.

"Sen de öyle. Bak, sonunda biraz squish'in var!" İkisi de biraz şişmanlamıştı ve bu beni onlar adına mutlu etti. Üzerlerinde uzun kollu ve pantolonlu, benden ya da herhangi bir fae'den çok daha sıcak tutan giysiler vardı. Gora onlara uymadı.

ama kısa elbiselerin bir fae ile bağı olmayan biri için çok soğuk olduğunu hayal ettim.

Jern sırttı. "Nihayet!"

Beni bir kez daha kucaklamak için sürükledi ve Gora ikimizi de

sıktı. Onları temiz görmek çok garipti. Onları *mutlu* görmek.

"Bana evinizi gösterin," dedim onlara. "Bana her şeyi anlatın. İşiniz var mı? Ne iş yapıyorsunuz?"

"Ben dışarıda *bekleyeceğim*," dedi Ravv, Jern kapıyı kapattığında kapının eşiğinde durarak. "*Onlardan yemek iste.*"

"Buraya yolculuk uzun ve acı vericiydi," diye itiraf etti Gora. "Ama Fae'ler beklediğimizden daha dostça davrandılar. Bize yaşamamız için bu yeri verdiler ve ilk hafta bizim için yiyecek stokladılar. Çiftliklerine yardım etmemizi istediler ve bunun için bize bolca ödeme yaptılar."

"Krallar gibi yiyoruz," diye onayladı Jern, hâlâ

sırıtarak. Midem guruldamak için o anı seçti.

"*Krallardan* bahsetmişken..." Gora bana baktı.

"Biz sadece arkadaşız. *Zar zor* arkadaşız," dedim

çabucak. "Seni besleyip beslemediğini soracaktım."

Oh.

"Genelde beni o kadar tıka basa yemekle doldurur ki hasta olurum. Gerçi buraya yeni döndük, o yüzden hâlâ dinamiği çözmeye çalışıyor."

Jern bana göz kırparak, "O zaman seni besleme zevkine erişiriz," dedi.

Ravv zihnimde homurdandı ve ben bir homurtuyla savaştım. "Bana çiftçiliğinizi anlatın."

Jern benim için biraz yemek hazırlamaya başladı. Çocukluğumdan beri kimseyi yemek yaparken izlememiştim, bu yüzden kendimi onun hareketlerini izlerken buldum.

Harekette tanıdık ve huzur verici bir şeyler vardı, ancak anıları geri getiriyordu.

Bir sürü anı.

Onların hikâyelerine odaklanmak için çok uğraştım ama düşüncelerim yine lanet olası geçmişe dönüyordu.

Annemi neredeyse Jern'in yerinde, yüzünde bir gülümsemeyle hikâyeler anlatırken yemek pişirirken hayal edebiliyordum.

Duygularım boğazımda düğümlendi ama kendimi hiçbir şey yokmuş gibi davranmaya zorladım.

Jern ve Gora benim hikayemi bilmiyorlardı. Aileme ne olduğunu ya da mahzene nasıl düştüğümü bilmiyorlardı. Birlikte kendi geçmişleri hakkında fısıldaştıklarını duymuştum ama bu ikisiyle de konuştuğum bir şey değildi.

Yine de iyiydim. Her

şey iyiydi.

Yemekleri Jirev'deki şeflerin yaptıklarıyla kıyaslanamazdı ama yine de takdir ettim. Kendi malzemelerini almak ve her şeyi kendileri bulmak zorundaydılar ve ben buna saygı duydum.

Yemek yapmayı da öğrenmeliyim.

Ve bir iş bulmam.

Veil, fae ne yapmama izin verirdi? Herhangi bir yeteneğim yoktu ve büyüm her şeyden çok bir sorumluluktan, özellikle de bitkiler gibi yanabilen şeylerin yanında. Buz fae'lerinin ateş büyüğü olan bir insana ihtiyaç duyması için hiçbir sebep yoktu. Kesinlikle bir savaşçı da değildim.

Acı tatlı anılarım bu endişeyi başka bir güne iterken, hiçbir sorun yokmuş gibi çiftle sohbet etmeye devam ettim.

Sonunda, iyi olduğundan emin olmak için Ravv'a ulaştım. "*Kıçın hâlâ uyuşmadı mı?*"

Yanıt gelmedi.

Çifte teşekkür edip evlerinden çıkarken korku midemi sıktı. Bu korku, Ravv'ı girişten birkaç adım ötede, sırtı eve dönük ve başı omzunda otururken bulduğumda daha da arttı. Yanında dizlerimin üzerine çöktüm ve bir elimi boğazına koyarak nabzını kontrol ettim.

Ritmik bir şekilde parmaklarıma çarptı ve rahatlamış bir nefes verdim.

Uyuyordum.

Sadece uyuyordu.

"*Ravv.*" Elimi yüzüne sürdüm ama kıpırdamadı. "*Ravv,*" dedim biraz daha yüksek sesle, tekrar zihniyle konuşarak.

Sonunda başını kaldırdı, yorgun gözlerini bana dikti ve kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

"Uyuyakalmışsın." Dağınık buklelerinden birkaçını düşünmeden alnına fırçaladım ve sonra elimi hızla geri çektim.

Bakışlarım etrafımızda dolaştı ama başka kimseyi göremedim. Bu orada olmadıkları ya da izlemedikleri anlamına gelmiyordu.

"Bana evimi başka bir gün gösterebilirsin," diyerek elimi geri çektim ve ayağa kalktım.

Yorgun görünüyordu ve benimle tartışmadığında yorgun olduğunu kanıtladı.

Hızlıca kaleye doğru yürüdük. Sonunda devasa yapıya ulaşana kadar sokaklardan geçerken rotayı ezberlemeye çalıştım. Sonra Ravv'ın odasına giderken kalenin içinden geçen yolu hatırlamaya çalıştım.

Kapıyı arkamızdan kilitleyip yatağa girdiğinde ve yerleşir yerleşmez beni kollarına aldığı anda hâlâ yorgun değildim. Tüm o lanet anılar zihnimin ön tarafına doğru süzüldükten sonra hala biraz karanlık hissediyordum.

"En azından bugün bitti," dedi saçlarıma

doğru. "Günün ortasındayız."

"Benim için dündü." Dudakları başımı bir kez okşadı, sonra bir kez daha.

"Burada olmana sevindim."

Her ne kadar beni delirtmiş olsa da, orada olduğum için ben de mutluydum.

Beni tavana bakarken bırakarak çabucak uykuya daldı. Gözlerimden yaşlar süzülene kadar annemle ilgili daha fazla anı yavaşça zihnimi doldurdu. Çok sevdiğim kadın için ağlarken tuzlu su Ravv'ı uyandırmadı neyse ki.

Veil, geçmiş hiç yaşanmamış gibi davranabildiğim zamanlarda hayat daha kolaydı.

Canavar'la yüzleştikten sonra geri dönmeye başlayan tüm anılardan kendimi ayırmak için bir yola ihtiyacım vardı... ama bunun imkânsız olduğunu düşünmeye başlamıştım. Anılarım duyulmayı talep ediyordu ve benden başka kimse beni dinleyemezdi.

Sonunda zihnimi kestirecek kadar sakinleştirmeyi başardım ve uykunun kucaklaması tam da ihtiyacım olan mutluluk verici kaçış oldu.

"*Kenara çekil,*" dedi Gleam burnuyla beni dürterken zihnimin içine. Başımı kaldırdım ve kan çanağına dönmüş gözlerle onun bakışlarını karşıladım.

Beni tekrar dürttü ve ben de Ravv'a doğru geri çekildim.

Eli kalçama indi ve sertçe sıktı. Bir şeyler mırıldandığını duyar gibi oldum ama arkamı ereksiyonuna bastırıp onu geriye doğru yönlendirirken ne dediğini anlayamadım.

Kalçamdaki eli tekrar sıkılaştı ve ereksiyonu kıç yanaklarımla arasına girene kadar beni kendine çekti.

Vücudum sıcaktan kızardı.

"*Gleam burada,*" dedim zihnine. "*Kenara çekil.*"

Kımıldamadı.

"Kenara çekil Ravv," diye tekrarladım, ona doğru iterek.

Sonunda beni de kendisiyle birlikte sürükleyerek şiltenin üzerinde kaydı, sonra şüpheli bir *şekilde "kokuyor"* gibi bir şey mırıldandı ve hemen tekrar uykuya daldı.

Tüylü bir beden tam karşıma düştü ve ardından bir diğeri yatağı sallayarak onu takip etti.

Başımı kaldırdım ve kendimi Coarse ile göz göze buldum.

Bana baktı.

Ben de baktım.

Gözlerini kapatmadan önce birkaç dakika geçti. Başı Gleam'in sırtına yaslanmıştı ve Gleam yine horlamaya başlamıştı.

Artık yorgun değildim, kendimi tavana bakarken buldum. Kalbim hızla atıyor, zihnim geçmişe dönüyordu.

Annemin gülümsemesi düşüncelerimde parladı.

Babamın sarılışı.

Kız kardeşimin gülüşü.

Gözlerim yaşlarla doldu ve onları sıkarak kapattım.

Veil, dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Daha fazla uyumak bana bir nebze bile iyi gelmeyecekti.

Karnım guruldadı ve elimi karnımın üzerine koyarak sessizce susturdum.

"Seni yemekhaneye götürebilirim," dedi Coarse, sesi zihnimde alçak ve gürültülü bir şekilde.

İlk içgüdüm onu geri çevirmektir çünkü onu ilk gördüğümde ne kadar kızgın olduğunu hatırlıyordum. Ama yemeği tek başıma bulamazdım ve tek başıma gitmek benim için güvenli değildi.

"*Tamam,*" diye fısıldadım, gözyaşlarımı hızla silerek. "*Teşekkür ederim.*"

Ravv ve Gleam'in arasından kıpırdanarak çıkmam birkaç dakikamı aldı ve Ravv bunu yaptığımda birkaç huysuz ses çıkardı, ama sonunda kurtuldum.

Kaba'yı odadan çıkarken takip ederken kollarımı göbeğime doladım, koridora çıkmadan önce ikimiz de sağa sola baktık. Kapılar arkamızdan sessizce kapandı ve ayaklarım altlarındaki sert, pürüzsüz buzun üzerinde hiç ses çıkarmadı.

Yürürken Coarse'a "*Teşekkür ederim,*" diye tekrarladım.

Cevap olarak sadece homurdandı. Ravv'ın yapacağından çok da farklı değildi, biliyordum.

Köşeyi döndüğümüzde bana "*Yakın dur,*" dedi. "*İçeride kimlerin olacağını bilmiyorum. İçeri girdiğimizde, hangi fae'lerden kaçınman gerektiğini sana söyleyeceğim.*"

Ona tekrar teşekkür etmek çok tekrar gibi geldi, bu yüzden bana baktığında başımı salladım.

Artık hiç kızgın görünmüyordu. Sadece biraz hırçındı ve ben hırçınlıkla başa çıkabilirdim.

Jirev'deki yemek salonuna oldukça benzeyen bir odaya girdik ve etrafa dağılmış masalara baktım. Çoğu kalenin kendisi gibi buzdan yapılmıştı ama sandalyelerin hepsi çok daha yumuşak ve rahat görünüyordu. Yerde de mekânı ısıtan birkaç kilim vardı. Bir yemek odasında kilim kullanmanın ne kadar akıllıca olduğunu sorgulasam da, mekânı takdir ettiğim bir şekilde canlandırmıştı.

...ve yanabilirim diye endişelendim.

Veil, sihrimi kontrol altında tutmam gerekiyordu.

Bizimle birlikte odada sadece bir düzine kadar fae vardı, idorr arkadaşlarıyla birlikte, yani en azından çok gürültülü değildi.

Elwynne bana el salladı ve içime bir rahatlama yayıldı.

İşin çok garip bir hal almasını engelleyecekti.

Masasında açık bir koltuk vardı ve yanında oturan fae'lerden biri onun isteği üzerine yerini değiştirdi, bağlı idorr'u da hareket etti. Diğer tarafındaki adam kalktı ve yakındaki bir kapıdan içeri girdi, ancak idorr'u oturmaya devam etti, bu yüzden geri döneceğini varsaydım.

Önce boşalan sandalyeye oturdum ve Coarse kendini onun yanındaki boşluğa bıraktı, başını pençelerine indirdi ama gözlerini açık ve dar tuttu.

Beni korumaktan bahsederken şaka yapmıyordu.

Elwynne beni masanın etrafındaki herkesle tanıştırdı ve yanında oturan adam sonunda bir tabak yemekle geri geldi. En az Ravv kadar iriydi, koyu kahverengi bir teni vardı ve koyu kıvıllı saçlarını kocaman bir topuzla örüp bağlamıştı. Bana dramatik bir selam verdi ve göz kırptı. "Sizinle tanışmak bir zevk kraliçem."

Homurdandım.

Sanki birinin kraliçesi olacaktım gibi. Ravv hayat arkadaşlığı yapmaya karar verse bile asla bir hükümdar olamazdım.

Elwynne adamın omzuna iyi huylu bir şaplak attı ve tabağı elinden alıp önüme koydu. "Otur, Orvay."

Kadının etrafından dolaşıp tekrar yerine otururken sırtıttı. "Ravv'ın kıvıllı saçlı, küçük, yumuşak bir insana aşık olmasını beklediğimi söyleyemem."

Hakaretler karşısında yüzüm ısındı.

"Bazen turuncu görünüyor," diye karşılık verdi Elwynne bana göz kırparak. "Ve eskiden yumuşacık değildi. Sanırım onu yumuşatacak kadar beslediği için gurur duyuyor."

Kahretsin, konuşmanın daha da kötüye gidebileceğini fark etmemiştim.

"Sadece aramızdaki bağ yüzünden," diye itiraf ettim ve parlayan el izini göstermek için kolumu aşağıya çektim. Çoğunun gözlerinde her şeyden çok hayranlık olduğunu fark ettim. Kilo aldığım için kolumu tekrar yukarı çekmek biraz zor oldu. "Gerçek duygular yoktur."

Çoğu ikna olmamış görünüyordu ama neyse ki hiçbiri daha fazla soru sormadı.

"Sen de mi Coarse ile bağ kurdun?" diye sordu kadınlardan biri, sesi merak doluydu.

Coarse homurdandı.

"Hayır," dedim hemen. "O sadece Ravv uyurken yanından sıvıştığım için kimsenin beni öldürmeye çalışmadığından emin olmak için burada."

Elwynne sırtarak başını bana doğru salladı. "Kötü karar, Laeli."

"O odada daha fazla kapalı kalamazdım. Başka bir hapisane gibi hissetmeye başlamıştım." Konuyu benden uzaklaştıracaklarını umarak yemeğime başladım.

Şansımız yok ama.

"Bir mahzende yaşamak nasıl bir şeydi?" Orvay sordu.

"Tahmin edebileceğiniz gibi. Karanlık. Nemli. Rahatsız edici. Yalnız. Her şey taştan yapılmıştı, bu yüzden yakamadım."

Yüz ifadeleri masanın etrafında dolaştı.

"Gerçi diğer insan kızlardan biri bir kulede mahsur kalmıştı. Bir kule yerine bir mahzeni tercih ederim." Ortamı yumuşatmaya çalıştım ama söylediklerim en azından kısmen yalandı.

Ben yüksekten korkuyordum ama Nissa'nın dışarı çıkmasına izin verilmişti. Yüzünde güneşi hissetmiş ve görmesi hoş olmayan insanlar da olsa başka insanlar görmüştü.

Sadece Jern ve Gora vardı. Ve harikaydılar... sadece herhangi bir erteleme olmadan tüm zamanımı onlarla geçirmek isteyeceğim kadar harika değillerdi.

"Lanet olsun. Peki ya üçüncüsü?"

"Oh, Kaelle bir mağaradaydı. Aslında hoşuna gitti." Konu geçmişimde anlatmak istemediğim bir şeye gelmeden önce konuyu değiştirdim.

tartıştık. O anıları zar zor düşünebiliyordum, bu yüzden onları paylaşmak söz konusu bile olamazdı. "Loire hangi etkinlikleri kazandı? Kimse bana söylemedi."

Bu soru tüm savaşçıların içinde bir ateş yakmak gibiydi. Hangi olayları kazandıkları ve hangilerinde savaşmak için doğru savaşçıyı seçmiş olsalardı hangilerini kazanacakları üzerine bir tartışmaya başladılar. Onlara göre, hepsini alabilirlerdi.

Ravv ile yaşadıklarımın sonra bu özgüven beni hiç şaşırtmadı. Zaten kendilerine inanmamalarının onlara bir faydası olmazdı.

Sonunda, masadaki fae grubu dağıldı. Bazıları yatmaya, diğerleri eğitime ve geri kalanlar da bir tavernaya gittiler.

Elwynne ve Orvay oturmaya devam ettiler, bakışları üzerimdeydi. "Bana bakmayı kesin," diye homurdandım onlara, saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak.

"Sana bakmıyoruz," dedi Orvay sırtarak. "Ravv uyanıp gittiğinizi fark edene kadar ne kadar zamanınız olduğunu anlamaya çalışıyoruz."

Elwynne ona gözlerini devirdi. "Şaka yapıyor."

"*Şaka yapmıyorum*" diye mırıldandı.

"Haklısın; uyandığında gitmiş olduğumu görürse çok kızar. Geri dönsem iyi olacak." İkisine de hızlıca gülümsedim.

"Ben de duş almanı tavsiye ederim. Erkek gibi kokuyorsun." Elwynne elini burnunun önünde salladı.

Yüzümü buruşturdum.

Jern'e sarılmıştım, bunun için özür dilemeyecektim ama muhtemelen Ravv'ın uyandığında tenimdeki ve yatağımdaki kokusundan rahatsız olacağı konusunda haklıydı.

Zaten sessizlikte düşüncelerimle yalnız kalmak istemiyordum. Duş almak kısa da olsa dikkatimi dağıtabilirdi.

"Teşekkürler." Kaybolmadan önce Elwynne'e başımı salladım.

Coarse benimle sessizce yürüdü ve kalenin neresinde olduğumuzu hâlâ bilmediğimi fark edince bana yol gösterdi.

Sorunsuz bir şekilde kralın odasına geri döndük ve kapıyı arkamdan tekrar kilitledim. En başta kapıyı kilitlememem gerektiği aklıma geldi ve kendimi biraz suçlu hissettim.

Coarse, Gleam ile birlikte tekrar yatağa uzandı ve ben bir süre Ravv'a bakarken kapının yanında kaldım.

Veil, o muhteşemdi.

Tamamen yontulmuş kaslardan ve savaşta bilenmiş güçten yapılmış. Kendine güvenen, ölümcül ve emin.

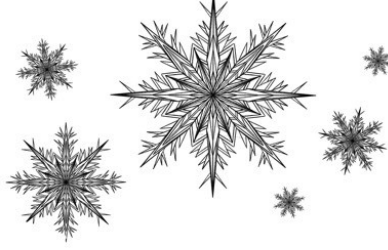
Bu niteliklerin bir kısmına bile sahip olmak için neler vermezdim? Anlayabileceğimden çok daha fazlasını.

Gözlerim kapandı ve tek gördüğüm ateşti. Tekrar uyumaya hazır değildim.

Elwynne duşa ihtiyacım olduğu konusunda haklıydı ve duş almak, *yumuşacık insan* benliğimi o muhteşem yaratıkla yatağa tırmandırmaktan kesinlikle daha iyiydi. Bu yüzden soyundum ve suyun altına girdim, duşun ılık, mutluluk verici huzurunu kucakladım.

СПАРІЕА 16

LAeli

M Saçımı ovalarken aklım başka yerlerdeydi.

Ravv ve ben, Canavar'ın saldırısından bu yana ilişkimizi gerçek anlamda yeniden kurma fırsatı bulamamıştık. Gitmiş olabilirdi. Ya da saldırıdan önce olduğu gibi olabilirdi... bu, daha fazlası sınırında olan geçici bir arkadaşlıktı.

Büyük olasılıkla, bu iki seçeneğin arasında bir yerdeydi. Ravv beni istemiyormuş gibi davranmaktan yorulduğunu söylemişti, yani bana karşı hissettiklerinden tamamen etkilenmemiş değildi.

Buna rağmen, ne olursak olalım tutulmayla birlikte sona erecekti. Gözlerimi kapattım ve kendimi gerçeği kabul etmeye zorladım.

Ravv ve benim bir geleceğimiz yoktu.

Birbirimizden etkilensek bile, gerçek bir bağlılık olmayacaktı. Beni asla kraliçesi olarak seçmezdi ve ben de asla ona güvenemezdim.

Hayatta kalabilirdim. Buna inanmak zorundaydım.

Yine de aklım yangına gitti. Kayba ve travmaya geri döndüm.

Ürperdim, hâlâ dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı. Kendimi yine Ravv'ın odasına hapsetmişim ve çıkış yolu yoktu.

Bu da dikkatimi dağıtacak bir şey değildi.

Ama...

Aklım Ravv'ın o sığınakta bana dokunuşuna gitti.

Teorik olarak, bir elimi kalçalarımın arasına sokarak dikkatimi dağıtabilirdim. Ravv'ın düşünce kendime nasıl dokunacağını öğrenmek biraz garip olurdu ama odadan çıkmamamı söyleyen oydu.

Bu da demek oluyor ki... Bunu yapacaktım.

Bir elimi kalçalarımın arasına kaydırardım, sonra parmaklarımı oradaki hassas tomurcuğun üzerinde gezdirirken keskin bir nefes aldım. Hiç kimse bana bunun adını öğretmemişti ama Ravv'ın buna çok dikkat ettiğini biliyordum.

Yavaşça daireler

çizdim. Vücudum

titredi. Veil, bu iyi

hissettirdi.

Kendime dokunmaya devam ederken nefesim hızlandı, kendimi nasıl doruğa çıkaracağımdan tam olarak emin değildim. Ravv gerçekleşene kadar devam etmişti, bu yüzden bunun en iyi yöntem olduğunu düşündüm.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, karnımın alt kısmındaki gerginlik artarken.

Ona cevap vermedim.

Hırladı, *"Seni paramparça edecek tek kişi benim. Parmaklarını klitorisinden çek."*

Bir an sonra banyo kapısı tıkırdadı.

Bakışlarım ona doğru kaydı ve parmaklarım hareketsiz kaldı.

"Kilidi aç." Ravv'ın sesi alçak ve ölümcüldü... ama onu kızdırmaktan büyük zevk alıyordum, bu yüzden onu yine görmezden geldim. *"Kendi lanet kapımı kıracağım,"* diye hırladı bana.

Ama yine de ona istediğini vermeyecektim. Büyük bir gürültü oldu ve kapı içeriye doğru kırıldı.

Ravv'la yüzleşmek için tam zamanında döndüm ve kapı duvara çarparken onun banyoya adım atışını izledim, gözleri bir şekilde hem sıcak hem de yorgundu.

Adam aramızdaki boşluğu üç adımda geçerken tek kelime etmedi, elimi kalçalarımın arasından çekip aldı ve kendi eliyle değiştirdi. Cinsel bir şey olmaması konusunda bir kuralım olduğundan oldukça emindim, ama bu kural çöpe gidiyordu, çünkü onu durdurmak üzere değildim.

Parmaklarım göğsüne indi ve beni hafifçe okşayıp kığım duvara çarpana kadar beni geriye doğru yürütürken sendeleyerek nefes aldım.

Neden onun dokunuşu benimkinden çok daha iyi hissettiriyordu?

"Sana zevk veren tek kişi benim," dedi kabaca kulağıma, vücudum onun dokunuşuna tepki olarak kızarıp yükselirken.

Boştaki eliyle bileğimi yakaladı, ağzına götürdü ve dudaklarını parmaklarıma doladı. Muhteşem gözleri benimkilere kilitlenmişti ve göğsü benim tadıma bakarken gurulduyordu.

Zevk hızla arttı ve parmaklarının üzerinde paramparça olurken haykırdım. Göğsü tekrar guruldadı ve dizlerinin üzerine çökerken gözlerimi tuttu.

Hayır dememi beklerken göğsüm kabardı ve hayır demediğimde kalçalarımı ayırdı.

Beni ona açarken destek için saçlarını tuttum, kıvrımlarımı ayırdım, böylece bana iyi bakabildi. *"Şu güzel, ıslak çekirdeğe bak," diye mırıldandı zihnime, yakınımaya eğilip kokumu içine çekti.*

Tüm vücudum kızardı.

Dilini tomurcuğumun üzerinde gezdirip, *"Ve her nasılsa tadın görüldüğünden de güzel Lae,"* diye gürlediğinde yüzümdeki kızarıklık *daha da* arttı.

Bu lakap beni geçmişe götürdü. Gerçeğe.

Yangına, dehşete ve-

Dili tekrar üzerimde gezindi ve bir çılgılık attım.

Kalçalarım sarsıldı.

Vücudum titredi.

Zihnim yeniden berraklaştı, sadece yaşadığım ana odaklandım.

Ravv bacaklarımdan birini omzunun üzerinden kaldırarak bana daha iyi erişmesini sağladı. Parmağı açıklığımla alay etti ve içime kaydırıp beni gererken tekrar bağırdım.

Dili daha hızlı hareket etti, beni tekrar kenara daha da yaklaştıırken baskı daha da yoğunlaştı.

Hiç bu kadar dolu hissetmemiştim... ya da bu kadar sıcak.

Bedenim çaresizlik içinde kıvrandı ve sallandı.

Gözlerimi açtım ve Ravv'a baktım. Yüzünü kalçalarımın tepesinde görmek, ellerinin beni kavraması, beni doldurması...

Bu çok fazlaydı.

Kontrolümü tekrar kaybettiğimde haykırdım, zevk dalgaları içimde yuvarlanırken vücudum parmaklarının etrafında kenetlendi.

Mutluluktu.

Veil, mutluluktu.

Nefesimi tutmaya çalışırken başımı duvara daha sıkı bastırdım.

"Çok iyi iş çıkardın, Lae." Bu

övgü beni iyi hissettirdi.

Gerçekten, gerçekten iyi.

Ayağa kalktı ve sabunu alıp kalın çubuğu saçlarıma doğru sürükleyecek kadar beni serbest bıraktı. Beni duvardan uzaklaştırırken saçlarımı çoktan yıkadığımı söylemedim, vücudu benimkine o kadar yakındı ki nefes aldığını hissedebiliyordum. Kafa derime masaj yaparken ereksiyonu belime baskı yapıyordu.

"Teşekkürler," diye fısıldadım zihnine. "Kendim yıkanabilirim."

"Hayır." Masajına devam etti. "Ve bir dahaki sefere rahatlamaya ihtiyacın olduğunda bana söyleyerek teşekkür et."

"Bu aramızdaki söylenmemiş bir kuralı çiğnemek gibi olur ve sen zaten meşgulsün."

"O zaman yeni kurallar koyarız." Elleri boynumdan aşağı kayd ve oradaki kaslara masaj yapmak için başımı öne eğdiğinde inledim.

Konuşma, Jirev'deki yüzme havuzunda yaptığımız konuşmanın sonu gibi gelmeye başlamıştı... ve ben buna aldırmadım.

Hiç de değil.

Ama yine de yakınlaşmaya devam etmek istediğinden emin değildim. *"Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Beni bu karmaşanın içine soktuğun için seni affettim, unuttun mu? Her şekilde kendi başımın çaresine bakabilirim."*

Ve eğer yapamazsam, ki bu oldukça muhtemel görünüyordu, bir yolunu bulurdum.

"Yapıp yapamayacağını sormadım, yapmayacağını söyledim," diye karşılık verdi. "Sen benimsin, Lae. Bu, sana benim bakacağım anlamına geliyor. Seni burada bu kadar uzun süre yalnız bıraktığım için özür dilerim ama bu bir daha olmayacak. Yeni kuralım şu: Ne zaman inmek istediğini bana söyleyeceksin ve ben de kontrolünü kaybettiğini görmek istediğimde sana dokunacağım. Misilleme olarak kendi kuralını koy ya da koyma."

Veil, istediğini elde etme konusunda gülünç derecede

iyiydi. Sanırım bu onu iyi bir kral yapıyordu.

Ama ilişkimizde kontrolü yeniden sağlamam gerekiyordu. O kral olsa da, benim tek kontrolüm kendimdeydi.

"Benim kuralıma göre seks yapmayacağız."

Başını sallayarak onayladı.

"Yani bana sormak yok. Bunu önermek ya da bundan bahsetmek de yok," diye ekledim.

Eğer bu şekilde birlikte olursak, bu benim için her şeyi değiştirirdi. O benim ilkim olacaktı ve bu kaçınılmaz olarak benim için bir anlam ifade edecekti.

"Konu seks olduğuunda 'hayır'ına her zaman saygı duyacağım Lae. Bu benim aşmayacağım bir sınır."

Bu konuda tartışmayacağını biliyordum ama yine de onaylaması kendimi daha iyi hissetmemi sağladı.

"Eklemek istediğın başka sınırlar var mı?" diye sordu, elleri göğsümden aşağı kayıyor ve göğüslerimin üzerinde duruyordu. "Sen de en az benim kadar talepte bulunabiliyorsun."

Düşüncelerimi dile getirmekte tereddüt ettim.

Ne düşündüğümü gerçekten itiraf etmek istemedim.

"Başka bir kadınla birlikte değilsin, değil mi?" Sonunda ona sordum. "Romantik olarak mı?"

Kulağıma doğru alay etti. *"Sana sadık olduğumu söyledim, dişi."* *"Biliyorum. Sadece..."* Dudağımlı ısırarak devam ettim.

"Bana ne düşündüğünü söyle, Lae. Sana karşı dürüst olacağımı biliyorsun, bu yüzden bana da aynı nezaketi göster."

İçimi çektim. *"Herkesi tanıyorsun, bu da bana bu durumda hiçbir gücüm yokmuş gibi hissettiriyor. Sen kralsın ve ben bir hiçim. Denge yok."*

Uzun bir süre sessiz kaldı.

"Ve şimdi seni gücendirdim," diye homurdandım. "Bunun olacağını biliyordum."

"Beni kırmadınız. Düşünüyorum."

Bekledim.

Göğüslerime masaj yapmaya başladı ve ben de gözlerimi kapatıp onun omzuna yaslanarak rahatladım.

"Hâlâ savaşta olsaydık, sihrin seni büyük bir avantaja dönüştürürdü," dedi sonunda. "Düşmanlarımız savaş alanında seninleyken buzlarını kullanamazdı, bu da büyük bir avantaj olurdu."

"Ben olsam onları da yakardım," diye belirttim.

"Çifte avantaj o zaman." Bir süre daha sessiz kaldı, hâlâ göğüslerimi avuçluyordu.

Onu durduramayacak kadar keyif aldım.

"Krallığımda bunu elle kırmak zorunda kaldığımız pek çok yer var," dedi sonunda. Ateşinizi biraz kontrol edebilseydiniz, çok sayıda silahın ve saatler süren emeğin yerini alabilirdiniz."

Bunu hiç düşünmemiştim. Bir buzulda yaşamak sık sık buz kesmek anlamına gelir.

"Deneyebilirim. Gerçi diğer insan kadınların büyüleri üzerinde kontrolleri yok, bu yüzden umutsuz olabilir," diye hatırlattım ona.

"Sizin büyüünüz onlarınkiyle aynı değil. Hepsi yaşam büyüğü ama bitkiler, rüzgâr ve alevlerin hepsi çok farklı. Enerji ve yaşam söz konusu olduğunda benzersiz tetikleyicilere ve farklı doğal seviyelere sahip olacaklar."

Bunun mantıklı olduğunu sanıyordum. Nissa bana onun büyüünün enerjisini hızla tükettiğini, benim gücümün ise duygularımın kontrolünü kaybedip alev alana kadar sıcak kaldığını söylemişti.

"Sence onu yeterince kontrol edebilir miyim?"

"Denemeye değer." Dudakları başımın yan tarafını okşadı. "Sen buraya yerleştikçe her şey daha dengeli olacak. Birkaç idorr'dan koruma için seninle kalmalarını isteyeceğim, böylece beklemek yerine şimdi evine taşınabilirsin. Buradaki yerin konusunda kendini rahat ve güvende hissetmeni istiyorum."

"Teşekkür ederim." Minnettarlık göğsümde kabardı.

"Sana dokunmamı isteyerek bana teşekkür etmeni söylemiştim."

Homurdandım. *"Bunun için fazla gururlu olduğumu bilecek kadar beni iyi tanıyor olmalısın."*

Kıkırdadı, alçak sesle ve gürültülü. *"Ben de olurdum. Sadece öp beni, ne istediğini anlayacağım."*

Ses tonunda biraz belirsizlik vardı.

İlk seferimin koridordaki o fae ile olduğunu biliyordu ve ikinci seferimi ona vermem için beni ikna etmeye hiç çalışmamıştı. Belki de sadece bana istediğim boşluğu vermeye çalıştığını düşündüm. Ya da belki de ona kendim sormamı istiyordu.

Ama her zaman ilgilenmeme ihtimali vardı.

"Beni öpmek istiyor musun ki?" Ona sordum.

"Az önce göbeğini öptüm Lae. Gerçekten sormana gerek var mı?"

Doğru.

Bu kesin bir evetti.

"Böyle şeyleri nasıl kışkırtacağımı bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Ve zihinsel olarak, saldırıdan beri bunun için doğru yerde değilim. Hiçbir zaman da olacağımdan emin değilim."

"Alacaksın. Bir şey istediğinde beni tut ve al. Ben seninim." Ravv'ın sesi alçaldı. *"İlişkimizde tüm gücün bende olduğu konusuna gelince, bunun doğru olmadığını bilmelisin. Aramızdaki bağı mühürlemen için gereken tek şey daha önce ettiğim yemini tekrarlamak. Eğer buna karar verirsen, beni sahiplenebilirsin ve ben de buna karşı koymakta çaresiz kalırım. Sosyal konumlarımız eşit olmayabilir ama aramızdaki gerçek güç sende."*

Beni gafil avladı.

Kelimeleri hatırlamaya çalıştım ve sanki bir tür sihir gibi zihnimde belirdiler.

"Sillah ovim rett warum."

Onları konuşma dürtüsü beni vurdu, ancak o kadar güçlü değildi, görmezden geledim.

Yine de ne olur ne olmaz diye dudaklarımı birbirine bastırdım.

Haklıydı; ilişkimizin kontrolü bendeydi, onda değil. Eğer istersem, aramızdaki bağı mühürleyerek hayatının geri kalanını son derece zor bir hale getirebilirdim.

Elbette bunu yapmayacaktım ama bunun bir seçenek olduğunu bilmek beni biraz daha iyi hissettirdi.

"Bunu unutmuşum," diye itiraf ettim ona. "Yemin ne anlama geliyor?"

"Tanrılar kaybolduğunda tam çevirisi de yok oldu. Fae'lerimizin en yaşlıları bunun 'kalbim ve hayatım senindir' gibi bir şey olduğuna inanıyor."

Bu beklediğimden çok daha basitti.

Elleri sonunda göğüslerimi terk etti, kalçalarımın aşağıya ve kığımın üzerinden yavaşça kaydı. Parmakları hassas, ağrıyan kısımlarımda işkence edencesine yavaşça göbeğimi temizlerken gözlerim kapandı.

"Çok yumuşaksın," diye mırıldandı Ravv kulağıma. Beni temizlemeye devam ederken dudaklarının fırçası tüylerimi diken diken etti. "Jern'in hapishanende sana nasıl dokunduğunu anlat bana."

Bu sözler beni hissettiğim mutluluktan kopardı. "Ne?"

"Sana ilk dokunanın o olduğunu söylemiştin. Bana nasıl olduğunu anlat."

Kulağımı ısırđı. "Hayır."

"Evet."

"Hayır, Ravv."

"Evet,

Lae."

Ofladım.

Kulak mememi kemirerek beni ürpertti. Ve piç kurusu hâlâ beni okşuyordu, bu inanılmaz bir histi.

"Bana dokunmadı," dedim sonunda. "Bu bir yalandı. Arkadaştan öte bir şey değildik."

Ravv'ın parmakları göbeğimde hareketsiz kaldı. "Onlar seninle odadayken kendine dokundun mu?"

Gözlerimi sıkarak kapattım. "Hayır."

"O zaman ormandaki doruk noktan ilk doruk noktan mıydı?"

"Eğer bunu bana karşı kullanırsan, seni *öldürürüm*," diye karşılık verdim.

"Soruya cevap ver." Dişleri yine kulak mememin üzerinde gezindi.

"Evet, bu benim ilkimdi."

"Peçe, Lae."

Yüzüm kızardı. "Bunun için benimle alay edemezsin."

"Seninle alay etmiyorum." Sözleri alçak ve neredeyse saygılıydı. "Benden bunu isteyecek kadar bana güvendiğin için minnettarım ve senden gerçeği saklayarak keşke yapmasaydım demene neden olduğum için bir kez daha pişmanım."

Oh.

Yanaklarımdaki sıcaklık azaldı. "Teşekkür ederim."

Bana tekrar teşekkür etmememi söylemek yerine, sadece eğildi ve dudaklarını yanağıma değdirdi.

Yumuşak, samimi dokunuş karşısında gözlerim kapandı. Benim için olduğu kadar onun için de bir anlamı olamazdı ama yine de bundan zevk aldım.

Parmakları göbeğimdeki hareketlerine devam etti ve bedenim bunun verdiği zevkle gerildi.

"Tekrar doruğa ulaşmanı izleyeceğim," diye mırıldandı kulağıma, boştaki kolu göğüslerimin ağırlığı üzerine oturana kadar belimden yukarı kayıyordu. "Başka hiç kimsenin senin çözüldüğünü görmediğini bilerek."

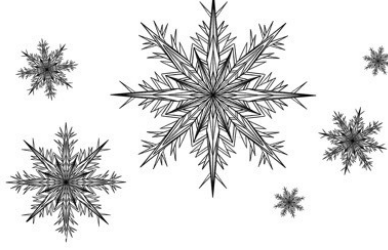
Yüzümdeki kızarıklık geri döndü. "Kulağa sahiplenici geliyor."

"Oh, öyle." Dudakları kulak mememi yakaladı ve dokunuşunun basıncını artırırken hafifçe çekti. Adam birkaç dakika sonra beni ağılattı, vücudumu sanki sadece onun için yaratılmış gibi çalıştırdı.

Ve aramızdaki bağın yoğunluğunu düşünürsek, belki de öyleydi.

CHARIEA 1y

LAeli

B Duştan çıktığımızda kesinlikle kemiksizdim ve Ravv'ın siki o kadar sertti ki acı verici görünüyordu. Ona dokunmayı teklif etmeyi düşündüm, ama buna hazır olduğumdan emin değildim ve doğru zaman gibi.

O bir şort giydi, ben de iç çamaşırlarımı giydim -fae'ler bunlara "scanties" diyordu- ve sonra birlikte yatağa girdik, üzerimizde başka bir şey yoktu. Kaleye ışık girmiyordu, bu yüzden gecenin bir yarısı olduğunu biliyordum ve Bright ve Coarse duşumuz sırasında bir noktada ayrılmışlardı.

Neden gittiklerini anlayınca yüzüm ısındı.

Gürültücüydüm.

"Gleam onları korkutup kaçırdığım için üzgün mü?" Beni göğsüne doğru sürüklerken Ravv'a sordum.

"Tabii ki hayır. O ve Coarse'un kendi odaları var ve bana sürekli neşelenmem için bir kadınla meşgul olmam gerektiğini söylüyor."

Homurdandım.

Bu Gleam'in sesine benziyordu.

"Eskiden *kendini* çok meşgul ederdin, değil mi?" Ben de karşı çıktım. Eğer bu konuda dürüst olsaydı, yaklaşık bir asırdır kimseyle birlikte olmamıştı ama

kesinlikle deneyimsiz davranmıyordu. "Peki neden seks yapmayı bıraktınız?"

İtiraf etmeyen bir ses çıkardı. "Yetişkinliğin ilk heyecanı geçtikten sonra, boş hissettirdi. Bırakmadan önce bile, sadece birkaç yılda bir, özellikle sarhoşken bir tutulma için birinin yatağını paylaşıyordum. Seks Fae'ler için çok bencilce bir şey."

Elleri yavaşça karnımın ve kalçalarımın üzerinde gezinmeye başladı ve kaşlarımı çattım. "Bunun neresi bencillik?"

"Hem erkek hem de dişi sadece birbirlerinden ihtiyaç duyduklarını almak için oradadır. Dişi fae komutlar verir, erkek doruk noktasını bulana kadar onları takip eder ve sonra kendi doruk noktasına ulaşmak için istediğini yapar. Vermek yoktur, sadece almak vardır."

"Yani hiç bir dişi fae'ye sadece kendini iyi hissetmesi için dokunmadın mı?"

"Tabii ki hayır. Karşılığında bir şey almadığım sürece kendimi asla fiziksel olarak vermedim. Şimdi bu fikir ilgimi çekiyor."

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama Ravv arkamdan esnedi, ben de kapattım.

Dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Ama bana söylediklerinden dolayı ona saygı

duyuyordum. Gerçekten, gerçekten.

"Tenin çok yumuşak Lae," diye mırıldandı kulağıma, ellerinden biri göğüslerimden birine yerleşirken, diğeri de kalçalarımın arasına sıkışıp oradaki kalın kasları kavradı. "Şimdi uyu."

İtiraz etmeyi düşündüğümde, göğsü sırtıma doğru sürekli inip kalkmaya başlamıştı bile.

Ravv'ın bana tekrar dokunduğu görüntüler zihnimi

doldurdu. Duşta bana dokunması.

Bir çeşit dolapta benimle ziyafet çekiyordu.

Ben yüzünü sürerken beni dilliyordu.

Sonuncusu en uzun süre oyalandı, ta ki kalın, sıcak parmakların göbeğimdeki hissi beni uykudan uyandırana kadar.

Açılışıma dalmadan önce tomurcuğumun - klitorisimin - üzerinde kayarken inledim ve sonra tekrar bana doğru kaydım. Kaygan sıcaklık mutluluk vericiydi.

İç çamaşırımın kumaşı kalçalarımı sıkıyor, elini göbeğime yakın tuttuğu için zorlanıyordu, ta ki bana erişimini engellemeyecek kadar aşağı çekene kadar.

Yatak kaydı ve sonra beni şiltenin daha yukarısına, geriye doğru sürükledi, böylece ondan uzağa baktım. Beni ağzına oturtup *yalayıp yuttuğunda* bir çığlık attım.

Kendimi tuttuğumda ellerim çıplak karnına indi ve gözlerim neredeyse sikiyle aynı hizadaydı.

Ravv beni çok hızlı çalıştırdı, tüm dili, dişleri ve parmaklarıyla. Kontrolümü kaybettiğimde çığlıklar benden kaçtı, zevk içimde yuvarlandı.

Veil, ona dokunmak istedim.

Zevk azalsa bile beni yalamaya, tadıma bakmaya ve bana dokunmaya devam etti.

Ravv'ın benimle işi bitmemişti, belki benim de onunla işim bitmemişti.

Şortunun üzerinden ereksiyonunu kavradığımda göbeğime doğru hırladı. Bana karşı defalarca hissetmiş olmama rağmen kalın sertliği beni şaşırtmıştı.

Dişleri klitorisimi yakaladı ve bunun yoğunluğu karşısında yüksek sesle haykırdım.

Parmakları ağzına ve diline katıldı, beni yaydı ve doldurdu. Bu beni bir an için sersemletti ve sonra tekrar sikine odaklandım. Elimde zonkluyordu ve bu beni büyülüyordu.

Daha fazlasını istedim.

Esnek şortunu üzerinden iterek ereksiyonunu serbest bıraktım. Kalçalarım Ravv'ın yüzüne doğru sallanırken dudaklarımı ayırdım.

O kadar büyüktü ki, başı benim tadımdan ve ona verdiğim tepkiden ne kadar hoşlandığının kanıtlarıyla kayganlaşmaya başlamıştı bile.

Bir parmağımı kayganlığının üzerinde gezdirirken Ravv tekrar hırladı. Ereksiyonu benim için sallandı ve parmaklarımı tekrar onun uzunluğunun etrafına sardım.

Ne yaptığımı gerçekten bilmiyordum ama elini kullanarak kendini çıkarabileceğini söyledi.

Sıktığımda, klitorisimi daha sert ısırdı ve *çığlık* attım. Doruk noktası beni sertçe vurdu.

Zevk beni keserken vücudum sarsıldı, gözlerim Ravv'ın horozuna yapıştı, çünkü o benim kavramamda kontrolü kaybetti, zonkladı ve elimin her tarafına salındı.

Bana ziyafet çekmeye devam ederken nefesimi tutmak için mücadele ettim, dili vücuduma iyileşmesi için zaman vermek için daha yavaş hareket ediyordu.

"Sana nasıl dokunacağımı göster bana," diye nefes aldım, sonunda ereksiyonunu serbest bırakırken.

"Hayır." Kelimeyi zihnime doğru homurdandı. *"Bırak sana odaklanayım."*

"Sana odaklanmak istiyorum," diye karşılık verdim, parmaklarından biri göt deliğime kayarak hassas derinin üzerinde gezinirken titriyordum.

"Sadece sana yaptığım şeyin tadını çıkar."

"Bana istediğimi ver, ben de vereyim."

Bana yine hırladı ama sonunda beni yüzünden sıyırıp sırt üstü çevirdi. Bir hışımla yere indim ve iç çamaşırımı yere atmadan önce bacaklarımdan aşağıya doğru çekti.

Şortunu olduğu yerde bıraktı, ben de eğilip dizlerine kadar indirdim ve geri kalanını bana gösterdi.

Veil, o muhteşemdi.

İri, kaslı ve hala çok tahrik edici.

Ravv yanımda diz çökerken elimi tuttu. Kaygan avucumu ereksiyonunun etrafına sardı ve yavaşça sert uzunluğundan aşağı doğru sürükledi.

Onun yardımıyla onu bir, iki ve üçüncü kez okşarken tüm kelimeler boğazımda düğümlendi.

Dişlerini sıktı ve parmakları içime girmeden önce kalçalarımın birini tutarak beni kendine çekti.

"Kaç kere orgazm olabiliyorsun?" Ona sordum.

Aptalca bir soru gibi gelmişti ama aptalca bulacağını düşünmemiştim.

"Genelde bir taneden sonra bırakırım. Teorik olarak bir sınırı yok." Kelimeler sıkılmış bir çeneden çıkan hırıltı gibiydi ve beni daha da kızdırdı.

Elini elimden çektiğimde gözleri kapandı, böylece ona istediğim gibi dokunmakta özgürdüm. Hareketi değiştirerek elimi biraz yuvarladım. Yüzü sessiz bir hırıltıyla buruştu, kalçaları sarsıldı ve siki bir şekilde daha da sertleşti.

Tekrar patlayana kadar onu çalıştırmaya devam ettim ve memnuniyet göğsüme yerleşti.

"Veil, Lae." Kelimeler sert ve acıydı ama öfkeyle değil, gözlerini açtığı anda göğsü hızla inip kalkıyordu.

Parmakları hâlâ kalçalarımın arasındaydı, klitorisimi okşuyor ve içime gömülüyordu. Hızlı nefes alıyordum, içimde kabaran ihtiyaçla kendi kalçalarım hareket ediyordu.

"Hayatımda gördüğüm en seksi şeysin," diye homurdandı ve elimi sikinden çekti. Yüzü kalçalarımın ortasına gelene kadar kendini yatağa indirdi, sonra kaygan elimi kavradı.

Göbeğime indirdiğinde ağzım kurudu, sonra parmaklarımı ıslaklığımın üzerine sürterek onun zevkinin kanıtlarını benimkiyle birleştirdi.

Derin bir nefes aldı ve göğsü yüksek sesle gümbürdedi.

Aklımdan bir görüntü geçti -siki göbeğimin kaygan sıcağına doğru kayıyordu- ve ben bunu istedim.

Peçe, onu ben istedim.

Ama-

Üç parmağını içime sokup beni gererken, klitorisimi yeni bir ateşle yerken haykırdım.

"Bu lanet yatağı ıslatsan iyi olur. Terlemeni, kıvranmanı ve çaresiz kalmanı istiyorum," dedi Ravv zihnime. Dişlerini tekrar klitorisimin üzerinde sürükledi ve başka bir doruk noktası bana çarptığında haykırdım.

Yüksekten indiğimde nefes nefese kalmıştım, yani tam olarak istediğini almıştı.

Dürüst olmak gerekirse, ben de şikayet edemezdim.

Temizlenip yemekhaneye gittiğimizde midem gurulduyordu ve güneş pırıl pırıl parlıyordu.

Ravv yine benden uzak duruyordu. Bunun tek sebebinin halkının bizi öldürmek istemesi olduğunu bilsem de yine de aklımı karıştırıyordu.

Elimi tutmasını istedim.

Koluma dokunmasını.

Beni yakınına sürüklemek için.

Birbirimize bu kadar çok dokunurken, birbirimize hiç yakın olmak istemiyormuşuz gibi davranmak kafa karıştırıcıydı.

Yine birkaç savaşçısıyla birlikte oturduk ama Elwynne ve Orvay'in yokluğu hissediliyordu. İkisini de bir gece önceki yemekten tanıyordum ve ikisi de bu konuda bir şeyler söyledi. Coarse'un benimle geldiğini açıkladığımda Ravv neyse ki kızmadı.

Yine de nereye gittiğimi ona bildirmeden yanından ayrılamayacağımı söyledi.

Geç kahvaltımızdan sonra şehrin idorr kısmına doğru yola çıktık. Ravv beni korumaları için onlardan yardım isterken ben yavrularla oynadım ve birkaç çiftleşmemiş idorr kabul edince evimi görebilmek için yola koyulduk.

Ravv ve ben, geçici koruyucularım haline gelen üç idorr ile birlikte yürürken aramızdaki mesafeyi bıraktık. İkisi erkek, biri kadındı. İsimlerini hatırlayamıyordum ama Ravv'ın bana verdiği evi göreceğim için bu kadar gergin olmadığım zaman ezberleyecektim.

Orada yaşamayacak olmasına rağmen bana kendi evini vermesi garip görünüyordu. Bu durum beni, halkının geri kalanının ne düşüneceğini ve eğer geri istemeye karar verirse evimi kaybedip kaybetmeyeceğimi merak etmeye itti.

Bunları yüksek sesle itiraf etmek istemesem de düşünmek zorundaydım.

Bir idorr ile hiç bağ kuramasaydım ve evimi kaybetseydim ne yapardım? Jern ve Gora'nın yanına taşınabilirdim. Bana izin verirlerdi ama hepimizin iyiliği için bunu gerçekten ama gerçekten yapmak istemiyordum.

Jirev'e geri dönebilirdim. Kralların hiçbiri *iyi* davranmamıştı ama Kier'in şehri ve insanları yeterince misafirperver görünüyordu. Yapmayı teklif edebilirdim... şey, dürüst olmak gerekirse, bilmiyordum.

Belki de gargoylelerle temas kurmanın bir yolunu bulmalıydım. Beni Kumlar'da yakalayan çirkin adam demirhanelerine yardım etmemden bahsetmişti. Eğer bunu yapabilirsem, bir işe yarayabilirdim. Ama gargoylelerin insanlar hakkında ne düşündüğünü ya da onlarla birlikte Uçurum'da güvende olup olamayacağımı bilmiyordum. Ve orası Uçurum'du, bu yüzden içgüdüsel olarak orada yaşamak istemiyordum.

Sonra tekrar, Ravv hayatlarını kolaylaştırmak için beni buz eritmek için kullanabileceklerini söylemişti. Bektan büyüm hakkında daha iyi hissetmeme yardımcı olmak için uyduruyor olabilirdi, ama doğru olma ihtimali de vardı.

Beni sokaktaki en küçük evin kapısına kadar götürdü. Diğerleri gibi buzdan yapılmıştı ama sade, basit bir binaydı.

Şeklini kavradığımda hoşuma gittiğine karar verdim.

Belki de sevmiştim. Bunu sadece zaman gösterecekti.

Herhangi bir direnç ya da anahtar olmadan açtı. Fae'lerin kapılarını sadece içerideyken kilitlediklerini biliyordum, bu yüzden bu beni şaşırtmadı.

Onun ve idorlardan birinin arkasından içeri girdim, bakışlarım mekânı taradı. İki yatak odası, bir mutfak ve rahat görünümlü bir kanepenin bulunduğu bir oturma alanından oluşan basit bir yerdi. Her iki yatak odasında da yatak vardı ve pürüzsüz buz zeminlerin çoğunun üzerinde halılar vardı, ancak hiçbiri yaşanmış görünmüyordu.

Yine de benimdi, en azından o an için. Bu da onu sevmemi sağladı.

Parmaklarımı kanepenin yumuşak kumaşı üzerinde hafifçe gezdirirken, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Onu yakmamak için dikkatli olmalıydım ama bunu başarabilirdim.

"Teşekkürünüzü saklayın."

Omzumun üzerinden ona baktığımda, dudaklarının hafifçe yukarı doğru kıvrıldığını gördüm. Zihnime şöyle dedi: *"Yine de her geceyi benimle geçireceksin, ya burada ya da şatomda."*

"Bu birbirimize karşı bir şeyler hissetmediğimizi göstermez."

"Halkım, biz eş olduğumuz sürece ve sen beni İblis'ten sakladığın sürece koruyucu ve sahiplenici olmamı bekliyor. Çiftleşmiş hiçbir erkek, ona karşı hisleri ne olursa olsun dışisinden uzakta uyumaz."

"İblis hâlâ üzerimizde uçuyor, eğer ben bir koruyucuysam, korkunç bir koruyucuyum." Elimle yukarı doğru işaret ettim.

Ravv, *"Neye benzediğimi bilmiyor ve sen de büyüümü ondan gizledin,"* diye karşı çıktı. *"Beni bulması için tüm şehri yakması gerekirdi ve o zaman bile beni tanıyamazdı. Büyüsü, hedefi dışında kimseyi kasten öldürmesini engelliyor, bu yüzden sen de herkesin isteyebileceği kadar iyi bir iş çıkarıyorsun."*

Sözleri beni biraz rahatlatmış olsa da ona gerçekten inanmadım. *"Bizi öldürtmeyeceğini düşündüğün sürece sorun yok."*

"Seni koruyabilirim."

"Sen uyurken olmaz."

Alaycı tavrı bana bu konuda asla anlaşılamayacağımızı söyledi, ben de konuyu değiştirdim. *"Pekala, gecelerimizi birlikte geçireceğiz. Ben de yemek yapmayı öğreneceğim."*

Ravv'ın kaşlarını çatmaya devam etmesi, konuyu değiştirmemden ya da yemek pişirme fikrinden hoşlanmadığını gösteriyordu.

"Harika olacak," dedim ona, buna kendim de pek inanmasam da. *"Şimdi bana faydalı olabileceğimi düşündüğün bir yer gösterebilir misin? Biraz buz eritmeye çalışabilirim."*

İstemeye istemeye kabul etti ve benimle kalmayı kabul eden idorların sırtına bindik.

Hayvanların sırtında neredeyse bir saat sürdü. Sonunda şehrin, ekinlerini besleyen nehir ve derelerin ötesindeki kısmına ulaştık.

Ravv beni nehirlerin akışını sağlamakla görevli olduğu anlaşılan Cree ile tanıştırtırken idorr'un sırtında kaldı. Şimdiye kadar gördüğüm en sert görünümlü adamlardan biriydi, kalın, dağınık turuncu bir sakalı ve siyah parlayan gözleri vardı. Vücudu yara izleriyle kaplıydı ve Ravv'dan bile daha kalın yapılıydı.

"Ne istiyorsunuz, Majesteleri?" diye homurdandı adam.

"Laeli buz barajlarına yardım etmek için sihrini sundu." Adam

bana baktı.

Uzun bir an geçtikten sonra Ravv'a baktı ve başını salladı. "Hayır."

Ravv'ın gözleri kısıldı. "Ben sormadım. Barajların icabına hepinizden daha hızlı bakabilir." Bana başıyla işaret etti ve ben de oturduğum idorun arkasından kaydım.

"Tamam." Adam hızla uzaklaştı.

Ravv'a baktım ve beni Cree'ye doğru işaret etti.

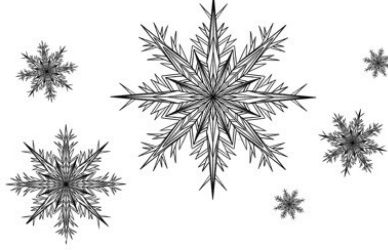
Adamın peşinden koştum, iki idor da beni takip ediyordu. Ravv olduğu yerde kaldı ve dikkatle beni izledi.

"Bir şey ters giderse bana söyle, Lae. Her şeyi bilmek istiyorum," diye uyardı kral beni.

Onu zihnimden uzaklaştırdım, tıpkı onun beni eliyle uzaklaştırdığı gibi ve o da zihnime doğru kıkırdadı.

CHARIEA 18

LAeli

I Cree'yi nehre kadar takip etti ve sorunu hemen gördü. Su aktif olarak donuyordu ve buz, kendi sihirlerine sahipmiş gibi hissettiren bir dizi kayadan yavaşça yayılıyordu. Yayıldıkça nehrin akışını yavaşlattı ve suyu dondurmaya başladı.

Buzun yanındaki raflarda düzinelerce devasa metal alet vardı ve bir fae buzlu kayaların her birinin üzerine yerleştirilmiş, onları kesiyordu.

"Baraj bu mu?" Cree'ye sordum. Kolumdaki el izi Ravv ile aramızdaki mesafe yüzünden şimdiden ağrımaya başlamıştı ama hafif acıyı görmezden gelmeye çalışıyordum.

Cree bana olumlu bir homurtu verdi. "Buz her gece kabarıyor ve yayılıyor, biz de her gün suyun akmasını sağlamak için uğraşıyoruz."

"Kayaların bununla ne ilgisi var?" Ona sordum.

"Onlar büyülü ve buzulun büyüünün bir parçası. Bu topraklar aslında bir hapisaneydi, bu yüzden her yerde donmuş halde tutmak ve ekinlerin büyümesini engellemek için büyüler var. Bununla savaşıyoruz." Diğer iki devasa fae'ye ve onların büyük silahlarına baktı.

Üçü de erkekti ama Ravv'ın onlar için endişelenmediğini varsayıyordum. İkimiz için de tehdit oluşturduğunu düşündüğü her şeyden beni uzak tutmaya çalışacak kadar sahipleniciydi.

Yine de yanımda iki idorr vardı ve Ravv'ı taşıyan kişi geri döndüğünde beni korumaya yardımcı olacak üç kişi olacaktı.

"Her gün tekrar tekrar buzları kırıyor musun?" Ona sordum, şaşkınlık sesimi renklendiriyordu.

Cree yine homurdandı. "Diğer seçeneğimiz açlıktan ölmek."

Karnımı doyurmanın tek yolu bu olsaydı her gün buz kırmaya razı olurdum sanırım. Mahzende mahsur kaldığımda fırsat verilse bunu yemek için binlerce kez yapardım.

"Son duyduğumda alevlerini kontrol edemiyordun," dedi adam, sesi eşitti.

Panik göğsümde kabarmaya başladı ve çocukluk evimdeki yangının anıları canlanırken onu şiddetle görmezden geldim. "Öğreniyorum."

"Hâlâ gençsin." Adam bir süre daha nehri inceledikten sonra, "Pirr, Laeli ile yer değıştir," diye seslendi.

Göz
kııptım.

Şimdiden
mi?

Talimat olmadan mı?

Sanırım bana kendi sihrimi kontrol etmem için talimatlar veremezdi. Eğer mümkünse, bunu kendi başıma çözmem gerekecekti.

Fae'lerden biri kayadan indiğinde, hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi ona doğru yürüdüm.

Yine de hiçbir şeyden haberim *yoktu*.

Bir ayağımı dikkatlice donmuş kayanın üzerine koyarken kalbim düzensiz bir şekilde atıyordu. En azından el izimdeki acı kaybolmuştu. Yüzey, çıplak ayağımın sıcaklığının altında kaygandı.

İkinci ayağımı üzerine koymaya cesaret edemedim ve bunun yerine taşın üzerinde dizlerimin üzerine çöktüm. Bu bile biraz kaygan hissettirdi.

Taşın içinde biriken buz gibi büyüünün yaşamla birlikte gümbürdediğini hissedebiliyordum. Sanki birinin yaşam gücü taşın içine gömülmüş gibiydi.

Büyümün dokunduğı yerde, güç geri tepiyor ve küçülüyor gibiydi.

Duygularıma -öfkeme, hayal kırıklığıma ve çaresizliğime- odaklandım ve ateşimin tutuşmasını bekledim.

Birkaç dakika sonra, avuçlarımın altında canlandı ve taşın içindeki büyü hemen tepki verdi. Ateşim boşluğu doldurup soğuk gücü bastırırken buz geri çekildi.

Daha sert ittim, alevleri daha parlak ve daha sıcak hale getirdim, ta ki buz gibi büyüyle buluşup büyüye karşı yanana kadar.

Buz sert ve inatçı bir şekilde karşılık verdi.

Ateşim yanmaya devam etti, devam etti,
devam etti.

Belli belirsiz bir parçam savaşılan büyüünün gücümü tükettiğini hissetti ama buzlu büyüü yok etmeye o kadar odaklanmışım ki bu zorlanmaya dikkat edemedim.

Sonunda buzlar erimeye başladı.

Bir ter damlasının alnımdan ve yüzümden aşağı süzülüp göğsümün ortasına doğru kaydığını uzaktan hissettim.

Ellerimde hafif bir titreme vardı. Bunu
da görmezden geldim.

Kararlılığım sarsıldıkça midem sıkıştı.

Peçe, enerjim hızla azalıyordu. Büyünün erimesinden daha hızlı. Bu benim için iyiye işaret değildi.

Kalan küçük parçayı korumak için geri çekilmeye çalıştım ama başaramadım.

Büyümün üzerindeki tasma ile savaşıırken ve alevlerimi tekrar kontrol altına almaya çalışırken odaklanmanın yerini panik aldı. Karşılık olarak daha da parladılar ve taşın içindeki güce karşı yanmaya başladılar. Çekişime rağmen, beni daha fazla tüketmeye devam etti.

Vücudum sallanmaya başladığında panikle nefesimi içime
çektim. Uzunlarımdaki güçsüzlük yoğun ve ağırdı.

Dünya etrafımda dönmeye başladı.

Veil, yine kendimi yakıyordum.

Yine de bu tükenmişlik daha büyük ve daha
şiddetli hissettirdi. Vücudum titredi ve
dizlerim de titredi.

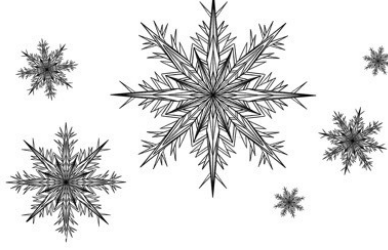
Titreme çok fazlaydı.

Dizlerimden biri taşın kenarından kaydı. Ağırlık merkezim kayınca geri kalan
kısmım da dizimi takip etti ve aşağıya doğru daldım.

Bilincimi kaybettiğimde su beni içine çekti ve son düşüncem o sabah Ravv
beni kollarına aldığımda hissettiğim rahatlık oldu.

ÇARİEA 1Ç

RAVV

"**C**ree onu koruyabilir," diye azarladı Gleam beni, o ve Coarse yanıma gelirken. *"İdorr'un geri kalanı da koruyabilir."*

Olduğum yerde kaldım, sırtımı duvara yasladım ve Laeli'nin nehri sürekli donduran büyülu taşlardan birinin üzerinde diz çökmesini izledim. *"Bu konuda içimde kötü bir his var,"* dedim ona.

Yanıma oturdu. *"Hislerin her zaman doğru olmayabiliyor." "İşte bu yüzden gitmesine izin verdim," diye homurdandım.*

Laelie kendini kanıtlamak için bir şans istiyordu. Kanıtlayacak hiçbir şeyi olmamasına rağmen, ona bu fırsatı tanıyacaktım.

Eğer onu hayat arkadaşım olmaya ikna edeceksem, onu destekleyeceğimi bilmesi gerekiyordu. Kadın, her ne sebeple olursa olsun, hâlâ benden daha küçük olduğunu düşünüyordu.

"Bir terslik var," dedi Coarse, Gleam'in diğer tarafında durup kısık gözlerle buzula bakarak. Tek görebildiğimiz buz, nehir ve okyanusun bir şeridiydi. Gözlerimizi kısarsak, uzaklarda Sonsuz Vahşi Doğa'nın küçücük bir parçasını görebilirdik.

"Katılıyorum. Şüphelenecek bir şey gördün mü?" Ona sordum.

"Hayır."

Ben de bilmiyordum.

Ama döndüğümüzden beri tarikattan hiçbir iz yoktu, bu da kötüye alametti. Ria'nın halkı saldırılarından önceki günlerde hep sessizliğe gömülürdü.

Bizi arıyor olacaktı ve Laeli ile olan bağımlı kırılma olduğumun bir işareti olarak görecekti. Bunun da ötesinde, savaşçılarımla ve benim aşağıdaki şehirdeki çiftleşmiş çiftlerin tarafını tuttuğumuz anlamına gelmesini beklerdi.

Sadece bu bile bizi hedef haline getirebilir.

"Genelde çiftleşmemiş fae'leri öldürmezler ve sen de teknik olarak çiftleşmemişsin."

Coarse dedi ki.

"Bu durum olağan ya da teknik değil. Öldürebildikleri kadarımızı öldürecekler. I-" Laeli'nin büyüünün canlanmasını izlerken kelimeler boğazımda düğümlendi.

Ateşi taşın üzerinde parladı ve halkımın hiçbirinin etkileyemediği kadim büyüü yutmasını izlerken gözlerim hafifçe açıldı.

O kadar parlaktı ki alevlerin arasından onu göremiyordum.

"İşte," diye homurdandı Coarse ve dikkatim nehrin kenarına yöneldi.

Gözlerim nihayet hareketi yakalamadan önce bir süre onu inceledim.

Birisi nehre doğru koşuyordu. Sadece

nehre doğru değil, Laeli'ye doğru. *Eşime*

doğru.

Yaklaşan fırtınaya doğru koşarken aklımdan ikinci bir düşünce geçmedi.

"Dişime dikkat et," diye hırladım Gleam ve Coarse'a, onlar da karşılık olarak birlikte hırladılar.

İkisi de dövüşmek istiyordu ama ona zarar verecek zamanları olsaydı uğruna dövüşecekleri hiçbir şey kalmayacaktı.

Nehrin üzerinden atlayıp dişime doğru koşan fae'ye doğru fırlarken Gleam kuyruğumda kaldı. Büyümü kanıma ve derime kattım ve

Buzdan zırhım ve pençelerim savaş için kabardı.

Fae'nin yüzünü gördüğüm anda onu Ria'nın en yakın arkadaşlarından biri olarak tanıdım.

İkisi tarikata katılmadan önce biz de bir zamanlar arkadaştık. Şimdi, gördüğü son yüz benimki olacaktı.

Savaşçılarımın çoğunu atlatacak kadar hızlı bir şekilde yana yuvarlandı ama ben savaşçılarımın çoğu değildim.

Pençelerim boğazını kesti.

Geriye doğru eğildi, boynunu tutarken gözleri şaşkınlıkla doluydu.

Lanet tarikatçılar, yüzyıllardır krallığımız için savaşan bizler kadar güçlü olduklarını sanıyorlardı ama yanılıyorlardı. Saklanmakta bizden çok daha iyiydiler.

"Ria nerede?" Pençelerimden kanı damlarken ona hırladım. Gözleri fırladı ama cevap vermedi.

İşkenceyle vakit kaybetmektense onlara bir mesaj göndermek daha iyiydi, bu yüzden tekrar üzerine gittim.

Bir sonraki hareketi beceriksizceydi. Çok sakardı.

Bana doğru savurdu ve kılıcı buzumu hafifçe kesip yan tarafıma saplanırken yanmasını görmezden geldim.

Pençelerim göğsünü yardı; kalbini buldum ve tereddüt etmeden organı kestim.

Adam dizlerinin üzerine çöktü, vücudu iflas etmeye başlarken nefes nefese kalmıştı. Daha fazla tarikatçı aramak için ufku taramaya başlamıştım bile.

Şurada.

Birine doğru döndüm ama göz ucuyla Laeli'nin diz çöktüğü kayadan kaydığını gördüm.

Su onu içine çekti ve ben de hareket etmeye başladım.

"Onu yakaladım. Saldırıya odaklan," diye hırladı Coarse zihnime, o ve diğer iki idorr onun arkasına dalarken.

Bir kalp atışı kadar

tereddüt ettim. Onu

güvende tutabilirdi.

Buna güvenmiştim.

Ama kadın *benimdi*.

Onu kendi haline bırakmak... Peçe, bu beni öldürür.

Fark ettiğim fae kadın Coarse'un peşinden suya atladı ve göğsümde bir kükreme patladı.

Bir an sonra kadını yakalamıştım. Ayağı göğsüme çarptı, ancak kendimi de dışarı çekmeden önce onu nehrin kıyısına fırlatırken acı verici etkiyi görmezden geldim.

Ayağa kalktığımda Cree'nin mızrağı çoktan göğsüne gömülmüştü. Son nefesini verirken silah onu buza sabitlemişti. Bir tarikat üyesi olduğunu bilsem de onu tanımıyordum, bu yüzden öldürmekten tatmin olmadım.

"İki kişi daha şehre doğru yola çıktı. Biri erkek, biri kadın. Saçları seninkiyle aynı tonda," diye havladı Cree, savaş alanında olsaydık yapacağı gibi.

"Erkeği al," diye hırladım, şehre doğru koşmaya başlamıştım bile. Topuklarıma yakın durdu ve sonunda müttefikiyle yolları ayrılırken Ria'nın saçlarına bir göz attım.

Adam şehrin duvarlarının etrafından dolaştı ve kadın içeri girdi.

Kendimi daha da zorladım, buzun altımda çalışmasını sağlamak için sihrimi kullandım. Her adımda aramızdaki mesafe azalıyordu ama kendimi Gleam'e uzanırken buldum.

"Coarse onu aldı mı?"

"Evet, diğ er idorr ve ben iki tarikat ıyı daha  ld r d k. Başka bir tehdit görmüyoruz."

"Bilinci yerinde mi?"

"Hayır. Ama nefes alıyor ve Coarse kan görmüyor."

En azından hayattaydı.

"Siz diğ er tehditlerle ilgilenirken biz de onu  hrin idorr kısmına geri götüreceğiz. Bizimle güvende olacak," dedi Gleam.

Bu sözler beni muhtemelen olması gerektiğ  kadar rahatlatmadı.

Akıncılarla birlikte olduğ , hayatının tehlikede olduğ nu bildiğim ve yine de ona ulaşamadığım anlara geri dönüyordum.

"Teşekkür ederim." Kelimeleri çıkarmak zordu.

Ria birkaç binanın arkasına dolandı, ben de beni onun yolunun onu g t receğ  yere götürecek bir sokağ  saptım.

Kaleye doğru.

Ko arken enerjimin her zerresini buna harcadım, kendimi daha çok ve daha hızlı zorladım.

Bu sadece bir savaş değildi, bu bir sava tı ve eğ er onu öldürebilirim, savaşı bitirebilirdim.

Ya da en azından lanet tarikatın geri kalanını bulmak için bize

zaman kazandırır dı. Bir k  eyi döndüm ve ona çarptım.

Ria  ığlık atmadı, karnıma bir tekme attı, sonra da çocukken yüzlerce kez yaptığı gibi kollarımdan kurtulmaya çalıştı.

Yere çarparken onu ters çevirdim, böylece darbenin ağırlığını  n tarafı aldı.

Keskin bir hareketle, diğ er tarikat ının yan tarafımı kestiğ  yere küçük, buzdan bir bıçak sapladı.

Acı beni yeterince şaşırttı ve ikimizi de yuvarladı ama ben onu daha sıkı kavradım ve sırtım sokağa çarptığında onu kollarından yakaladım.

"Yeni hareketler mi öğreniyorsun, Ri?" Kulağına bir şeyler söyledim.

Eğer onu kızdırabilirsem, daha da kaypaklaşacaktı ve benim onun kaypaklaşmasına ihtiyacım vardı çünkü şu anki konumumuzdan onu öldüremezdim.

Güldü ama sesi çocukluğumuzun neşesiyle çınlamıyordu. Acı ve zalimceydi.

Ne kadar istemesem de karnımın sıkışmasına neden oldu. Bıçağı böğrümde kayboldu ve derin yaradan kan sızmaya başladı.

"Senin kadar çok yeni hareket yok Ravv. Bir *insan eş* almaktan daha yeni bir şey olamaz." Sözleri yavaş ve alaycı olsa da, hâlâ elime karşı koyuyordu.

"Eminim krallığımdaki gözleriniz ve kulaklarınız size tam olarak neden yaptığımı söylemiştir," diye karşılık verdim.

"Senin de çok iyi bildiğin gibi, herhangi bir nedenle bağlanmak ölüm cezasıdır." Sonunda yarama bir dirsek indirmeyi başardı.

Kendini tutuşumdan kurtararak ayağa fırladığında homurdandım. Ben ayağa kalkıp ona doğru hücum ederken bıçakları ellerinde hızla büyüdü.

Dönerek bana doğru hamle yaptı ama ben çoktan yeniden harekete geçmiştim.

Dans devam etti, çocukken yaptığımız gibi hareket ederken dövüş tarzlarımızdaki benzerlikler ortaya çıktı, ben hücumda o savunmada. İkimiz de çok sayıda yara almamıza rağmen avantajı ne kazandık ne de kaybettik.

Fae'lerim yavaşça sokaklara dizilmiş, kavgayı izliyorlardı ama hiçbiri müdahale etmedi.

"Laeli'nin senin kanına ihtiyacı var," dedi Gleam, Ria'ya bir fırsat verecek kadar dikkatimi dağıtmadan. "Soluyor. O taş her ne yaptıysa büyüünden çok fazla şey aldı ve vücudunun bunu kendi başına yenileyebileceğini sanmıyorum."

Peçe.

Faydalı olmak için kendini riske atmasına izin vermemeliydim.

Onu korumalıyım, yapmam gerektiği gibi.

Bu kadını daha kaç kez hayal kırıklığına uğratacağım?

"Yakında orada olacağım," diye söz verdim.

Yüksek sesle hırladım, daha hızlı hareket ettim ve daha sert vurdum. Sonunda bir açıklık gördüğümde, pençeli ve çivili yumruğum şakağına çarptı. Yere yığıldı ama ben hiç vakit kaybetmedim.

"Yakala onu," diye emrettim Orvay'e. Laeli'ye doğru koşmadan önce başını salladığını görece kadar uzun süre bakışlarıyla buluştum.

Birkaç dakika sonra ona ulaştım ve onu Coarse ile Gleam'in şehrin kendi bölümlerinde tuttukları evde buldum. İdorri'un yatak olarak kullanmayı tercih ettiği devasa yuvarlak minderlerden birinin kenarına kıvrılmıştı, saçlarından hala su damlıyordu ve teni hiç görmediğim kadar solgundu.

"Veil." Dizlerimin üzerine çöktüm ve onu kollarımın arasına alarak dikkatlice kucağıma yatırdım. *"Bize biraz izin verin lütfen."* Gleam ve Coarse'a bakmadığım halde, onlarla konuştuğumu biliyorlardı.

"Ona dikkat et," diye hırladı Coarse bana.

Gözlerimi ona diktim. *"O benim eşim. Her zaman dikkatliyimdir."*

Bana ters ters baktı. *"Onu nehirden çıkardığımda ruhlarımız birleşti. O benim yoldaşım; onu daha iyi koru."*

Bu açıklama beni şaşırtmıştı ama o anda Laeli'nin hayatını kurtarmaya odaklanmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Sonunda başımı sallayarak onayladım ve bakışlarımı tekrar kollarımdaki kırılğan kadına çevirdim.

Onu bağımızı sağlamlaştırmaya ikna ettiğimde, daha da güçlenecekti. Sihrimiz birbirine bağlanacak ve o da benim kadar ölümsüz olacaktı.

oldu. Vücudu daha hızlı iyileşecek ve çok daha hızlı hareket edebilecekti.

Ancak artık bir şeyi mühürlemek için çok geçti ve mühürlese bile bunun çok fazla sonucu olacaktı.

Hayatta kalmak istiyorsa benden içmesi gerekiyordu.

Hâlâ birçok yaram kanıyor olsa da, onu daha yukarı çekip ağzını bana dayamadan önce boynumun dibindeki deriyi kestim.

"İç Lae," diye emrettim ona, zihnine girerek sözcüklerin orada da yankılanmasını sağladım.

Cevap vermedi.

Kelimeleri daha yüksek sesle tekrarladım ve sonunda hareket etti.

Kanımı ağzına alırken dişleri tenime hafifçe bastırdı. Bir an sonra, dişleri beni keserek, onu en son beslediğimde beni vuran aynı şiddetli gururla doldular.

Biraz sallanmaya başladığında, tenime karşı yumuşak bir şekilde inleyip homurdanırken sikime kan hücum etti. Ellerim sırtının alt kısmını okşadı. Her zamankinden çok daha soğuktu - arzusu arttığında genellikle ısı yayardı. En soğuk anında bile teni her zaman benimkinden daha sıcak gelirdi.

O içtikçe sikim ağrıyor ve zonkluyordu, ta ki gözlerim kapanana ve dünya dönmeye başlayana kadar. "Durman gerekecek, Lae."

Yavaşladı.

"Ria beni çok kötü yaraladı. Kendimi iyileştirmek için kanımın bir kısmına ihtiyacım var."

Nefes nefese geri çekildi. Gözlerimi zorla açtığımda onu sersemlemiş buldum. Gözleri büyümüştü ve damarlarında dolaşan şehvet yüzünden yüzü kıpkırmızıydı. Muhtemelen söylediğim her şeyi duymamıştı. "Ne? Yaralandın mı?"

Başımı biraz eğdim.

"Nereye?" Kaçmaya çalıştı ama onu çok sıkı tuttum.

"Ben iyiyim. İyileşeceğim."

"Hayır. Göster bana." Göğsümü itti, ama dokunuşu beni hareket ettirmek için çok hafıftı. "Ravv," diye homurdandı.

"Lae," diye karşılık verdim.

"Sen bir pisliksin."

Onaylar gibi bir ses çıkardım ve odanın dönmesiyle savaşmak için gözlerimi tekrar kapattım.

"Biz-" diye sözünü kesti. "Kafamın içinde Coarse'un sesini duydum. Her zamankinden farklı hissettim."

"Bağlanmışsın." Her geçen dakika daha da yoruluyordum. Onu iyileştirmek enerjimi tamamen tüketmişti.

"Veil, gerçekten mi? Yine de huysuz biri."

"Sadece Gleam onu zorladığında, ki bunu sık sık yapıyor. Bunu itiraf ettiğinden daha çok seviyor." Dudaklarımı alnına değdirdim.

"Yaralandığın yeri göster."

"Sonra görüşürüz." Onu daha yakına çektim, o da beni tekrar itti. "En azından elimizi yüzümüzü yıkamalıyız. Ve ben buz gibi üşüyorum." "Kendini yaktın," diye homurdandım ona.

"O taşın içindeki büyüğü neredeyse öldürüyordum; bunu hissedebiliyordum." Sesi daha da heyecanlanmıştı ama hâlâ bana doğru ağır bir şekilde yaslanıyordu. "Daha dikkatli olursam, bir dahaki sefere kendimi bayıltmadan ondan tamamen kurtulabilirim."

"Hayır."

"Aynı fikirde olmadığımız konusunda hemfikiriz." Beni teselli edercesine kolumu okşadı. "Bunu yapmayacaksın."

"Bunu daha sonra konuşabiliriz. Beni eve götür."

Homurdandım ama onu evden dışarı taşıdım. Her şey hala biraz dönüyordu ve hareket etmek her zamankinden çok daha zordu, ama başardım.

Laeli başını omzuma yaslamak için indirdi, bacakları belime dolanırken yüzü boynuma yaslandı.

Biz yürürken Gleam ve Coarse da bize ayak uydurdu.

"Birkaç bandaja ihtiyacın var," diye uyardı Gleam beni.

"Ben iyiyim."

"Bayılmayacaksın. Kan kaybından bayılırsan Laeli'yi

korkutursun." "Kan kaybından bayılmayacağım."

"Bunu geçen sefer de söylemiştin."

Yine homurdandım ama karşı çıkamadım.

Gleam dedi ki, *"Biraz bandaj bulacağız. Coarse'ın senin kadar huysuzlaşmaması için onu dikkatle izle."*

Ona kaşlarımı çattım, o da bana göz kırparak uzaklaştı.

Coarse ona hırladı, sonra da onu takip etmeden önce bana hırladı. "Çok sevimliler," diye fısıldadı Laeli bana.

"Gülünç derecede öyle," diye kabul ettim.

Homurdandı ve ben dudaklarımda beliren hayalet gülümsemeye engel olamadım.

"Gleam, Coarse, Elwynne ve Orvay arasında, uzun süredir çiftlerle eşleştirildiniz," dedi.

"Maalesef."

Boynuma doğru gülümsedi. *"Hoşuna*

gidiyor." "Onları mutlu görmek hoşuma

gidiyor," diye itiraf ettim. "Ama..."

"Zaman zaman yalnızlaşıyorsunuz. Sanırım herkes için öyle olur. Fae'lerin çift olarak var olmaları gerektiğine inanacak kadar annemle babamı birlikte gördüm."

Bir an için sessizleşti. Uzun,

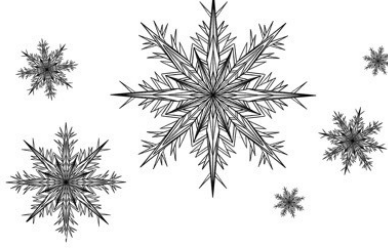
çok uzun bir an.

Acaba o da kaderin bizi mükemmel bir şekilde eşleştirdiğini mi düşünüyordu diye düşündüm ama bundan şüpheliydim. Birbirimize uygun olduğumuz konusunda benden çok daha az emindi.

Orvay'ın Ria'yı şatoya geri götüreceğini bildiğim için Laeli'yi oraya götürmeye cesaret edemedim ve onun yerine eski evime doğru yöneldim. Hayatın çok daha basit olduğu zamanlarda benim olan yatağın üzerinde onu yayılmış halde görmenin yaratacağı duygusal etkiye kendimi hazırlamaya çalıştım.

СПАРИЕА zo

LAeli

Ravv benimle birlikte duşa girip suyu açarken elbisemi başımın üzerinden çekti. Su başımdan aşağı yağmaya ve yüzümden aşağı yuvarlanmaya başladığında gözlerim kapandı.

"Veil, donuyorsun," diye homurdandı Ravv, beni ayaklarımın üzerine yatırırken. Sendelediğimde yaklaştı ve bir elini karnıma koyarak beni sırtım onun önüne gelecek şekilde yerinde tuttu.

"Soğuk olan sensin," diye karşılık verdim. "Tanrım, sen buzdan mı yapıldın? Bana genelde sıcak geliyorsun."

"Evet, ben buzdan yapıldım. Sana karşı neden sıcak hissettiğime dair hiçbir fikrim yok. Bu noktada sen benim kişisel ateşimsin." Ellerini göğüslerime götürdü ve sıkarak onu istememi sağladı. Eğer bu kadar bitkin olmasaydım, bana dokunmasını istemeyi düşünürdüm ama o kadar uzun süre ayakta kalabileceğimi sanmıyordum.

"Anlıyorum. Beni sadece sıcaklığım için seviyorsun."

"Evet, sahip olduğun tek çekici özellik bu," diyerek göğüslerimi tekrar sıktı.

"Sıcaklık. Sadece sıcaklık. Kıçından, göğüslerinden ve ağzından iğreniyorum."

Homurdandım. "İnandırıcı görünüyor."

"Çok." Dudaklarını boğazıma indirdi ve kulak mememe ulaşip hafifçe emene kadar boğazımın sütununu yavaşça öptü. "Seni tekrar tatmak istiyorum."

Sözlerine rağmen, kesinlikle bitkin görünüyordu ve biraz da başı dönüyordu. Bacaklarım titriyordu. "O kadar uzun süre dayanabileceğimi sanmıyorum."

Bana mutsuz bir homurtu verdi. "Uyumadan önce yatakta o zaman."

"Anlaştık."

Kulak mememi bıraktı ve biraz sabun aradı ama bulamadı. "Kahretsin. Depoyu doldurmayı unutmuşum."

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı.

Ne kadar aptalca olsa da, sıradan bir şeyi unutmuş olması onu bana daha insani gösterdi.

"Siz uyurken ben erzak almaya gideceğim."

"Hâlâ yaralarını kontrol etmem gerekiyor," diye hatırlattım ona. "Şu anda senden daha sağlıklı olabilirim."

Bir anlaşmazlık sesi çıkardı. "Bunlar küçük yaralar."

"Bunun acı çekmiyormuş gibi davrandığın anlamına geldiğini düşünmeye başlıyorum." Hafifçe dönerek ondan uzaklaştım. Gözlerim yan tarafındaki parlak kırmızı bir yaraya takıldı ve genişledi. "O da ne? Veil, Ravv! Kiminle dövüştün?"

Beni isteksizce serbest bıraktı. "Endişelenecek bir şey yok. Çabucak iyileşir."

Yarayı görebilmek için daha yakına eğildim. "Hâlâ kanıyor. Endişelenecek bir şey olmasaydı, hala kanıyor olmazdı." Yarayı dürttüm ve o da küfretti.

"Dokunma ona."

"Bunun endişelenecek bir şey olmadığını sanıyordum," diye karşılık verdim.

"Öyle değil." Dişlerini sıktı. Bunun bir kez olsun öfkeden değil, acıdan olduğuna emindim.

"Kiminle dövüşüyordun? Ne oldu?" Görmezden geldiği soruları tekrarladım.

"Ria sonunda peşimden
geldi." Gözlerimi kııptım.

Kabullenmenin yerleşmesi bir dakika sürdü. "*Ria*, Ria mı? İkiz kardeşin Ria gibi mi?"

"Evet." Onu suyun içine doğru çektiğimde tekrar küfretti ve düşün yarasını yıkaması için kolunu hareket ettirdiğimde tekrar küfretti.

"Ne oldu?"

"Sonunda beni kendisi avladı. Sadece birkaç tarikatçı kalmış olmalı."

"Demek çaresiz durumda," dedim, yarayı daha iyi görebilmek için tekrar eğilerek. Bunu yaparken dudaklarım yüzümü buruşturdu. "Bunun rengi çok tuhaf. Sence seni zehirlemiş olabilir mi? Fae'ler zehirlenebilir mi?"

"Evet, zehirlenebiliriz." Dişlerini sıkıyordu. "Ama bıçağı buzdandı ve bir buz bıçağını zehirlemek zordur. Ayrılmadan önce onu batırması ve buraya kadar taşınması gerekirdi."

"Bu yapmadığı anlamına gelmez."

"Olası kılmaz."

"Tamam, ama sana söylüyorum, bu iyi görünmüyor. Git aynaya bak."

Bana bıkkın bir iç çekiş verdi ama beni ve titreyen bacaklarımı duşta bırakıp aynaya gitti. Aynaya ulaştığında, geri çekilmeden önce çok uzun süre kendine baktı.

"Eee?" Ben

sordum.

"Zehirli."

Kaşlarım yukarı doğru kalktı. "Bir panzehir var mı, yoksa ölüyor musun? Bu konuda daha endişeli olman gerektiğini hissediyorum."

"Bir panzehir var. Gleam neredeyse bandajlarla dönmek üzereydi, şimdi onu almaya gidiyor. Endişelenecek bir şey yok."

Ona ofladım. "Bunu söylemeyi gerçekten bırakmalısın."

"Gerçekten bana inanmaya başlamalısın."

Bu konuda asla anlaşılamayacaktık. "Ria seni dövdü mü?"

Bana kaşlarını çattı. "Ben ölmedim, değil mi?"

"Zehirlenmişsin." Yan tarafını işaret ettim.

"Sadece yetenekle kazanamayan bir korkak zehir kullanır. Kız kardeşimin onlardan biri olmasına şaşırmadım. O her zaman zavallı bir kaybeden oldu."

Ona gözlerimi devirdim.

Suyu kapattı ve beni kendine çekti, burnunu saçlarıma yaklaştırıp derin derin içine çekti. "Veil, çok güzel kokuyorsun."

"Nehir gibi kokuyorum," diye mırıldandım göğsüne

karşı. "Eşim gibi kokuyorsun."

Göğsüm onun sözleriyle yandı.

Beni bir havluya sardı ve sonra aynısını kendine yaptı ama belinden bağladı. Beni yatağa geri götürürken hareket ediş şekli tuhaftı. Gergin omuzlarını ve karnını nasıl sıkıca tuttuğunu inceledim. "Acı çekiyorsun, değil mi?"

"Ben iyiyim."

Ona inanmadım. "Ravv."

"Lae," diye karşılık verdi.

"Bana doğruyu söyle."

Yine hırladı.... Ama

hiçbir şey söylemedi.

"Peçe, Ravv. Cidden, senin sorunun ne?"

Adam bir elini kalçama koymak için kaldırdığında yüzünün buruştuğunu gizleyemedi.

İki elimi göğsüne koydum ve onu yatağa doğru yönlendirdim. İsteksizce onu itmeme izin verdi, yatağa ulaşp kışının üzerine yatana kadar bir adım geri gitti, sonra bir adım daha.

"Havlunu çıkar," dedim açık açık. Bu

neredeysse bir emirdi.

Gözlerini bana dikti. Ben de

benimkileri daralttım.

Sonunda havluyu çözdü ve havlu yatağın üzerine düştü.

Bakışlarım ereksiyonuna takıldı ve bu konuda yorum yapmak istedim ama gözlerim hızla kalçasındaki yaraya kaydı. Kızgın, kırmızıydı ve hafifçe kanıyordu.

Onu baştan aşağı süzdüm, sonra sırtını görmek için yatağa tırmandım ve yaralarını inceledim.

Kahretsin, onlardan çok vardı.

Küçük kesiklerden birinden biraz kan silerken yüzümü buruşturarak, "Kız kardeşin iyi," dedim. Beni iyileştirdiği ve kendi yaralarından bolca kan aktığı düşünüldüğünde, hâlâ uyanık olması bir mucizeydi.

İtiraf etmeyen bir ses çıkardı. "Tipik bir kavga değildi. Birlikte antrenman yaparak büyüdük, o yüzden nasıl hareket ettiğimi biliyor."

"Ve nasıl hareket ettiğini biliyor

musun?" Bunu doğruladı.

"Tarikata katılmamış olsaydı kraliçe olur muydu?"

"Evet. Ben tahtı hiç istemedim, o da istedi. Bu evde, dramdan uzak bir hayatı tercih ederdim."

"Gerçekten mi?" Beni meraklandırdı. "Bunun nesini seversin?"

"Verilecek önemli kararlar olmayacaktı. Kimsenin hayatı benim Ellerini. Günlerimi kavga etmediğimiz zamanlarda buz kırarak geçirebilirdim.

omuzlarımda halkımın kanının suçluluğu olmadan savaş alanından çıkabilirdim."

"Tarikatı yendiyseniz ve aileniz geri döndüyse, tahtı onlara verir misiniz?"

Kıkırdadı, sırtı hâlâ bana dönüktü. "İnsanlar onları takip etseydi, bir kalp atışında. Kaçtıklarında, savaşçılarımızın bir daha asla hükmetmelerine izin vermeyeceklerini garanti altına aldılar."

Dudaklarım üzgün bir şekilde yukarı doğru kıvrıldı. Keşke bunu onun için gerçekleştirmenin bir yolu olsaydı.

Gözleri biraz odaksız bakıyordu ve midemde endişe kıvrıldı.

"Bence dinlenmelisin. Altına gir." Battaniyeleri geri çektim. Yaralarını kapatmam gerekse de, Gleam ve Coarse bandajlar ve panzehirle dönmemişlerdi.

Beni Coarse'a bağlayan bağdan hala emin değildim, bu da onu kullanmakta tereddüt etmeme neden oldu. Ama Ravv için endişeliydim, bu yüzden sonunda ona ulaştım.

"Yaklaşıyor musun? Durumu iyi değil."

"Neredeyse vardık," dedi idorr, sesi şaşırtıcı derecede huysuzdu.

Gleam'in eşine bağlanmayı beklemiyordum ama bu fıkirden nefret ettiğimi söyleyemezdim. Beni nehirden çıkardığında kanıtladığı gibi beni koruyacaktı. Ravv ve ben yollarımızı ayırdığımızda aramızdaki bağ işleri zorlaştıracaktı ama bunu yürütmenin bir yolunu bulacaktım.

"Peki panzehiriniz var mı?" "Var."

Sesindeki kararlılık beni biraz daha iyi hissettirdi.

Coarse'a sahip olmanın Ravv'a bağımlı olmaktan kurtulmama yardımcı olacağını fark ettim... ve bu çok iyi bir şeydi, çünkü ona bağımlı hale geldiğimden gerçekten endişelenmeye başlamıştım.

"Teşekkür ederim," dedim Coarse'a.

"Bana teşekkür borçlu değilsin. Aramızdaki bağlantı olmasa bile eşimin kralını kurtarmasına yardım ederdim."

Doğru.

Dudağımı ısırđım, aramızdaki bağıın dinamiğinin nasıl işleyeceğinden gerçekten emin değildim.

Bu daha sonra düşünülecek bir şeydi, çünkü şu anda Ravv'a odaklanmam gerekiyordu.

Gözleri kapalıydı ve nefes alış veriş i düzgündü ama ateşini kontrol etmek için elimin tersini alnına koydum.

Veil, o gerçekten soğuktu.

Sonra tekrar, ben de

öyleydim.

Odanın kapısı açıldı ve Gleam ile Coarse içeri süzüldü. Çenesinden koyu mavi kumaş bir çanta sarkıyordu ve onu yatağın üzerinde yanıma koydu.

"Bandajlar ıslak cilde yapışacaktır, bu yüzden suya ihtiyacınız olacak. Bandajları takarken ellerinizin kuru olduğundan emin olun" dedi. "Ve panzehiri içmesi gerekecek."

"Teşekkür ederim."

Dikkatlice yatağı tırmandı ve beni şifacı rolünde bıraktı.

İçimi bir belirsizlik kaplasa da çantayı açtım ve içine göz attım. Bandajlar kalın ve sert görünüyordu ve parmaklarımı onlara sürttüğümde de aynı hissi veriyordu. Ravv'ın tenine de neredeyse uyacak açık bir renkteydiler.

Yine de bandajların panzehirden sonra gelmesi gerekiyordu.

Garip sarımsı yeşil renkte küçük bir sıvı şişesiydi. Rengi bana bir şeyi iyileştireceğini düşündürmedi ama şifa hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Sıvının tıpasını açıp içime çektim, kokusundan neredeyse öğürecektim. Gözlerim yaşardı ve onu burnumdan çektim.

Gleam, *"Fae'ler genellikle bunu kişinin boğazından aşağı atar ve çenesini kapalı tutar,"* diye açıkladı.

Dudaklarını ayırırken yüzümü buruşturarak başımı

salladım. Adam neredeyse hiç kıpırdamadı.

Ravv'ın zihnine *"Bunu içmeni istiyorum,"* dedim ama kıpırdamadı.

Tepki vermemesi beni daha da endişelendirdi, ben de içimden bir küfür mırıldandım ve şişeyi geri ittim.

Sıvı diliyle buluşur buluşmaz Ravv'ın vücudu sarsıldı. Benimle mücadele ederken çenesini olabildiğince sıkı tuttum. Panzehir sonunda indi ve uzun bir nefes aldım.

Saçlarını düzelttikten sonra yataktan kaydım ve başka bir havlu almak için banyoya geri döndüm. Lavaboda ıslattım ve sonra Ravv'ın yanına geri döndüm.

Hâlâ solgun ve soğuktu ama panzehirin işe yarayacağını ummak

zorundaydım. *"Bunun doğru tedavi olduğundan ne kadar eminsin?"*

Gleam'e sordum.

"Elbette. Buzulda yetişen bitkilerden yapılabilen sadece iki zehir var ve diğeri kismaya neden oluyor. Ölümcül değil, bu yüzden sadece baş belası olarak kullanılıyor."

Bu en azından tamamen belirsiz olmaktan daha iyiydi.

Eğer iyileşmeye başlamazsa... o zaman başka ne olabileceğini anlamaya çalışmamız gerekecek.

Başımı salladım ve önce yan tarafındaki yaraya odaklandım. Yine kan revan içindeydi ve yarayı temizledikten sonra kuru elimle deriye bir bandaj bastırırken çenem yüzümü buruşturdu.

Kenarlar mükemmel bir şekilde yapıştı ve sadece doğru şekilde takıldıklarından emin olmak için düzelttim.

Bir sonraki kesiğe geçerek doğru boyutta bir bandaj buldum, kanı temizledim ve üzerini kapattım.

Her iki idor da beni izlerken çalışmaya devam ettiğimde oda neredeyse sessizdi. Hareketlerime alıştıkça kendime güvenim arttı ve Ravv'ın rengi de biraz düzelmeye başladı. Bu, onunla ilgilenme şeklimizde doğru şeyi yaptığımızdan daha emin hissetmemi sağladı.

Vücudum hala soğuk ve yorgun hissediyordu, bu yüzden sonunda kralın her santiminin onarıldığından emin olduğumda, kendimi yatağa yığılıp uykuya dalmaya bıraktım.

Hafif bir küfür sesiyle uyandım.

Gözlerim irkilerek açıldı ve biraz şaşkın bir halde odanın etrafına bakındım.

Bakışlarım banyoda çıplak vücudunu yana çevirmiş iri yarı bir adamın silüetine takıldı.

Ne yapıyor olabileceğini anlamam bir anımı aldı. "Bandajlarımla oynama," diye uyardım, tökezleyerek yataktan çıktım. Veil, sandığımdan daha çok yorulmuştum.

"Uyumaya devam et," diye karşılık verdi Ravv.

Onu görmezden geldim ve yanına doğru adım atarken ellerini savuşturdum. Kalçam tezgâha planladığımdan biraz daha sert çarptı ve yüzümü buruşturduğumda bana tekrar hırladı.

"Kendine dikkat et, Lae."

"Yüzlerce farklı kesikten kanaması olan adam söylüyor bunu," diye mırıldandım. Ben ona ulaşmadan önce yan tarafındaki yaranın bandajını yarıya kadar sıyırmıştı, bu yüzden daha yakından bakmak için eğildiğimde biraz çektim.

Rengi büyük ölçüde solmuştu ama yine de oldukça korkunç görünüyordu ve bir noktada bandajdan kan akmıştı.

"Sanırım daha fazla panzehire ihtiyacın var," diye itiraf ettim.

Gleam yatak odasından, "*Çantada iki şişe daha var,*" dedi.

"Bunu değiştirdikten sonra içmek zorunda kalacaksın," dedim ona.

"Ben hallederim." Ellerimi karnından çekmeye çalıştı ama ben onu uzaklaştırdım.

"Sen beni iyileştirdin. şimdi de ben seni iyileştiriyorum."

"Kanımı teklif ediyorsan, iyileşene kadar geri çevirmek zorunda kalacağımı biliyorsun."

Bunu önermemiştim... ama iyi bir fikirdi. Bunu daha önce düşünmeliydim.

"Benden içeceksin," diye karar verdim.

Ravv, Coarse ve Gleam hep birlikte "*Hayır,*" diye homurdandılar. "Ben sizden içtim, bu yüzden adil olan bu," diye belirttim.

"şu anda zar zor uyanıksın. Büyün geri döndüğünde, hâlâ iyileşmediysem beni iyileştirebilirsin. O zamana kadar dişlerim boğazına yaklaşmasın."

"Eminim deneseydin kanımı başka bir yerimden de içebilirdin."

Gözlerini bana dikti. "Beni kışkırtma, Lae." Ben de benimkileri daralttım. "Bana direnme, Ravv."

Bununla birlikte, bandajı yarasından sonuna kadar yırttım.

Ayakta kalabilmek için zorlukla eğilirken dudaklarından renkli küfürler dökölüyordu. Bir elimi suyun altına sokup derisini ıslattım ve diğer elimle yeni bandajı yarasına bastırdım.

İnledi. "Çok kötüsün."

"Vahşiliğim seni tahrik ediyor." Bir elimi çıplak ereksiyonunun üzerinde hafifçe gezdirdim ve vücudunun gerilmesine neden oldum.

"Peçe." Beni daha da yaklaştırdı ve alnını başımın üstüne koyacak şekilde indirdi. "Haklısın."

"Biliyorum."

Panzehirin ikinci dozunu içtikten sonra, bir kolumu beline doladım ve onu yatağa doğru çektim. İkimiz de arzusunu gerçekleştirecek durumda değildik, bu yüzden yatağa birlikte yığıldık.

Beni göğsüne çektiğinde, "Onu dövdükten sonra Ria'ya ne oldu?" diye fısıldadım.

"Onu Elwynne ve Orvay'e bıraktım. Onu kaleye götürüp zincire vurmaları gerekirdi."

Midem bulandı. "Hapishanemiz var mı?" "Çoğu

kralın hapishanesi vardır, Lae," diye mırıldandı.

"Ama *senin* var mı?"

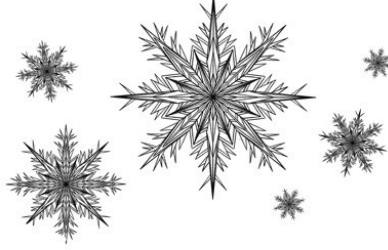
"Var. Genelde boş oluyor ama." Dudaklarını enseme değdirdi. "Kendini oraya atmak için yapabileceğin hiçbir şey yok. Burada güvendesin."

Umarım haklıydı.

Ve onun kollarında otururken, ona inanmama izin verecek kadar rahattım.

CHARIEA z1

LAeli

W Önümüzdeki iki günün büyük bir kısmında uyuduk, Gleam ve Coarse bize ara sıra yenilebilir olsa da şüpheli yiyecekler getirdi.

Ravv'ın tamamen iyileşmemiş sadece iki yarası kalmıştı. Üçüncü gün geldiğinde. O zamana kadar vücudum ısınmaya başlamıştı ama büyüm hala o kadar küçük ve zayıftı ki ona neredeyse hiç dokunamıyordum.

Daha önce kendimi hiç bu kadar yakmamıştım, bu yüzden gücümün erişilemez olmaya devam etmesine şaşırdım.

Birbirimizden hoşlanmıyormuşuz gibi davranmaya devam eden Ravv, buzdan caddede kaleye doğru yürürken aramızda mesafe bıraktı. Gleam onun yanında, Coarse da onun yanında yürüyordu.

Onunla aramdaki bağdan hâlâ emin değildim ama bundan kurtulmanın bir yolu yoktu, bu yüzden bunu aşmanın bir yolunu bulmam gerektiğini biliyordum.

Bağ kurduğum için memnundum, çünkü yanımda bir idorr olduğu ve yalnız kalmak zorunda kalmayacağım anlamına geliyordu, ancak Coarse genellikle huysuz veya kızgındı.

Gleam ve Ravv ile olan bağlantısı da daha büyük bir sorundu ya da tutulma geçer geçmez öyle olacaktı.

Parmaklarım Zamansız Kumlar'da aldığım yıpranmış elbisenin ceplerine girdi. O elbise benimle birlikte duvaktan geçip geri gelmişti, bu yüzden kalbimde özel bir yeri vardı.

Coarse konusunda ne yapacağımı daha sonra düşünmem gerekecekti.

"Hâlâ birbirimizden hoşlanmıyormuş gibi davranıyoruz, değil mi?" Yürürken ona zihinsel olarak sordum.

"Çoğu insan bu noktada cinsel olarak birlikte olduğumuzu bilecektir," dedi. "Şatodaki birileri bizi duymuş ve bunu yaymış olacak."

Yanaklarım kızardı. *"Gerçek anlamda seks yapmadık."*

"Yaptığımızı varsayacaklar. İkimiz de sessiz bir sevgili olmadık."

"Yani?"

"Bu yüzden onlara hangi hikâyeyi anlatacağımıza karar vermeliyiz. Ben gerçeği tercih ederim." Bakışları benimkilerle buluştu, sabit ve yumuşaktı.

"Bu durumda gerçek nedir?"

"Başlangıçta eş bağının geçici olmasını amaçlamıştık ama şimdi birbirimize karşı hislerimiz var. Eğer tarikat zaten ölmemizi istiyorsa, başka türlü davranmanın bir anlamı yok."

Peçe.

Bana karşı hisleri olduğunu kabul ediyordu ama bu geleceğimiz için ne anlama geliyordu? Ve ben bunun ne anlama gelmesini istiyordum? Bundan hâlâ emin değildim.

Yanaklarım ısındı. *"Onlara ne söylemek istediğimi bilmiyorum. Ne olacağımıza kendimiz karar vermeyi ve diğer herkesin bunu daha sonra öğrenmesini tercih ederim."*

Başını salladı ve gözleri nihayet etrafımızdaki şehre odaklandı. *"O zaman siz hazır olana kadar dış görünüşümüzü koruyacağız."*

Ona karşı hissettiklerimle ilgili gerçeği kabul etmeyi hâlâ reddediyor olsam da kalbimin biraz olsun sıkışmasını görmezden gelmeye çalıştım.

İçeri girip birkaç kat merdiven inerken sessiz kaldım. Yanından geçtiğimiz her fae Ravv'ı selamladı ve çoğu da benim için aynısını yaptı. Bu şekilde tanınmak garipti ama nahoş da değildi.

Merdivenlerin dibine varmadan önce birkaç koridoru geçtik. Rahatlamak için Ravv'ın elini tutmak istedim ama kendimi tutmamaya zorladım.

Belki de Ravv'ın doğruyu söyleme fikrini kabul etmeliydim.

Hapishanedeki koku beni ürpertti ve bana endişeli bir bakış attı.

Eski kan ya da ölüm kokusu değildi. Hapishane gerçekten de iddia ettiğinden daha sık kullanılmış gibi kokmuyordu. Beni tetikleyen sadece yeraltında olmanın kokusuydu.

Ellerimin ceplerimde titremesine neden olan korkuyu görmesine izin vermeden bakışlarını karşıladım.

Hapiste değildim. Ravv

beni tuzağa düşürmezdi.

Bunu ne kadar tekrar etsem de kendimi ikna edemedim.

"Dışarıda beklemen gerekiyorsa sorun değil," dedi, sesi beklediğimden daha yumuşaktı.

"Hayır." Sesim çelik gibiydi. Ya da en azından öyle çıkmasını umuyordum.

Ravv'ı karanlık koridorda takip ettim. Çok az ışık vardı, bu da gayet iyi görebilmeme rağmen beni daha da tedirgin ediyordu.

Elwynne ve Orvay'ı bir duvara yaslanmış, omuzlarını birbirine bastırmış halde bulduk. Konuşmuyorlardı ama Ravv'ı gördüklerinde sırttılar.

"İşe yarar bir şey söyledi mi?" diye sordu.

"Hayır, gelmedi," diye seslendi kadınsı bir ses sağlarındaki hücrenin içinden. "Biliyorsun, biz konuşurken adamlarım plan yapıyor olacak. Sizin iyileşmeniz için geçen sürede onlar çoktan duvarlarınıza sızmış olabilirler."

"Başından beri böyleydi," dedi Elwynne. Ravv başını

salladı ve gözleri bana kaydı. *"Burada bekle."*

Ria'nın hücresinde gözden kaybolana kadar emrine itaat ettim. Kaybolduğunda ve güvenli olduğundan emin olduğumda, hücrenin içini görebilmek için Elwynne'in yanına gittim.

Zincirlenmiş kadının saçları Ravv'inkiyle aynı renkteydi, ama onun kalın yapılı olduğu yerde, kadın keskin açılar ve tonlanmış kaslardan oluşuyordu.

"Dikkatli ol." Elwynne'in uyarısı bir fısıltıdan öteye geçmiyordu.

Başımı salladım, dudakları hınzır bir gülümsemeyle kıvrılırken bakışlarım Ria'da kaldı. "Merhaba Ravv."

Ravv sakince, "Bana kaç kişi kaldığını ve onları nereye sakladığını söyle, onları kurtarmak için elimden geleni yapacağım," dedi.

Gülümsemesi genişledi. "En azından makul sorular sorarak bana saygı gösterin."

"Savaşınız makul olsaydı, ailelerimizin şehrinde bir çocuğu öldürmezsiniz. Masum bir hayatı sonlandırdığınız anda tiradınız bir şakaya dönüştü."

Ria'nın gülümsemesi kayboldu. "O bir kazaydı. Bir savaş kazası."

"Yine de benim yüzyıllardır süren savaşım hiçbir çocuğun canını almadı."

Yüzü kaşlarını çatı. "Yani şimdi ben bir canavar mıyım?"

"Lanet olası bir güneş tutulmasının ortasında ailemizi öldürmeye çalıştığından beri bir canavarsın," diye hırladı ona. "Sırf *korktuğun* için daha fazla fae'yi yozlaştırarak başkalarını da davana çektiğinden beri. Hepimiz korkarız ama yine de hiçbirimiz kendi lanet ailelerimizi öldürmeye yönelmeyiz."

"Benden daha iyiymişsin gibi davranma," diye tükürdü. "Buraya kalbimi göğsümden söküp çıkaracak bir planla geldin. Sen de en az benim kadar katilsin *kardeşim*."

Ravv tartışmadı ya da suçlamasını reddetmedi.

Onun yerine öne doğru adım attı. Gözlerimi kapatmama rağmen, midemi bulandıran ıslak bir gıcırdama sesi duydum.

Ravv'ın sesi alçaktı, "Yaraladığınız ruhlar size daha iyi bir gelecek için rehberlik etsin ve bundan sonraki hayatınız umut, anlayış ve sevgi dolu olsun" dedi.

Elini Ria'nın bedeninden çekerken bir gıcırtı daha duyuldu.

Kalbini tutup tutmadığını görmek için bakmadan geri çekildim, midem hala çalkalanıyordu.

Ravv hücreden çıkana kadar birkaç dakika geçti, elleri ceplerinde ve yüzünde karanlık bir ifade vardı. Gleam onun yanına süttü ve Ravv parmaklarını onun kürkünün içine sokarak sessizce şöyle dedi: "Şimdi onun bedenini aşağıdaki şehre taşıyalım ki halkı onun kaybolduğunu görsün ve çiftleşenler de barışı tesis etmek istediğimizi anlasın."

Orvay başını eğdi.

"Onların tarafını tutan savaşçılar da ölür," dedi Ravv. "Biz çiftleşmiş olanlarla savaşıyoruz ve itiraz eden olursa bunu bana iletebilir."

"Haberı yayacağız," dedi Elwynne basitçe. "Şehre yanınızda kimi götüreceksiniz?"

"Hangi savaşçıların tarikatın yanında yer alacağından daha çok şüpheleniliyorsa." Orvay, "Öğle yemeğine kadar bir grup oluşturacağım," diye kabul etti.

"Teşekkür ederim." Ravv, Gleam'in sırtına bindi ve hiç duraksamadan merdivenlerden yukarı çıktı.

Çift onun minnettarlığı karşısında şaşırdı, bana dönmeden önce okuyamadığım bakışlar atıldılar. "Ona ne yaptınız?" Orvay sordu, sesi biraz şakacıydı.

"Neredeyse hiçbir şey," diye itiraf ettim. "Bir şeyler yapan o ve ben sadece gezintiye sürükleniyorum."

Sanki bir işaretmiş gibi, sesi zihnime dokundu. *"Önümüzdeki birkaç gün yakınımda olmana ihtiyacım var. Şu anda yalnız kalman güvenli değil."*

Coarse burnuyla beni dürttü ve ben de onun sırtına kaydım. Beni Ravv ve Gleam'e doğru götürdü ve parmaklarımı kürküne gömdüm.

Bağlandığım canavarın sırtına binmek tuhaf bir duyguydu. İçinde farklı bir güven ve emniyet seviyesi vardı. Coarse ile ilişkim olmamasına rağmen kendimi risk altında ya da tehlikede hissetmiyordum. Sadece güvende hissediyordum.

Sonraki birkaç saat boyunca Ravv ve Gleam'i şehrin etrafında takip ettik. Ravv birkaç dakikada bir durup ya da attan inip fae'lerle konuşuyordu ama ben çoğu zaman Coarse'ın sırtında kaldım. Onunla at sürerken hissettiğim güven duygusu, zaman geçtikçe daha da güçlendi.

Ria'nın cesedini almak için savaşçılarla buluşma vaktinden hemen önce, şehrin ortasında küçük bir dükkânda öğle yemeği için durduk. Ravv'a o kadar da aç olmadığımı söylediğimde tabağıma fazladan bir şeyler istedi.

Ona gözlerimi devirdim ama yemek önümüze konduğunda, geç kalmamak için elimden geldiğince çabuk yedim.

İlişkimizi saklamayı bırakma fikrini düşünsem de hâlâ kararsızdım. Kendi başıma endişelenecek yeterince şeyim vardı ve kalenin hapishanesine adım attığımda geri dönen kapana kısılmışlık hisleriyle hâlâ savaşıyordum. Canavar'ın saldırısı sırasında geri gelmeye başlayan anılarla savaşıyor ve zihnimi darmadağın ediyorlardı.

Dikkatimi dağıtmak için gökyüzüne baktım. Bakışlarım buzulun üzerinde yavaş ve geniş daireler çizerek süzülen ejderhanın parıldayan kırmızı karnını takip etti.

Bizi korkutmaya mı çalışıyordu, yoksa elflerin kalkanını hissedebiliyor muydu, ya da... belki de bize saldırmak istemiyor muydu, bilmiyordum.

Bu çok saçma bir fikir gibi görünüyordu ama başka neden henüz saldırmadığını anlamıyordum, bu yüzden merakım artıyordu.

Kalede, siyah kumaşla kaplı bir cesetle bekleyen bir grup fae ile karşılaştık. Ravv'ın onu bıçakladığını hatırlayınca tüylerim diken diken oldu ve yüzümü Coarse'ın kürküne yaklaştırdım. Şehirde koştururken benimle birkaç kelimeden fazla konuşmamıştı ve ben de onunla fazla konuşmamıştım.

İkimiz de aramızdaki bağlantıyı konuşmak konusunda hâlâ isteksiziz diye düşündüm. Yine de bunu düzeltmem gerekiyordu.

Ravv toplanan birkaç fae ile konuşmak için atından indikten sonra Gleam'in yanına sürtündü.

Coarse'a sessizce "Özür dilerim," dedim.

"Ne için?" sesi yine huysuz geliyordu ama aldırmadım.

"Kimseye bağlanmak istemiyormuşsun gibi görünüyor, bu yüzden seni bu tuzağa düşürdüğüm için özür dilerim," diye açıkladım.

Bir an sessiz kaldı. Uzun, çok uzun bir an.

"Sanırım öyle görünebilir," dedi sonunda.

Ravv ve Gleam'in emrinde grubun en arkasında kalarak yürümeye başladık.

"Aralarında bir bağ olmadığı için umutsuzluğa kapılan pek çok idorr var. Bunun yerine tüm enerjimi eşime odakladım, bu yüzden ruhlarımız birleştiğinde hazırlıklı değildim. Hem dişime bakıp onu nasıl koruyacağımdan hem de senin yoldaşın olmaktan emin değilim. Bu konuda endişelenmeme gerek kalmadan uzun süre yaşadım."

Bu mantıklıydı ve bunun için onu suçlamadım.

"Özür dilerim. Bu benim için de garip. Tutulma beni Ravv'dan ayırdığında bir idorr'a bağlanmanın bana biraz istikrar hissi vereceğini umuyordum, bu yüzden belki de ikimizin de beklentilerimizi ayarlamamız gerektiğini düşünüyorum."

"Krala aramızdaki bağın seninle olan bağından daha üstün olduğunu açıkça belirttim ve eğer sana zarar verirse benim gazabımla yüzleşecek," diye hırladı Kaba zihnime. "Bir eş, bir yoldaştan önce gelir ama sen onun eşi değilsin."

Kelimeler canımı yaktı ama onları duymaya

ihtiyacım vardı. Gözlerim de biraz yandı.

"O zamandan beri sahip olduğum ilk istikrar kırıntısı..." Gözlerimi kapattım ve titrek bir nefes aldım. "Ailem öldüğünden beri. On üçüncü doğum günümde, büyüüm ortaya çıktığında bir yangın çıktı. Alevlerle çevrili bir şekilde uyandım. Öldüler, hepsi öldü. Yangında kaybetmediklerimizi kralın adamlarının kılıçlarıyla kaybettik."

"Sen bir çocuktun, Laeli. Çocuklar büyülerini asla kontrol edemezler. Asla bilerek yapmayacağın bir şey için suçluluk duyma. Sana o büyüü verdikleri için kaderi ya da tanrıları suçla ama asla kendini suçlama."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum ama onun kesinliği göğsümdeki ağırlığı hafifletti. *"Bunu söylediğin için teşekkür ederim."*

"Buna inanman gerek," diye homurdandı bana.

Dudaklarım küçük, hüzünlü bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. *"Keşke bu kadar kolay olsaydı. Kendimi buna nasıl inandıracağımı bilmiyorum, Ravv'a güvenmeyi nasıl bırakacağımı bildiğimden daha fazla."*

"Kral genellikle güvenilecek bir erkektir," diye itiraf etti idorr. "Ona dişimin hayatından daha çok güveniyorum."

Homurdandım. *"Bu korkunç."*

"Gleamingeyes ona karşı ne kadar korumacı olduğumu biliyor. Krala olan güvenimin onunla hiçbir ilgisi yok, her şey onunla ilgili. O onurlu bir erkektir."

"Aramıza mesafe koymak için bahaneler bulmamı hiç kolaylaştırmıyorsun," dedim iç çekerek. "Onurlu biri olabilir ama tutulma bağımızı kopardıktan sonra benimle kalmak gibi bir arzusu yok gibi görünüyor."

"Bunun doğru olduğundan şüpheliyim. Ona sordunuz mu? Bir kadına sana gösterdiği ilgiyi gösterdiğini hiç görmedim. Aranızdaki bağ onun için sandığınız kadar anlamsız değil."

Boğazım düğümlendi. *"Belki onunla bu konuyu konuşurum."* Fazla duygusallaşmadan konuyu değiştirdim. *"Sen ve Gleam'in hiç yavrusu oldu mu?"*

"Hayır. Savaş sırasında ebeveyn olmak gibi bir arzumuz yoktu. Belki ileride denemeye karar veririz."

Buna büyük saygı duydum.

Eğer çocuğum olursa, çok uzun bir süre olmaz. Bunu mümkün kılmak için bir fae ömrüne ihtiyacım var.

Koşarken konuşmaya devam ettik, çiftleşmiş fae şehrine doğru ilerlerken buzulun üzerinde yol alıyorduk. Coarse ile konuşmak konusunda gergindim, ama bunu aştığım için çok mutluydum. Ne de olsa o kadar da farklı değildik.

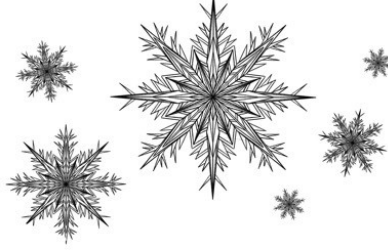
İlk tanıştığımızda neden bu kadar huysuz olduğunu bile öğrendim - çünkü Gleam, beni bulmak için yola çıktıklarında gecenin bir yarısı Ravv ile kaçtığında ona söylememişti. Kızgındı çünkü onun için endişelenmişti.

Hikayeye içten içe gülsem de, o konuşurken Ravv'ın bağlı idorr'una ne kadar benzediğimi fark ettim... ve onun da benimkine ne kadar benzediğini.

Coarse'nin hikâyesine odaklanmadan önce bunun bir kalp atışı kadar bile olsa bir anlamı olup olmadığını merak ettim.

CHARIEA ZZ

LAeli

O Sonunda diğerk şehrin girişı olan kalın yarığa ulaştığımızda güneşlerden biri çoktan batmış, diğerk ikisi de batmak üzereydi.

Grubumuzun ilki çatlağa doğru kayarken Ravv zihnime, *"Ailemi, onları öldürmek isteyebilecek fae'leri getirdiğim konusunda uyarmak için haber gönderdik,"* dedi. *"Savaşmak için kapılarda bekliyor olacaklar. Güvenliğiniz için arkada kalın; sizin karışmanızı istemiyorum."*

Dövüş yeteneklerim konusunda tartışmaya girmeyecektim, bu yüzden başımı salladım.

Ria'nın bedenini tutan fae aşağı kaydı ve Ravv ile Gleam de onları takip etti.

Ben tereddüt etsem de, Coarse onların arkasından aşağı kaydı.

Aşağıdaki zemine doğru fırladığımızda midem boğazıma sıçradı. Sorunsuz bir şekilde yere inene kadar yaşadığım dehşet elle tutulur gibiydi.

O zaman bile göğsüm hızla inip kalkarken kalbim dört nala atıyordu. Coarse'ın kürkünü ona zarar vereceğimden korkacak kadar sıkı kavradım.

"Gözlerini kapat," diye hırladı Coarse zihnime. Ben

de tabii ki tam tersini yaptım.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, neler olduğunu görebilmek için başımı kaldırdım.

Metal kapıların önünde çıkan kavgayı gördüğümde kalbim duracak gibi oldu. Bir çift kapının önünde acımasızca dövüşüyordu.

ve onların Ravv'ın ailesi olduğunu biliyordum.

Halkımız arasında, fae ve idorr birbirine düşmüş gibiydi ve dostu düşmandan ayırt edemiyordum. Ravv'ın savaşa girerken yüzünün bir anlık görüntüsünü yakaladım, buzdan pençeleri ve keskin parçaları derisinin üzerinde patlıyordu. Savaşçıları vahşice parçalıyor, bazılarını öldürmek için onlarla birlikte çalışıyordu. İyi olanları kötü olanlardan nasıl ayırt edebildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, ancak tarikatla çalıştığından en çok şüphelenilenler hakkında bilgilendirildiğini varsayıyordum.

"Bırak ben ineyim, sen de dövüşebilirsin," diye fısıldadım Coarse'a.

"Hayır." Sesi beklediğinden daha sakindi. "Kral ve eşim bu işi halletti."

Bu sözler beni şaşkına çevirdi ama olduğumuz yerde kaldık.

Savaşan fae'lerin teker teker düşüşünü izledim, ta ki Ravv güvendiği kişilerden oluşan bir grubun içinde arkasında ailesiyle birlikte durana kadar. Bakışları hayatta kalanların yüzlerini tararken göğsü hızla inip kalktı.

Sonunda gözleri son bir adama takıldı.

Adam geriye doğru bir adım attı ve sonra kralım pençeli eliyle boğazını yırtmadan önce son bir boğuk nefes aldı.

Midemdekiler neredeyse geri çıkıyordu.

Ağzımı kapattım, mide bulantısını kabullenmeyi reddettim. Şiddetle yüzleşmek benim için zordu ama Ravv'ın halkını güvende tuttuğunu biliyordum.

Beni güvende tutuyor.

Fırsat verilse, öldürdüğü o adam muhtemelen beni de öldürürdü. Yine de kanı görmek zordu.

Ravv, "Biri cesedi alsın," diye emretti.

Ona ne olduğunu ve savaşın nasıl çıktığını sormak için can atıyordum ama zamanın doğru olmadığını biliyordum.

Sonra konuşuruz.

...muhtemelen.

En azından umut edebilirim.

Ravv diğ er fae'leri şehrin kapılarına kadar götürürken, Coarse ve ben grubun arkasında kaldık.

"Buraya barış için müzakere etmeye geldik," dedi Ravv sakın bir sesle.

" ld  m ?" diye sordu annesi. Sesi sessiz değildi ama yüz ifadesi ciddiye.

Adamlarından birine işaret etti, o da cesedi onlara doğru taşıdı.

Ravv'ın babası kumaşı dikkatlice geri çekti ve eşiyle birlikte uzun bir süre kızlarının yüzüne baktıktan sonra tekrar nazıkçe örttü.

Annesi titreyen eliyle yaşaran gözlerini sildi. "Her şey bitti."

"Neredeyse. Önümüzdeki haftalarda, hepsinin ortadan kaldırıldığından emin olmak için tarikatın saklandığı yeri bulacağım. En güvendiğim adamlarım ve kadınlarım şu anda savaşçılarımla saflarında çalışıyor, eş bağlarından korkan ve misilleme yapabilecek olanları tespit ettiğimizden emin oluyorlar."

"O zaman eve gelebiliriz," dedi babası.

"Evet."

Bir an sessizlik oldu.

Beklediğimden daha gergindi.

"Adamlarımızı taşınma için hazırlayacağız. Hazır olduğunuzu bize bildirmeye geldiğinizde, sizinle birlikte geri döneceğiz," diye ekledi babası.

"Anlaştık." Ravv arkasını dönmeye başladı.

"Cesedi bizde kalabilir mi?" diye sordu annesi sessizce. "Onu kendim gömmek ve daha iyi bir gelecek dileğiyle bırakmak istiyorum."

"Elbette." Arkasını dönme zahmetine girmeden, Gleam'in sırtına tırmanmadan önce bedenini tutan adama emri verdi.

Ravv'ın gözleri yavaşça üzerimde gezindi ve Gleam diğer savaşçıların ve bağlı hayvanlarının yanından geçerken iyi olduğumdan emin oldu. İndiğimiz eğimli duvarın sol tarafındaki patikaya doğru koşmaya başladı.

Coarse olduğu yerde kaldı, grubun en sonunda kalmayı planlıyordu, böylece kimseye sırtımızı dönmeyecektik.

Gözlerim Ravv'ın grubundaki kadınlardan birine takıldı.

Diğerleri dışarı çıkarken, o ve arkadaşı, her ikisi de sulu gözlerini silen ve onu fark edemeyecek kadar sessiz bir sohbete dalmış olan ebeveynlerinin biraz fazla yakınında oyalandılar.

"Onu görüyor musun?" Coarse'a sordum.

"Evet. Eğer kralın ailesine doğru hareket ederse, ölür."

Elinde küçük bir buz bıçağı belirip bir adım attığında, hiç vakit kaybetmedi.

Coarse bir kalp atışında mesafeyi geçti, onu hazırlıksız yakaladı ve pençeleriyle başını vücudundan ayırdı.

Kadının bağlı idorr'u öfkesini kükreyerek Coarse'a doğru hamle yaptı. Adam ondan kaçarken pençeleri koluma saplandı ve çığlığımı tutabilmek için dilimi ısırdım.

Adam hırlayarak karşılık verdi ve omzuyla ona çarptı. Kadın geriye doğru savrulurken ve ardından pençeleri yan tarafını yırtarken tekrar haykırdı.

Kadın karşılık verdiğinde, beni kadının pençelerinden koruyacak kadar hareket etti.

Onlar yumruklarını tokuştururken kendimi onun sırtında olabildiğince küçülttüm, kadının yaraları onunkilerden çok daha kötüydü. Ravv zihnime hırlamıyordu, bu yüzden neler olduğunu bilmiyor olmalıydı.

Ravv'ın ebeveynleri ve bağlı canavarları bir süre sonra kavgaya katıldı ve ardından hızla sona erdi.

Coarse yardımımıza gelen birkaç kişiyle konuşurken, ben dişi idorr'un bedenine bakmamak için gözlerimi sıkıca kapattım. Çok geçmeden bizi şehirden çıkaracak patikaya doğru ilerlemeye başladık.

Ravv ve Gleam bizden o kadar uzaktaydı ki kanımızı görmediler ya da kokumuzu almadılar.

"Onlara söylemeli miyiz?" Coarse'a fısıldadım.

Homurdandı. *"Yaralarımı özel olarak yalamasını tercih ederim."*

Dudaklarım biraz yukarı doğru kıvrıldı.

Ama Ravv yaralarımı yalamazdı - o fark etmeden yaralandığım için öfkelenirdi.

Şehrine dönmek için saatler süren bir yolculuğa çıkmadığımız zaman öfkesiyle başa çıkmak daha kolay olurdu... ama ona söylemek için o kadar beklersem kendini ihanete uğramış hissedirdi.

Kendi kız kardeşini öldürmek zorunda kaldığı gün ona ihanet etmişim gibi hissetmesi fikrine katlanamazdım, bu yüzden bekleyemezdim.

"Ona söyleyeceğim," diye fısıldadım Coarse'a. O

da onaylar gibi bir ses çıkardı.

Ravv'a uzandım. *"Hey."*

Bir duraklama oldu. Dikkatinin üzerimde olduğunu hissetmeme rağmen sessiz kaldı. O günün onun üzerinde yarattığı etkiyi hayal bile edemiyordum ve sessizliği beni incitmemişti.

"Sen paniklemeden ya da bana hırlamadan sana bir şey söylemem gerekiyor," diye ekledim.

Bir sessizlik anı daha geçti.

Bunun alabileceğim en büyük onay olduğunu düşündüm. *"Sen gittikten sonra, çok uzun süre oyalanan bir dişi fae vardı. Şüpheli görünüyordu, bu yüzden Coarse ve ben onu izliyorduk. Bir bıçak çıkarıp ailenize doğru ilerlediğinde, Coarse onu öldürdü ve sonra ona bağlı idorr ile dövüştü."*

Gözleri bana takılmadan önce başını gruba doğru çevirdiğini gördüm.

Çabucak ekledim, "Ben iyiyim elbette, ama idorr'un pençeleri kolumu yakaladı. Sadece biraz kanamam var ama-"

O ve Gleam çoktan grubun içine doğru ilerlemeye başlamıştı. Diğer idorr ve fae'ler tereddüt etmeden ondan kaçarak ona yer açtılar.

Ravv beni Coarse'ın sırtından indirirken Gleam arkadaşına hırladı ve burnuyla onu dürtüp dürttü. Kayarak durduk ve Gleam yaralarının her birini kontrol edip yalarken, hırlayıp dişlerini ona geçirirken Coarse hareketsiz kaldı.

Ravv, elbisemin yırtık kolunu söküp yaramı yakından inceledikten sonra o kumaşla sıkıca sararken bana da aynısını yapıyordu.

Yalaması söz konusu olmasa da bana da hırlıyordu. Yanındaki yaranın bandajdan yine kanadığını görebiliyordum ama içimden bir ses bu konuyu açmak için kötü bir zaman olduğunu söylüyordu.

"Ben iyiyim," diye tekrarladım ona.

Beni sıkıca göğsüne bastırırken hiçbir şey söylemedi, hareket etmeye başladığında uçmayalım diye Gleam'in sırtına daha aşağı eğildi.

Coarse, Ravv ve Gleam'in istediklerini yapmalarına izin verdi. Gleam sinirli bir şekilde koşmaya başladığında bana ters bir bakış attı ve *"Bu gerçekten de tutulma bağınızı kopardığında sizi bırakmayı planlayan bir erkeğe benziyor mu?"* dedi.

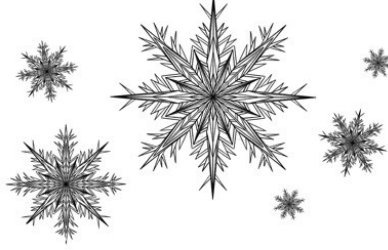
Ona cevap vermedim, çünkü gerçeğe inanmak çok zordu, özellikle de o anki ruh halimle.

Uzun ve zorlu bir gün olmuştu... ama hepimiz hayattaydık.

Geri kalan her şeyi döndüğümüzde halledecektik.

СПАРИЕА z7

LAeli

I Sonunda kaleye vardığımızda hava kararmış ve soğuktu. Vücudum bitkin ve ağırlıydı ve Ravv delicesine gergin görünüyordu.

Gleam ve Coarse bizden ayrıldıktan sonra kendi odalarına girdiler. Ravv'ın kapısına. Daha sonra bize sokulmak için geri gelme ihtimallerinin yüksek olduğunu bilsem de, konuşmak için birkaç dakikaya ihtiyacımız olduğunu bildiklerini düşündüm.

Ravv beni kucağına alıp banyoya taşıdı ve kalan kıyafetlerimi çıkarmadan önce duşu açtı. Hareketleri sertti ve çenesini ayarlama biçiminde belirgin bir hayal kırıklığı vardı.

Beni ayaklarımın üzerine bıraktığında ellerimi yüzüne koydum. Henüz suyun altında değildik ama yanımızdan yağmur yağıyordu. "Sadece nefes al, Ravv."

"Nefes alıyorum," diye hırladı bana.

Gözlerimi ona diktim. "Konuş o zaman. Kıyafetlerimi yırtmak yerine aklından geçenleri söyle. Eğer bana kızgınsan, nedenini söyle. İletişim kurma konusunda berbatız ve tutulmaya kadar bile hayatta kalmak istiyorsak bunu düzeltmemiz gerekiyor."

"Sana kızgın değilim. Ben sadece..." Sert bir nefes verdi. "Veil, bilmiyorum bile. Konuşmaya hazır değilim."

"O zaman sana nasıl yardım edebileceğimi söyle."

"Kanımı iç." Hiç tereddüt etmedi ve bakışları doğrudan yaralarımaya yöneldi.

Küçük değillerdi ve arka arkaya dört tane vardı, bu yüzden endişesini anlayabiliyordum.

Ama yan tarafındaki bandajdan tekrar kanamaya başlayan büyük kesik göz önüne alındığında, onun istediğini yapamazdım.

"Önce benden mi içeceksin?" Karşı çıktım. Bana kaşlarını çattı.

"Bana bir kez daha yaranın önemli olmadığını söylersen seni hadım ederim," diye uyardım.

"Bir gün taşaklarımaya ihtiyacın olabilir dostum," diye karşılık verdi.

"Ve tutulmadan sonra benimle birlikte olmak isteyip istemediğini söylemeden önce çocuk sahibi olacağımızı ima edersen alevli ellerimden dayak yiyebilirsiniz."

Dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrıldı ve sonra dudakları benimkilerin üzerindeydi ve beni *öptü*.

İlk öpücüğüm Ravv'ın ağzının benimkiyle buluşmasının yanında hiçbir şeydi. Bana dokunduğu gibi öptü, sanki bana ihtiyacı varmış ve bana sahip olmak için ne gerekiyorsa yapacaktı gibi.

Sırtım duvara çarptı ve ağzı benimkiyle sevişirken iç çamaşırlarımı bedenimden yırttı. Elleri her yerdeydi; sıcak, kaygan ve mükemmel.

Benimki onun buklelerine gömüldü, birbirimizi yutarken onu daha yakın ve daha sıkı çekti, aramızdaki çaresizlik büyüdü.

Daha fazlasını istedim, onu istedim. Her şeyini.

Aletin kalınlığı klitorisime çarptı ve neredeyse şortunu çıkarıp beni doldurmasını isteyecektim. Sadece ağzı benimkinin üzerindeydi ve bu emri vermemi engelledi.

Mahremiyeti her şeyi kuşatıyordu.

Kesinlikle en iyi şekilde bunaltıcıydı. Ve veil,
hiç bitmesini istemedim.

Ağzımı omzuna götürüp onu ısırمام için hırladığında, bu emre karşı koyamadım. Dişlerim omzuna gömüldü ve onunki de benimkini kesti.

İkimizi de dolduran mutluluk karşısında birlikte nefes nefese kaldık.

İçerken bedenlerimiz birbirine değiyor, ruhlarımız iç içe geçiyor gibiydi.

Ama bu yeterli

değildi. Daha fazlasını

istedim.

"Sana içimde ihtiyacım var," diye zihnine nefes verdim, ağzımı teninden çekmeye cesaret edemiyordum. Tadı ve hissi çok güzeldi.

"Emin misin?" Teklif ettiğim şeyi kabul etmek yerine bana sormak için ne kadar çaba sarf ettiğini hissedebiliyordum.

"Şimdi, Ravv."

"Veil, sen mükemmelsin." Ereksiyonunu serbest bıraktı ve tek bir yumuşak hareketle beni yukarı kaldırdı.

Aleti ilk başta yavaşça içime kaydı. İçimi doldurma şekli çok etkileyiciydi; kıcıımı sıkıp nefes almam için hırlayana kadar nefesim bir an durdu.

Havayı emdim ve o daha da içeri kaydı.

Ve daha da ileri.

Ve dahası.

Bir acı patlaması midemi gerdiğinde arkama vurduğunu sandım, ama o buna karşı hafifledi ve acı, ağrılı, parlak bir mutluluğa dönüştü.

Omzunu bıraktığımda inlemeler ve pantolonlar benden kaçtı, beni nasıl gerdiğinden başka bir şeye odaklanamayacak kadar bunalmıştım.

"Bana nasıl hissettiğini söyle," diye emretti, dişlerini omzumdan çekip ağzımı tekrar yakaladı. Dilinde kanımın tadını alabiliyordum ve bu hayal edebileceğimden çok daha fazla tahrik ediciydi.

"Dolu," diye nefes aldım. "Çok dolu."

"Bana mükemmel uyuyorsun." Dudağımlı bırakmadan önce hafifçe emdi. "Şimdi hareket edeceğim. Muhtemelen ilk başta garip hissedeceksin. Kendini hislerin içinde kaybet, zevk de peşinden gelecektir."

Kalçalarını itti ve dudaklarım tam ve mutlak bir sessizlik içinde ayrıldı.

İçimde yuvarlanan zevk, beklediğimden çok daha büyük ve şiddetliydi. Vücudum bunun gücüyle titredi ve hareketi tekrarladığında yumuşak bir çığlık benden kaçtı.

"Veil, çok sıkısın." Yüksek sesle konuştuğunda göğsünün benimkine çarpması ihtiyaçtan başımı döndürdü. Sınıra çok yaklaşmıştım ve o da bunu biliyordu. "Seni zevkimle dolduracağım, Lae. Sen boşaldığında, ben de seninle geleceğim."

Tekrar itti ve ben çığlık attım.

Sarsıldıkça, sallandıkça ve hareket ettikçe mutluluk dalgaları üzerime yıkıldı. Bana çarptı, kükrerken beni incitmemeyi başardı, kanalımlı serbest bırakılmasının kalın sıcaklığıyla doldurdu.

Yüksekten aşağı indik, terlemiş ve nefes nefese kalmıştık. Kollarım onun omuzlarına dolanmıştı ve yüzü saçlarıma gömülmüştü. Yanı başımızdaki duş hâlâ açıktı ama ikimiz de bu lanet şeyi fark etmemiştik bile. Ter ve zevk dışında, kumlar kadar kuruyduk.

"Peçe," diye fısıldadım.

"İyi bir duvak olsa iyi olur," diye homurdandı bana.

Güldüm, hâlâ biraz nefessizdim. "Çok iyi."

"O zaman tohumlarımla doluyken seni yemem için bana yalvar."

Tekrar güldüm - o kadar sert güldüm ki neredeyse homurdanacaktım. "Hayır. Sana söyledim, sana asla yalvarmayacağım. Aramızdaki güç dinamiği zaten berbat durumda."

Bana ters ters baktı. "İnatçı kadın."

"Biraz daha az inatçı olsaydım, yerleri benimle birlikte temizlerdin." Kıkırdadı. "Temizlemezdim."

"Hayır, ama benden bıcarsın. Senin kadar güçlü birine ihtiyacın var."

Bir anlaşma sesi çıkardı. Bir anlık duraksamadan sonra ekledi: "Tutulmadan sonra seni isteyip istemediğimi sana hiç söylemediğimi söylemiştin."

"Yapmadın." Başının arkasındaki buklelerle oynadım.

"Jirev'de sana eş olamasak bile seni hayat arkadaşım olarak istediğimi söylemiştim. Kaderimizde var, Lae. Benim için bu sonsuzluk demek. Olmasaydık bile, seninle savaşmaktan yalnız uyumaya geri dönemeyecek kadar keyif almaya başladım. Bunu anladığımı sanıyordum, yoksa uzun zaman önce açıklardım. Talep ettiğin boşluğu sana emin olmadığın için veriyordum, şüphelerim olduğu için değil."

Boğazım şişti ve gözlerim acıdı.

"Sanırım bunu biliyordum," diye itiraf ettim usulca, saçlarıyla oynamaya devam ederken bakışlarıyla karşılaşmadım. "Sadece beni ittiğine inanmak, daha fazlasını isteyebileceğimi kabul etmekten daha kolaydı."

"Hayatını zorlaştırmaya çalışmıyorum." Pozisyonumuzu ayarladı ve dudakları bir kez boğazıma dokundu, sonra tekrar.

"Biliyorum. Belki de istemediğim öyleyimdir. Artık özgür olduğuma göre hayatı nasıl yaşayacağımdan emin değilim. Önceden her şey sadece hayatta kalmakla ilgiliydi."

"Gücün seni buraya getirdi. Şimdi kendine nasıl güveneceğini öğrenmelisin." Dudakları tekrar boğazımı okşadı. "Ve bana."

"Sana zaten güveniyorum. Burada sorun benim." Dudaklarım hüzünlü bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Kendinle kavga etmeyi bırak o zaman. Sana ne istediğini sorsam, içinden gelen tepki ne olur? Düşünmeden, şüphe etmeden ya da sorgulamadan?"

"Sen," diye fısıldadım.

Göğsü benimkine karşı gürlledi. "İyi cevap."

Hafifçe güldüm ve o da başını saçlarımdan kaldırarak yüzümdeki birkaç tutamı fırçaladı. Yüz ifadesi yumuşak ve acı verecek kadar tatlıydı. "Seni yalnız bırakmayı bırakabilir miyim?"

"Evet."

Dudakları dudaklarımı yakaladı ve beni yavaşça öptü. Samimi bir şekilde. Aleti hâlâ içimdeydi, sert, kalın ve mükemmeldi ama öpücüğün zevkle bir ilgisi yoktu.

Bağlantıyla ilgiliydi. Umut, barış ve örtü, hatta belki biraz da aşkla ilgiliydi. Bu kelimeyi kullanmaya hazır olduğumdan değil.

Bir süre sonra beni bıraktı, sonra alnını benimkine yasladı. Gözleri kapandı ve benimkiler de kapandı.

Tutuşu değişirken ruh halinin değiştiğini neredeyse *hissediyordum*, beni sıkıca tutmaktan, onu terk edeceğimden korkuyormuş gibi tutmaya geçti.

Sessizce konuşana kadar birkaç dakika geçti. "Bugün kız kardeşimi öldürdüm."

Gülümsemem soldu ve kollarımı ona daha sıkı sardım. "Biliyorum. Özür dilerim. Başka bir seçeneğin yoktu."

"Elwynne ya da Orvay bunu benim için yapardı. Ben sadece..." sert bir nefes verdi. "O benim sorumluluğumdaydı."

Ravv tacının ağır olduğunu söylemişti ve bunun birçok açıdan doğru olduğunu biliyordum. Bana gösterdiğinden bile daha fazla.

"Halkınız size büyük saygı duyuyor çünkü en zor şeyleri siz yapıyorsunuz. Bunun için sana büyük saygı duyuyorum. Çoğu kral en kötü işleri güvendiği insanlara verir ama sen kendin yapmayacağın hiçbir şeyi kimseden istemezsin. Bugün, yarın ve gelecek hafta boktan olsa bile bununla gurur duymalısın. Kral olmak istemeyebilirsiniz ama bu sizi bu konuda daha az inanılmaz yapmaz."

Yüzünü buruşturdu. "Bana yalan söyleme. Bana sefil bir pislik olduğumu söyle."

"Sen bir pisliksin, ama iyi bir pislik." Onu daha yakına çektim ve bu harekete itiraz etmedi.

"Eğer beni kendin için zorlamaya çalışıyorsan, çoktan işe yaradı."

Güldüm. "Hâlâ içimdesin. Yumuşamadığını biliyorum." Yanağına bir öpücük kondurdum. "Bana ailenden bahset."

"Bana seninkinden bahset," diye karşı çıktı.

Gülümsemem kayboldu ve onun elinden kurtulmaya çalıştım. Aletinden kurtulmama yardım etti ama sonrasında beni kollarında daha da sıkı tuttu.

"Söylediğin kadar iyi bir adam olsaydım, her neyse, hikayeleri konusunda bana çoktan güvenirdin. Anılarında kaybolduğunu fark etmediğimi mi sanıyorsun? Aramızdaki bağ sayesinde geçmişinden kesitler görüyorum Lae. Bana anlatacak kadar güvenmeni bekliyorum."

Boğazım şişti ve geri çekilmeye çalıştım.

Beni göğsüne bastırarak daha sıkı tuttu. "Ria'nın ailemi öldürmeye çalıştığını biliyorsun. Gecenin bir yarısıydı, güneş tutulmasının ardından. Herkes bitkin düşmüştü. Bir tur daha içki içmek isteyip istemediğini görmek için odasına gittim, alkol hastalığı başlayana kadar birkaç saat daha kazanmak için, ama o gitmişti. Kokusunu annemle babamın yatak odasına kadar takip ettiğimde, onları yatak başlıklarına bağladığını ve yavaşça işkence ettiğini gördüm. Acılarından zevk alıyordu."

Gözlerim dehşetle açıldı.

"Sarhoştı ve aklını kaçırarak kadar öfkeliydi. Onu odadan sürükledim ve bana neler olduğunu anlatmasını istedim. Dışisini bırakıp onunla kaçacağını iddia eden çiftleşmiş bir adama aşık olmuştu."

Sözlerine şöyle devam etti: "Şehvet bastırıldığında, kaçmaya hazır bir şekilde onu aramaya gittiğinde, eşini asla terk edemeyeceğini itiraf etti ve tutulmayı her ikisiyle birlikte yatakta geçirmesini istedi. O gece hem onu hem de eşini öldürdü ve bu onu sadece onlara değil, çiftleşmiş çiftlere de düşman etti. Ailelerimizi serbest bırakmak için geri döndüğümüzde çoktan gitmişlerdi."

Vahiy o kadar ılgıncaydı ki, zar zor nefes alabiliyordum.

"Odayı boş bulduğumuzda aklını kaçırdı ve beni de öldürmeye çalıştı ama bunu başaramayacak kadar sarhoştı. Onu odasına geri götürdüm ve geceyi onu ayıltmakla geçirdim. Sabah olduğunda, beni uyumanın iyi olduğuna ikna etmek için yaptıklarından dolayı üzgünmüş gibi davrandı. Sonra, kendimi dinlenmeye bırakır bırakmaz, kayıp gitti. O zamandan beri onu görmedim, ta ki bugüne kadar."

"Çok özür dilerim," diye

fısıldadım. Beni daha sıkı

sıktı.

Gözlerimi kapatarak titrek bir nefes verdim.

Olanların bir kısmını Coarse'a anlattıktan sonra kendimi daha iyi hissettim. Ve ne kadar çılgınca olsa da Ravv'a bağılı yoldaşımdan bile daha fazla güveniyordum. Bu yüzden ona anlatmak zorundaydım.

"Büyüm on üçüncü doğum günümde geldi ve alevler içinde uyandım," diye başladım.

Ben ona her şeyi anlatırken Ravv bana sarıldı. Ağladığımda gözyaşlarımı sildi ve gözyaşlarım için özür dilediğimde onları yüzümden yaladı.

Bunun sadece beni acınası bir şekilde güldürmek için olduğunu söyleyebilirdim ama yine de takdir ettim.

Sonunda konuşmamı bitirdiğimde, altına hiç basmadığımız suyu kapattı, sonra beni yatağına çekti. Sabah duş alacaktık.

Geçmişimin sırlarını tek başıma omuzlarımda taşımadan nefes almak daha kolay geliyordu.

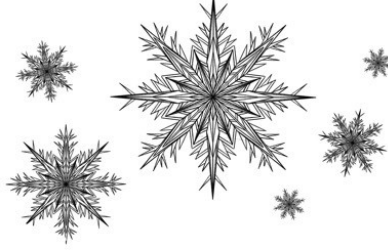
Zihnim çok uzun zamandır ilk kez berraklaşmıştı.

Ravv'ın kollarında kıvrıldım, beni sıkıca tutarken çıplak bedenim onunkine yaslandı ve tanıştığımızdan beri ikinci kez, tamamen çiftleşmiş olsaydık nasıl olacağını hayal etmeme izin verdim.

Ve duvak, mükemmeldi.

СПАРИЕА zg

LAeli

Ravv ertesi sabah erkenden beni uyandırdı, yüzü kalçalarımın arasındaydı ve sonra o kadar bitkin düştüm ki yatağa geri dönmeye hazır olana kadar benimle sevişti.

Daha fazla uyumak yerine yakınlardaki bir dükkâna gittik, bir sürü doğurganlık bastırıcı bitki aldık, hızlı bir kahvaltı ettik ve sonra Gleam ve Coarse ile tarikatın saklandığı yeri aramak için dışarı çıktık.

Ravv söylemese de, saklandığımız yeri gerçekten bulma şansımızın inanılmaz derecede zayıf olduğunu biliyordum. Buzulda gözcülük yapan düzinelerce başka savaşçı çifti de vardı ama buz tehlikeli olabilirdi ve bu da aramayı olduğundan daha da zorlaştırıyordu.

O gece döndüğümüzde o kadar yorgunduk ki dördümüz birlikte yatağa yığıldık. Gleam'in terli, tüylü sırtı neredeyse yüzüme yapışmıştı, ama Ravv'ın vücudu benimkine bastırılmıştı, bu yüzden umursamadım.

Sonraki birkaç hafta göz açıp kapayıncaya kadar geçti.

Biz tarikatın saklandığı yeri ararken ejderha buzulun etrafında devasa daireler çizerek uçtu, sanki tüm fae'leri yukarıdan inceliyordu.

Aramanın beşinci haftasının yarısında eve geri döndük, yakındaki bir dükkândan aldığımız yiyeceklerle yatağımıza yığılmaya hazırдық ki biri kapımızı sertçe çaldı.

"Onu bulduk!" Elwynne dışarıdan seslendi.

Ravv hiç vakit kaybetmeden kapıyı açtı ve onu, Orvay'i ve bağlı oldukları idorr'u içeri buyur etti.

Gözleri parlaktı ve her ikisinin de ellerinde ve kollarında kurumuş kan vardı.

"Kaç kişi?" Ravv talep etti.

"Dört." İsimlerini saydı ama hiçbirini tanıımıyordum. "Hiç kaybettiniz mi?"

"Hayır. Hepsi öldü." Orvay'in sırtışı acımasızdı.

Geçtiğimiz haftalarda üç kişi daha şehre saldırmış ve bu yüzden öldürülmüştü, biz aramaya devam ederken başka kayıplar da olmamıştı.

"Veil, bu karmaşayla işimiz gerçekten bitmiş olabilir," Ravv bir elini zaten vahşi olan buklelerinin arasından geçirdi. "Beni oraya götürmen gerekecek."

Yüzümü buruşturdum.

Sürekli ata binmekten tüm vücudum ağrıyordu ama bunu söyleyemezdim. Hele ki uzun zamandır başlarına bela olan insanları nihayet yakalamışken.

"Elbette," diye kabul etti Orvay.

"Ne kadar uzakta?" Ravv biraz endişeyle bana bakarak kontrol etti.

Acı çekmeden ayrı kalamazdık ve zaten uzun bir gün olmuştu. "Bununla başa çıkabilirim," dedim ona.

Elwynne, "Yaklaşık dört saatlik bir yolculuk," dedi.

Peçe. Döndüğümüzde sabah olacaktı.

Ravv başını salladı. "İlk güneş doğarken yola çıkacağız."

Gözlerimi kırptım.

Elwynne ve Orvay de gözlerini kırptırdı.

Coarse eğlenerek ofladı ve zihni benimkine sürtünerek yanımda yere çöktü.
"Ve sen de bu erkeğin tutulmadan sonra senden uzaklaşacağını düşündün."

"Görmen gerek. Sabah uyuyacağım." Henüz başlamadığım yemek kutusunu kapattım.

"Lae," diye uyardı Ravv, göğsü mutsuzca gurulduyordu. Yanıma oturdu ve kutuyu tekrar açtı. "Senin sağlığın daha önemli."

"Şehrimizin güvenliğinden daha mı fazla?" Elwynne kontrol etti.

Ona ters ters baktı. "Şehir risk altında değil. Bunu çoktan hallettiniz."

Orvay, "Birkaç tanesi daha yiyecek aramaya çıkmış olabilir," diye belirtti. "Her ihtimale karşı cesetleri temizledik ve gömdük."

"Bekleme riskini göze alamayız." Kutuyu bir kez daha kapatmaya başladım.

Ravv bir kez daha yırtarak açtı ve Elwynne'e çevirdiği bakışlarını bana yöneltti. "Beni buna ikna etmek istiyorsan, karnını doyurman gerekecek."

"Artık açlıktan ölmüyorum. Şunlara bir bak." Sade, yumuşak siyah elbisemin içinden karnımdaki şişkinliği elimde topladım.

"Tüm *bunların* solmasını izlemeyeceğim." O da benim yaptığım gibi karnımı avuçladı. Nedense o yaptığında çok daha seksi oluyordu. "Ya yersin ya da gitmeyiz."

İçimi çektim ama Ravv ile yemek konusunda kavga etmenin anlamsız olduğunu biliyordum. Birbirimize karşı bir şeyler hissettiğimizi saklamayı bırakmıştık, ama her gün bütün gün aramaya çıkmıştık, bu yüzden çevresindekilerin hiçbiri birbirimiz için ne ifade ettiğimizi bilmiyordu.

Elwynne'in kaşlarını kaldırması ve Orvay'ın homurdanması bana olayı çözdüklerini söyledi.

"Romantik olarak birlikte olduğunuzu biliyorduk," dedi Elwynne, benimkinin karşısındaki sandalyeye oturdu ve Ravv'ın çatalını aldı. Orvay onun yanına oturdu ve Ravv'ın yemeğinden bir ısırık aldıktan sonra bir tane de Orvay'a verdi.

"Romantik olarak da birlikte olduğunuzu biliyorduk," diye belirttim, Ravv çatalımı doldurup ağzımı tekrar dolduracak kadar uzun süre alırken.

"Aramızdaki fark, birbirimize bağlı olmamamız." Elwynne kendisi ve Orvay arasında bir işaret yaptı. "Bizi birlikte kalmaya zorlayan bir büyü yok."

Ravv, "Ayrıca elf suikastçılarından biri tarafından avlanmıyorsun," diye karşılık verdi.

"Yine de. Bizi zorlayan bir şey olmadan birlikte olmanın özgürlüğünü seviyorum," dedi Elwynne. "Eğer birimiz fikrimizi değiştirirse, yollarımızı sorunsuzca ayırabiliriz."

İçlerinden biri fikrini değiştirirse, yollarını sorunsuzca ayırabilirler miydi? Bu fikir karşısında burnumu kırıştırmamak için kendimi zor tuttum.

Belki de bir eşle bağ kurma fikrini itiraf etmek istemediğim kadar çok seviyordum. Sanırım o kadar uzun süre istikrar olmadan yaşadığım için bunun garantisini istiyordum.

Ravv ile uzun bir süre birlikte olacaksam, bu her an ayrılabilceğimizi bilerek olmazdı. Onu her şekilde kendime bağladım, böylece o benim onun olduğumu sorgusuz sualsiz bilirdi, ben de onun benim olduğumu aynı kesinlikte bilirdim. Ve eğer aşkımız biterse, tekrar aşık olmak için ne yapmamız gerektiğini bulacaktık. Aramızdaki bağ, varlığımızın geri kalanı boyunca her şeyin yolunda gitmesi için ne gerekiyorsa yapacağımıza dair bir yemin olacaktı. Bu büyük bir taahhütti ama içinde çok fazla güvenlik vardı.

Öte yandan, bir eş bağı bile manipüle edilebilir, istismar edilebilir ya da görmezden gelinebilirdi. Ria bunun açık kanıtlarını görmüştü.

Yine de kadim fae'lerle eş bağları hakkında tartışacak değildim, bu yüzden düşüncelerimi sessiz tuttum.

Hepimiz hızlıca yemek yedikten sonra tekrar yola koyulduk.

Yolculuk uzundu.

Gerçekten çok uzun.

Ve biraz da üşüdüm. Ravv ile aramdaki bağ ve ateş büyüm sayesinde üşümem zordu ama imkansız değildi ve geceleri buzul beni biraz titretiyordu.

Gökyüzündeki İblis de bize her zamankinden daha yakın duruyor gibiydi, bu da sinir bozucuydu.

Sonunda iki buz parçasının arasındaki bir çatlaktan başka bir şey olmayan girişiyle sığınağa ulaştığımızda, gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum. Bedenim Coarse'un sırtına yaslanmıştı ve onun hareketleri, sıkıca tutunmama gerek bırakmayacak kadar sabitti.

"Burada kal," diye mırıldandı Ravv zihnime. O ve Elwynne içeri girmeden önce eli sırtımı okşadı, Orvay ise benimle dışarıda kaldı.

Sığınağın içinde neler olabileceğini düşünmek istemedim, bu yüzden Orvay'e odaklandım. Onunla hiç fazla zaman geçirmemiştım ve kendimi onu biraz merakla incelerken buldum.

Birkaç saat önce eşler hakkında konuşurken hiçbir şey söylememiştı ve bu da nasıl hissettiğini merak etmeme neden oldu.

Ona baktığımı fark etti ve dudakları eğlenerek yukarı doğru kıvrıldı. "Az önceki konuşmaya takılıp kaldın, değil mi? İnsanlar evliliğe fae'lerin çiftleşmeye inandığından daha çok inanır."

Biraz doğruldum. "Sanırım. Bu kadar uzun süredir birlikteyken neden birbirinize her şeyi vaat etmekten çekinesiniz ki?"

"Elwynne'i eşim yapmak isterdim," dedi açıkça. "Ama o göçebe bir ailede büyüdü, bu yüzden seçenekleri olduğunu bilmek onu daha güvende hissettiriyor."

"O zaman onu kaybetmekten korkmuyor musun?"

Gülümsemesi genişledi. "Onu kaybetmeyeceğim. Beni terk etmeye kalkarsa, onu beni geri alacak kadar kızdırana kadar takip edeceğim. Sonunda, hiçbir hayatta bensiz yaşamak istemediğini anlayacak ve kalıcı olarak benim olacak. Ben o günü bekleyecek kadar sabırlı bir adamım."

Başka bir soru sormak için ağzımı açtığımda Ravv ve Elwynne geri geldi.

"Hâlâ boş. Eğer hayatta olan başka kültistler varsa bile burada değiller. Tahminimce hayatta kalanlar hâlâ savaşçılarımızın arasında saklananlar ve bu noktada ortaya çıkarmadığımız bir ya da ikiden fazla olamaz," dedi Ravv, gözleri hemen üzerime dikildi. Yavaşça üzerimde gezindiler, sanki beni bıraktığı şekilde olduğumdan emin olmak ister gibiydiler.

O kadar yolu bir hiç uğruna gittiğimizi öğrenmek beni pek heyecanlandırmadı ama Ravv sığınağı gördükten sonra daha rahat dinlenebilecekti, yani buna değirdi.

"Geri dönmeye hazır mısın?" Elwynne bağlı olduğu idorr'u kulaklarının arkasından kaşıyarak sordu.

Ravv bir şeyler söylemeye başladı ama büyük bir rüzgâr onu durdurdu.

Parıldayan kırmızı bir ışık gözüme çarptığında başım yukarı doğru sarsıldı ve paniğe kapıldım.

"İçeri gir!" Ravv'a bağırdım.

Onun yerine Kaba'nın önüne geçti ve beni kendi lanet bedeniyle korudu.

İblis bir kalp atışı sonra ayaklarımızın altındaki buzulu sarsarak önümüze indi. Coarse dövüş için gerilirken ben de kürkünü tuttum.

Ravv'ın buz pençeleri ve parçaları vücudunu kapladı ve Elwynne ile Orvay'ın kılıçları ellerinde belirdi.

Ama iblis bir adam şekline dönüştü - açık tenli ve kalın, kıvrırcık kıvıllı saçları olan muhteşem bir adam. Ravv ve Orvay'den bile daha iriydi.

Saldırmak yerine, teslim olur gibi ellerini havaya kaldırdı.

Hiçbirimiz kımıldamadık.

"Seni öldürmek için burada değilim," diye seslendi İblis. "Lanetim beni hedeflerimin izini sürmeye itiyor ama birkaç hafta daha canını alma dürtüsüyle hareket etmek zorunda kalmayacağım."

"Ne istiyorsun?" Elwynne talep etti. "Seninle bir anlaşma yapmak."

Onun cevabını bir anlık sessizlik izledi. Ravv sonunda, "Dinliyoruz," diye homurdandı.

"Beni öldürmeni istiyorum," dedi İblis. Uzun, çok uzun bir duraklama oldu.

Adamı inceledim. Canavar gibi görünmüyordu. Yorgun görünüyordu.

"Neden?" Ravv sordu, öfkesi kızgın bir şaşkınlığa dönüşmüştü.

"Lanetim beni tamamen kontrol ediyor ve onun esiri olmaktan yorulдум. Ölüm benim tek kaçışım olabilir."

Sözleri beni çok etkiledi.

Tutsak olmanın ne demek olduğunu biliyordum. Bir çıkış yolu, *herhangi* bir çıkış yolu dilemek. "Peki ya çiftleşme?" Ona sordum.

Dikkati bana yöneldi ve Ravv alçak sesle tehditkâr bir hırıltı çıkardı.

"Eş bağları büyüünüzü değiştirir. Ya bir eş edinmek lanetinizi değiştirebilirse?" Ben de ekledim.

"Bunların hepsi onun için bir oyun olabilir," diye uyardı Ravv beni. "Kendini hiçbir şekilde riske atma."

Yine de bunun onun için bir oyun olduğunu düşünmüyordum. Acı çekmeyi o kadar iyi biliyordum ki, kimsenin bana bu konuda başarılı bir şekilde yalan söyleyebileceğini düşünmüyordum.

İblis bir an beni inceledi. "Peki ya dışının benden hoşlanmasını sağlarsam?"

"O zaman sana aşık olmasını sağlamalısın, yoksa senden nefret eder," dedim açık açık.

Başını sallamadan önce uzun, çok uzun bir süre beni inceledi. "Zaten çok fazla can aldım." Dikkati tekrar yanımdaki fae'ye yöneldi. "Tutulmadan önce beni öldürmenin bir yolunu bul, yoksa lanetim beni senin canını almaya zorlayacak. Elfлерinizin kalkanları kardeşlerimi durdurabilir ama bana karşı işe yaramazlar."

Bununla birlikte, ejderha formuna geri döndü ve gökyüzüne doğru fırladı.

Başımızın üzerinde kaybolduğunda tuttuğumu fark etmediğim bir nefes verdim.

Ravv sert bir şekilde, "*Şimdi* gidiyoruz," dedi.

Loire'a dönüş yolu boyunca hayatımız buna bağlıymış gibi koştuk.

Şatoya vardığımızda ikinci güneş doğuyordu ve Ravv'ın benimle odasına dönmesini bekliyordum, böylece biraz uyuyabilirdik. Bunun yerine, bir plan geliştirmeye başlamadan önce beni kapıda yakıcı bir öpücük ve biraz dinlenmem için bir uyarı ile bıraktı.

Geride bırakılmak artık acı vermiyordu, çünkü bana bildiği en iyi şekilde baktığını biliyordum. Ben bir savaşçı değildim ve bunu hepimiz biliyorduk.

Coarse, Ravv'ı muhtemelen Elwynne ve Orvay'e hazırlattığı toplantıya kadar takip ederken Gleam de benimle birlikte yatağa yığıldı ve neredeyse başım yastığa değer değmez uykuya daldım.

Birkaç saat sonra guruldayan midem beni uyandırdı ve yalnız olduğumu fark etmeden önce etrafıma bakındım.

Ravv...

Veil'di.

Hala toplantıda mısın?

El izim biraz zonkluyordu ama aramızda çok az bir mesafe varken bile bunu yapmaya başlamıştı.

"Neredesiniz çocuklar?" Hâlâ sohbet ediyorsa Ravv'ı rahatsız etmek istemediğim için Coarse'a sordum.

Yanıt gelmedi.

Tekrar denedim ve bir kez daha hiçbir şey elde edemedim.

Gleam hâlâ horluyordu, bu yüzden onu uyandırmaya cesaret edemedim. Ben bütün gün ve gece ayaktaydım ama o sürekli *koşuyordu*.

Bir daha düşündüm de, umarım Coarse da uyuyordur.

Onu rahatsız etmek istemesem de, Ravv'ın aç olduğumu ve ona söylemediğimi öğrenirse öfkeleneneceğini biliyordum, bu yüzden uzandım. *"Hâlâ uyanık mısın?"*

"Ne yazık ki. Hâlâ generallerimle plan yapıyorum," diye itiraf etti. *"Aç mısın?"*

Dudaklarım aklımdan geçenleri okuması karşısında yukarı doğru kıvrıldı. *"Evet."*

"Koridorun sonunda bir ofisteyim. Odamızın önünden sola dönün ve sağınızdaki üçüncü kapıya doğru yürüyün. Ben onları lanet bir plan üzerinde anlaşılmaya ikna ederken sen de kucağıma oturup adamlarıma ters ters bakabilirsin."

Generallerine hırlarken Ravv'ın kucağına oturma fikriyle gülümsemem biraz daha arttı.

Dışarı çıkmadan önce kirli elbisemi onun gömleklerinden biriyle değiştirdim. Gerçekten bir duşa ve tüm kıyafetlerimi yıkamaya ihtiyacım vardı ama onun da vardı, bu yüzden onu bekleyecektim.

Koridorun yarısında, gitmekte olduğum kapı açıldı ve bir adam dışarı çıktı.

Kapı arkasından kapanmadan önce Ravv'ın sesi bir an için kulaklarımla buluştu.

Yanına yaklaştığımda adam bana baktı ve ben de selam vermek için ağzımı açtım.

O kadar hızlı hareket etti ki yumruğunu yüzüme doğru savurduğunu zar zor gördüm.

Dünyam bir kalp atışı kadar döndükten sonra kararırken çarpışmanın acısı hissedilmedi.

Kendime geldiğimde başıma biri çekiçe vurmuş gibi hissediyordum. Vücudum da dönüyormuş gibi hissediyordum ama sırtımda kaslı bir form hissediyordum, bu yüzden bunun gerçek olmadığını biliyordum.

Zihnim ağır ağır hareket ediyordu ve kolumdaki el izinin keskin acısı nefes almakta zorlanmama yetiyordu.

Bir parçam Ravv ve Coarse'ın zihnime konuştuklarını, nerede olduğumu ve neler olduğunu bilmek istediklerini duyabiliyordu ama onlarla bağlantı kuracak kadar iyi çalışmıyordum. Sesleri ve bağları oradaydı ama onlara tutunamayacak kadar güçsüzdüm.

Gözlerimi zorla açtım ve kendimi altımızdaki şehre bakarken bulduğumda keskin bir nefes aldım. Beni kaçıran kişi ve ben kalenin çatısında duruyorduk, ayak parmaklarımızın önünde bizi düşmekten koruyacak ince bir buz şeridi vardı.

Rüzgâr bana doğru hafifçe esti ve alevlerimin tutuşmaya çalıştığını ama başarısız olduğunu hissedebiliyordum.

Yükseklikleri sevmezdim.

Zihnimin düzgün çalışmaması iyi bir şeydi, yoksa titreyen, terleyen bir karmaşa olurdu.

"Bizi avladınız ve katlettiniz ama perdeyi boşuna geçmeyeceğiz!" diye bağırdı beni tutan adam kalenin dibinde toplanan kalabalığa. Bir buz bıçağının keskin kenarını boğazıma doğru kaldırıp sertçe bastırdığında bedenim hareketsiz kaldı. Derimi sıyırdı ve bir damla ılık kan yavaşça boynumdan aşağı yuvarlandı. "Kralın eşi benimle birlikte ölecek ve seni

Ağlayan Göklerin İblisi hepinizi yakıp kül ederken, kırık bir taçtan başka bir şeyiniz olmayacak."

Ravv ve Coarse zihnimde kükreyerek beni arkamdaki adamın ve aşağıdaki fae'lerin seslerine karşı sağır etti.

Yakalandığım son birkaç seferde donup

kalmıştım. Hareket edemiyordum,

düşünemiyordum.

Bu sefer, bu dürtülerle savaşmak için kendimi zorladım. Konuşmak zorundaydım, konuşmazsam ölecektim. "Aramızdaki bağ mühürlü değil," demeyi başardım. "Biz eş değiliz."

"Bir bağınız var ve bu yeterince tehlikeli," diye kulağıma tükürdü adam.

Bıçağını derimin daha derinlerine saplarken yumuşak bir çığlık attım. Ravv'dan aldığım büyük, yumuşak gömleğin koyu renkli kumaşında kaybolana kadar daha fazla kan boğazımdan aşağı yuvarlandı.

Ravv'ın sesi zihnimde gürledi ve bir anlığına netleşti. "*Neredeyse geldim, Lae.*"

Tarikatçıyı oyalamam için bana ihtiyacı vardı.

Hayatta kalmak için tek şansım buydu, bu yüzden bulanık zihnimi biraz daha odaklanmaya zorladım.

"Çiftleşmeyi ben istemedim," diye fısıldadım. "O yemini ederken ne yaptığını bilmiyordum. Biz-"

"Kapa çeneni," diye hırladı adam bana. "Kolunda o el izi belirlediği anda yaşama hakkını kaybettin. Sen Evare için bir tehditsin ve-" Sözleri kesildi ve eli boğazımdan çekildi. Bıçak hâlâ rahat edemeyeceğim kadar yakındı, bu yüzden kıpırdamaya cesaret edemedim.

Bir anlık duraksamadan sonra tökezledi.

Çıkıntıdan aşağı düşerken bir çığlık havayı deldi - *benim* çığlığım.

Bir an için düştüm -hayatımın en uzun anı- ta ki güçlü bir el beni bileğimden yakalayana kadar. Vücudum kalenin buz gibi duvarına çarpına ve bunun şoku beni susturana kadar, tutuşun çekilmesi bana tekrar çığlık attıracak kadar acı vericiydi.

Beni kesen fae düşmeye devam etti. Altımda bağırışlar ve çığlıklar duydum, ama hiçbirini işlenmedi.

Daha fazla acı duyularına hücum ederken her şey daha hızlı dönmeye başladı.

Ravv zihnimin içine konuştu, sözleri emin ve sakinleştiriciydi, ama onları zar zor duydum.

Bileğimdeki kavrama beni tekrar çatıya doğru çekmeye başladı.

Kalabalık ve dünya altımda asılı kaldı ve dehşet beni esir aldı.

Sonunda çıkıntıyı aştım ve bir çift sıcak kol beni sardı. Göğsü inip kalkarken Ravv'ın kokusunu derin derin içime çektim ve öfkesinin kontrolden çıktığını neredeyse hissedebiliyordum.

Dünya hala dönüyor olsa da onun kokusu beni sakinleştirdi. O fae'nin bana ne yaptığından emin değildim ama bu doğru değildi, doğru değildim.

Sonra midem çalkalandı ve inledim.

Ravv dudaklarımı araladı, eğildi ve nefesimi kokladı. Beni çatıdan çekip kaleye geri götürürken küfürler savurdu. Koridorlarda hışımla geri dönerken birine hırlayarak emirler yağdırdı -kim olduğunu bilecek kadar iyi odaklanamıyordum-.

Dizlerim banyomuzun serin buz zeminiyle tam zamanında buluştu ve klozetin üzerine eğilip midemdekileri kustum.

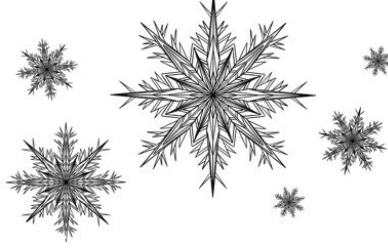
Hastalık daha önce yaşadığım her şeyden daha şiddetliydi. Beni tekrar, tekrar ve tekrar vurdu. Ravv'ın elleri kollarımda, saçlarımda, omuzlarımdaydı. Bir ara alnıma o kadar iyi hissettiren soğuk, nemli bir bez koydu ki ağlayabilirdim.

Bedenim boşaldığında ve zihnim sayıkladığında beni yatağa taşıdı. Sesi yumuşak ve nazik, tutuşu nazik ama sıkıydı ve kusma tekrar başlamadan önce birkaç dakika uyuklamayı başardım.

En azından artık çatıda değildim, diye düşündüm kısa bir süre için, hastalığa karşı bilincimi kaybetmeden önce.

ΣΠΑΡΙΑ zμ

RAVV

I Laeli'nin uzun, kalın örgüsünün ucunu bağladıktan sonra alnına bir öpücük kondurdu ve yataktan çıktı.

İçimde akan öfke, daha önce yaşadığım her şeyden daha yoğun ve şiddetliydi.

daha önce hiç yaşamadım.

Piç kurusu onun boğazını

kesmişti. Onu zehirlemişti.

Onu neredeyse *öldürüyordu*.

Tüm gece boyunca onunla lanet bir toplantıda oturduktan sonra.

Ona güvenmiştim... ve bu neredeyse bana her şeye mal oluyordu.

Bakışlarım onun küçük, kırılgan formuna takıldı. Güçlü bir iradesi vardı ama zihni ve bedeni yumuşaktı. Benim kadınımla asla bir savaşçı olmayacaktı ve ben de ondan asla bir savaşçı olmasını istemeyecektim.

Ama veil, onun güvende olmasına ihtiyacım vardı.

Onun sağlıklı ve ateşli olmasına, her fırsatta bana meydan okumasına ve bunu yaparken sırtıma ihtiyacım vardı.

Onu bulduğumdan beri onu benden daha iyi koruyabilecek bir erkeği hak ediyordu ama bunun için daha uygun biri yoktu.

Ve peçe onun gitmesine izin
veremeyeceğimi biliyordu. O benim
kızımdı.

Onu güvende tutmanın olası yollarını düşünürken odada volta atmaya
başladım. Her zaman onunla kalmak, tamamen makul bir fikir olmasa da en
iyi fikirdi. Kendi alanına ihtiyaç duyacak kadar bağımsızdı ve sürekli bir
korumayı asla kabul etmezdi, özellikle de o koruma bensem.

Tüm olasılıklar arasında bir tanesi düşüncelerimin önünde
duruyordu. Bağımızı mühürlemek.

Eğer onu mhrlersek, zihnine daha fazla erişimim olur. İhtiyaç duyduğunda
benim sihrimi kendi sihri gibi kullanabilir ve bu da onu korumaya yardımcı
olabilir.

En önemlisi, bir fae gibi iyileşecekti. Bir insandan ziyade bizim duyularımıza
ve hızımıza sahip olacaktı, bu da kendi arkasını daha yakından izlemesini
sağlayacaktı.

Ve belki de mantığın en st noktasında, bizim lmszlğmze sahip olacaktı.
lmszlğm.

Büyüm onu benim yapacaktı, Evare'de kalmayı başarabildiğimiz yıllar
boyunca. Onu bana, beni de ona bir mrn çok ötesine uzanacak bir bağla
bağlayacaktı.

Sonsuzluğumuz boyunca sevmek, korumak ve bakmak için benim olacaktı.
Birlikte.

Bunu onunla yapmak istedim.

Sadece benim olmasını istemiyordum, *sürekli* benim olmasını istiyordum.

Laeli'nin uykusunda haykırması beni düşüncelerimden uzaklaştırdı ve odayı
geçip yanına gittim. Bir an sonra, midesini tuvalete boşaltırken onu dik
tutuyordum. Safradan başka bir şey çıkmadı ama ben de iki farklı olayda aynı
bitkiyle uyulurmuştum, bu yüzden hastalığın acısını ve sefaletini
biliyordum.

"Buradayım," diye mırıldandım kulağına, onu yatağına geri indirirken. Gleam hemen yanına sokuldu ve onu rahatlatmak için yanağına sokuldu. Bir fae gibi çalıştığını varsayarsak, bir ya da iki saat içinde vücuduna su vermem gerekecekti. Hepsi geri gelecektir ama diğer seçenek susuz kalmaktı.

Yine de insanlar Fae'lerden daha zayıftı. Ya daha kolay susuz kalırsa?

Bunu riske atamazdım, bu yüzden lavaboda bir bardak su doldurdum ve Laeli'ye geri getirdim.

Yanına otururken elimi hafifçe alnına götürdüm. Nemliydi ama üşümüyordu. "Lae, küçük bir içecek almanı istiyorum."

Yanıt olarak yumuşak bir şekilde inledi.

Bardağı ağızına götürdüm ve birazcık açtı.

Dudaklarının arasından küçük bir su damlası süzüldü ve onu yutarken yüzü buruştu.

Beni daha yakına çektiğinde bardağı yere bıraktım, kendini bana doğru bastırırken yanına uzandım. Yakında banyoya geri döneceğimizi bildiğim için birkaç dakikalığına gözlerimi kapatmama izin verdim.

Orvay ve Elwynne çatıda olanların tepkisiyle uğraşıyorlardı, bu yüzden bu konuda endişelenmeme gerek yoktu. Benim ısrarım üzerine, planlar hazırlandıktan sonra birkaç saatliğine yatmışlar ve generalleri ikna etme işini bana bırakmışlardı.

Eğer o piç onu aldığı anda uyanık olmasaydım.

Peçe, bunu düşünmeme izin veremezdim, yoksa uyumak imkânsız hale gelirdi.

"Tekrar hasta hissetmeye başladığında fark etmezsem beni uyandırır mısın?"

Coarse'a sordum. Gleam uyuyor olsa da Coarse kapıyı koruduğu yerden yorgun gözlerle kadınımı izliyordu. Laeli yakalandığında toplantı odasında uyuyordu ve bu konuda kendini suçlu hissettiğini biliyordum.

Başını salladı ve ben de kendimi bıraktım.

On beş dakika sonra yine banyodaydık.

Bu döngü devam etti ve sonraki yirmi dört saat boyunca ziyaretler arasındaki duraklamalar uzadı. Onu bu kadar hasta görmek beni öldürse de Laeli'nin yeterince içtiğinden emin oldum. Gücünü toplaması için birkaç kez benim kanımdan içmesini sağladım ama pek faydası olmadı.

Takip eden dört gün içinde midesi yavaş yavaş normale döndü ve az miktarda yemeye başlayabildi.

Yatak odamızdan çıkmayı isteyecek kadar iyileşmesi için iki gün daha geçmesi gerekti. Gleam ve Coarse kendi alanlarına çekilmiş, Laeli'nin iyi olduğunu bildikleri için bizim müdahalemiz olmadan uykuya dalmışlardı.

"Ravv," diye homurdandı, beni kavrayışını bıraktı ve sırtına doğru yuvarlandı. Üzerindeki tek şey yine benim tişörtlerimden biriydi, çünkü külotuyla uyumak yerine onları tercih ediyordu. "Yürüyüşe çıkmam gerekiyor ve eminim senin de yapacak işlerin vardır. Burada kalırsak aklımı kaybedeceğim. Bana İblis'i alt etme planından bile bahsetmeyeceksin."

"Çünkü sen bu plana dahil olmayacaksın." Yüzündeki birkaç tutam saç fııçaladım. Hâlâ olması gerekenden daha solgun görünüyordu ve yeterince iyileştiğinde onu her zamankinden daha fazla beslemem gerekecekti.

"Bu bana anlatamayacağın anlamına gelmez."

Kaşlarımı çattım. "Zaten olduğundan daha fazla tehlikede olmanı istemiyorum."

"Neler olacağını bilmek beni riske atmaz Ravv. Planı bilmeyi hak ediyorum." Gözlerini bana dikmişti. "Eğer yine benden bir şeyler saklamaya başlayacaksan, yatağın aniden çok soğuk ve çok boş olacak."

"Beni çok özlersin." Bir elimi gömleğinin altından geçirip yavaşça kalçalarından birine götürdüm. Avucum karnına değdi ve bir parmağımla göbek deliğini okşadım. Arzusunun kokusu yavaşça havayı kirletti ve onu görünce sikimi olduğundan daha sert hale getirdi.

"Ortaya çıkar ve ayaklarına kapanırdın," dedi, dudakları hafifçe kıvrılmıştı.

"Yapardım." Elimi tekrar kalçalarının arasına kaydırđım ve bir parmağımı kıvrımlarının arasında gezdirdim, onu beklediğimden daha da kaygan bulduğumda bir hırıltıyla savaştım.

Bakışları birden yumuşadı ve kollarını boynuma dolayarak beni kendine çekti ve sıkıca sarıldı. "Benimle ilgilendiğın için teşekkür ederim. Daha önce de söyledim ama teşekkür ederim. Uğraşması sinir bozucu bir hasta olduğumu biliyorum ve sen inanılmazdın."

Elimi kalçalarının arasına bıraktım ve diğerkolumla onu kendime çektim. En iyi *teşekkür* ona dokunmama izin vermesi olurdu ama sarılmayı da kabul ederdim.

"Bir şey değıl' demen gerekiyordu," diye mırıldandı boynuma karşı.

Gözlerimi kırptım. "Bir şey değıl."

Dudakları omzuma doğru bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Kimse sana teşekkür etmiyor mu?"

Bunu düşündüm. "Sanırım hayır."

"Peçe. Daha fazla söylemeye çalışacağım." Dudaklarını omzuma bastırdı. "Olanlar hakkında daha rahat olduğunda bana planını anlatacaksın."

"...tamam."

Laeli'nin eli şortumun içine kaydđ ve o kavradıkça sikim zonkladı.

Sırtımı yatağı doğru itti, sonra bacaklarından birini karnımın üzerine kaydırđı ve kışını bana doğru çevirdi. Dudakları sikimin etrafını sararken yemin ettim ve kışını karnımdan kaldırıp sahip olduğđ her kaygan kıvrımı bana gösterdiğinde *acımasızca* yemin ettim. Tişörtümün altına hiçbir şey giymemişti ve bunun için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

"Dokunmak yok," diye beni uyardı, dudaklarını tekrar etrafıma sararken sikimin kabzasını kavradı.

Ona homurdanarak karşılık verdim, kalçalarını tuttum ve daha geniş açtım.

Ereksiyonumu serbest bıraktı ve omzunun üzerinden bana uyarıcı bir bakış attı. "Dokunmak yok Ravv. Sen benimle ilgilendin, şimdi ben de seninle ilgileneceğim."

"Sana çılgılık attırmama izin vererek benimle ilgilenebilirsin."

Gözleri hınzırca parlıyordu. "Oh, yapacağım." Sikim zonkluyordu ve ona geri döndü. "Bırak şimdi. Senin zevkini yutarken bana tekrar dokunabilirsin."

Dudakları beni tekrar içine çekti ve kendimi onu bırakmaya zorladım. Başını uzunluğumun üzerinde sallayıp beni boğazının derinliklerine götürürken battaniyeyi kavradım.

O kadar mükemmeldi ki, kıcı ve göbeği benim için çırılçıplaktı, gömleğim hafif bedeninden sarkıyor ve o iri göğüslerin alt tarafını ortaya çıkarıyordu.

Peçe, onları ellerimde istedim. Göğsümde. Ağzımın içinde.

Göbeği arzusuyla gözle görülür bir şekilde kaygandı, kalçaları ve kıcı uzunluğumu çalıştırırken sallanıyor ve sallanıyor, beni çok hızlı bir şekilde doruğuma sürüklüyordu.

Kontrolümü kaybettiğimde kalçalarım sarsıldı, hırıldadım ve boğazını serbest bırakmamla doldurdum. Zevkim sona ermeden önce yüzüm kalçalarının arasına gömülmüştü.

-Ve dakikalar sonra kendi doruk noktasıyla haykırıyor, onu doldurmamı emrediyordu.

Ben, tabii ki, mecburdum.

Hevesle.

Terli ve nefes nefese kalana, kollarıma sarılana ve dudaklarımı o mükemmel göğüslerine istediğim kadar bastırmama izin verene kadar.

Ve planı tekrar sorduğunda ona her şeyi anlattım.

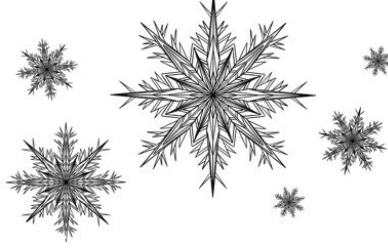
İblis'in lanetinden kurtulmak istemesini anlasa da onu öldürmemiz fikrinden hoşlanmadı. Aralarındaki yıl ve büyü farkına rağmen onda kendini gördüğünü biliyordum.

Ve ona asla itiraf etmeyecek olsam da, o anda başka bir plan üzerinde çalışmaya başladım.

İblis'e istediği özgürlüğü verirken dişimi tatmin edecek bir şey.

СПАРИЕА z6

LAeli

W Sonunda Ravv'ı odamızdan çıkmama izin vermesi için ikna etmeyi başardığımda, ilk gittiğimiz yer yemek salonuydu. Yemeğimizi bitirdiğimizde Elwynne yanımdaki sandalyeye çöktü ve hızlıca sarılmak için kollarını bana doladı.

"Hâlâ hayatta olmana sevindim," dedi ve bana sırtarak baktı. "Ben de."

"Onun ölmesine izin vermeyeceğim," diye ikimize de homurdandı Ravv, boş tabaklarımızı alıp mutfağa doğru yürüdü.

"Keşke siz ejderhayı indirirken ben de bir şeyler yapabilseydim," diye itiraf ettim, gözlerim Ravv'ı odanın içinde takip ederken.

Veil, adam muhteşemdi.

Ve hastalığım boyunca benimle ilgilenmiş olması... bu onu benim için daha da çekici kılıyordu.

Elwynne, "İçeride tamamen çaresiz bir şekilde beklemeyi hayal bile edemiyorum," diyerek aynı fikirdeydi.

"Oh, kalede kalamam. Ravv benden uzakta olduğu için bu kadar acı çekerse odaklanamaz. Ben ve Coarse yakın duracağız ama dövüşün dışında kalacağız. Gölgeerde kalacağız."

Kaşlarını çattı. "Yakın olursanız Ravv'ın dikkati dağılır."

"En son ayrıldığımızda olanlardan sonra, ayrı kalırsak dikkati daha çok dağılacaktır." Bir omzumu kaldırdım, zihnimin çatıya geri dönmesine izin vermemeye çalışıyordum.

Yine de dolaştı ve içimi bir ürperti kapladı. Biraz endişeli görünüyordu. "Sen iyi misin?"

Zorla gülümsedim. "Ben iyiyim. Ne zaman saldıracağız?"

"Kralın bize bir gün ve saat vermesini bekliyoruz." Ravv tekrar yanımıza otururken ona baktı.

Uzun bir süre beni inceledikten sonra tekrar ona baktı ve "Yarın sabah, şafak vakti" dedi.

"Haberı yayacağım." Ayrılmadan önce bana bir kez daha sarıldı.

Yemek odasında başkaları da vardı ama hiçbirı bize bakmıyordu. Ya da en azından ben bakmadıklarını umuyordum.

"Üzgün görünüyorsun," dedi Ravv, alını kırıışmıştı.

"Önemli bir şey değil." Saçlarımı gözlerimden uzaklaştırdım ve o da gözlerini bana dikti. "Aklım çatıya gitti." Parmaklarım yaranın artık var olmadığı boynuma dokundu. Ben zehrin etkilerini yaşarken onun kanı yarayı iyileştirmişti ama yine de hayatımın geri kalanında yarayı hissedebileceğimi düşünmeye başlamıştım.

Bakışları karardı. "Başka birinin sana zarar vereceğinden korkmuyor musun?"

"Hayır. Bence herkesi tarikat bağlantısı açısından tekrar tekrar kontrol ettiriyorsun." Elini sıktım ve biraz sakinleşti. "Sanırım sadece dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var."

Aklım yatak odamıza gitti ve o şekilde birkaç saat daha geçirme fikri yanaklarımı kızarttı.

Kesinlikle şikayet etmezdim.

Gizli tarikatçıları aramaya o kadar odaklanmıştık ki birbirimizin bedenlerini tanımak için fazla zamanımız olmamıştı. Denemediğimiz bazı şeyler olmalı...

Ravv, "Nehre geri dönmek ve kayaların üzerindeki büyüğü bozmaya çalışmak istiyorsanız, cevabım hayır," dedi.

"Bunu denemek istiyorum ama bugün değil." Ona yaklaştım ve kulağına fısıldayabilmem için başını eğdi. "Düşünüyordum da belki bana yeni bir şey öğretebilirsin?" Ona daha önce ağzımı onun sikine dayadığım görüntümü gösterdim.

Gözleri parladı. "Ne kadar yeni?"

"Şaşırt beni."

Dudakları hınzırca yukarı doğru kıvrıldı ve beni de kendisiyle birlikte ayağa kaldırarak ayağa kalktı.

Ravv parmaklarını benimkilerin arasına soktu ve beni koridora doğru çekti.

"Nereye gidiyoruz?"

"Göreceksin."

Bir cevap için ısrar etmek istedim... ama bunu bozma riskini göze alamayacak kadar heyecanlıydım, bu yüzden sessiz kaldım.

Kalenin derinliklerine doğru ilerlerken koridorda tek başımıza, yan yana yürürken omuzlarımız birbirine değdi.

Bir köşeyi döndük ve koridorun pürüzsüz, düz duvarları yavaş yavaş sertleşmeye ve şekil değiştirmeye başladı.

"Beni öldürecekmişsin gibi hissetmeye başlamadan önce bir açıklamaya ihtiyacım olacak," diye mırıldandım Ravv'a.

Bir kahkaha attı ve dudaklarım biraz yukarı doğru kıvrıldı. *"Kalenin altında mağaralar var -yüzeyin yüzlerce mil altında uzanan büyüğü buz mağaraları. Işıltılı Deniz'in altında uzanırlar ve Ağlayan Gökyüzü'nün dağ silsilesinin altında devam ederler. Hatta birkaç kol Sonsuz Yaban'ın altına kadar uzanır ve eğer nasıl yön bulacağınızı bilerseniz sizi Ağrıyan Uçurum'a kadar götürebilir."*

Gözlerim büyüdü. *"Onları nasıl yönlendiriyorsun?"*

"Buz büyüü." Elimi dudaklarına götürdü ve arkasına bir öpücük kondurdu. "Keşfe çıkmıyoruz. Kaleye en yakın mağaralar iyi haritalanmış ve daha aşağıdakilerin aksine son derece güvenli. Mağaraların kendi sihirleri var ve bazıları ilginç. Göreceksiniz."

Açıklamasıyla biraz gerildim - büyü yüzünden değil, yeraltına doğru gittiğimiz için.

"Senin hapishanen gibi mi kokuyor?" Ona sordum.

"Hayır. Burası deniz gibi kokuyor, bu yüzden etkilenmemelisiniz. Bir dakika bekleyin, tuz kokusunu almaya başlayacaksınız."

İçimi bir rahatlama kapladı ve tuz kokusu yavaş yavaş havayı doldurdu.

Biz el ele yürürken duvarlar daha da şekil değiştirmeye başladı. Buz daha kristal bir hal aldı, parlak maviler ve yumuşak morlarla parıldıyordu. Bazı yerlerde pürüzlü bir hal alıyor, hınzırca keskin buz sarkıtları halinde dışarı fırlıyor, bazı yerlerde ise daha pürüzsüz bir hal alarak dalgalar ve girdaplar oluşturuyordu. Hepsi bana sanat gibi görünüyordu ve daha önce hiç böyle bir sanata maruz kalmamıştım.

Nefesimi kesti.

Ravv, *"Efsaneler yüzyıllar önce bu tünellerin perilerle dolu olduğunu söylüyor,"* diye mırıldandı.

"Pixies?"

"Fae'lerin kristal kanatlı küçük versiyonu." Ne kadar küçük olduklarını göstermek için iki parmağını birbirinden ayırdı. "Kimse neden yok olduklarını ya da gerçekten var olup olmadıklarını bilmiyor. En eski fae'lerden bazıları onlar hakkında hikayeler anlatır, ancak o kadar yaşlı fae'ler akıllarını kaybetmeye başlar, bu yüzden güvenilmezdirler."

Kaşlarım yukarı doğru kalktı. *"Sen de mi aklını kaçıracaksın? Çok yaşlı olmaya ne kadar yakınsın?"*

Güldü. *"Akıllarını kaybettiklerinde buna immis diyoruz ve tüm ölümsüz varlıklar buna yakalanabilir. Fae'lerimizden hiçbiri uzun zamandır ona yenik düşmedi, çünkü odaklanmamız gereken bir savaşımız vardı. Immis can sıkıntısıyla ya da*

Yalnızlık. Tarikattan önce, fae'ler delirmeye başladıklarını hisseder hissetmez eş alırlardı. Deliliği uzak tutmak için arkadaş olarak çiftleşen pek çok çift vardı. Bazıları hala ailemin şehrinde yaşıyor."

"Çiftleşen çiftler immis olmaz mı?"

"Hayır. Birbirleri için yaşıyorlar ve bu onlara bir amaç veriyor." Elimi tekrar dudaklarına götürdü ve arkasına bir öpücük daha kondurdu.

"Belki de tüm periler Immis'e yenik düşmüştür. Ya da tarikata."

"Ya da belki de bu mağaralarda sandığımızdan daha fazlası vardır."

Bunu duymak hoşuma gitmedi.

Titrediğimi hissetmiş olmalı ki beni kolunun altına aldı ve daha da yaklaştırdı. *"Neredeyse vardık. Fae'ler bu mağaraları sık sık ziyaret eder ve burada hiç kimse zarar görmemiştir. Onları neden sevdiğimizi yakında anlayacaksın."*

Hâlâ emin olmasam da başımı salladım.

Açıkçası, yeraltındaki hiçbir şeyle iyi bir ilişkim yoktu.

Daha küçük bir mağaraya açılan bir kapıya geldik ve içeriye baktım. Duvarlarda parıldayan, ışıldayan kristaller vardı, her yere ışık parçaları gönderiyor ve her şeyden yansıyor.

"Peçe," diye mırıldandım, onlara bakarak.

"Çiftler buraya ışıkların altında sevişmek ya da dans etmek için gelirler. Bazen ikisi birden ya da başkaları da aynısını yaparken dans etmek için" dedi Ravv, nefesi kulağıma değdi ve tüylerim diken diken oldu.

Endişe midemde kıvrıldı. *"Buraya daha önce bir kadın getirdin mi? Ben beşinci kız gibiyim, değil mi? Ya da yüzüncü?"*

Yüksek sesle ve gürleyerek güldü. *"Hayır, Lae. Mağaralar sıradan seks için fazla mahremdir. Fae'ler buraya hayat arkadaşlarıyla birlikte gelirler, sarhoşken zevk almak için değil."*

Hayat arkadaşı etiketini hâlâ sevmesem de onsuz bir gelecekte çok daha iyiydi. Yalnız olmayı pek umursamazdım ama ayrılırsak Ravv'ı özlerdim. O benim sevgilimden daha fazlası olmuştu;

Şimdiye kadar sahip olduğum en iyi arkadaşı. İnatçıydı ama ben de öyleydim ve onu hırlatmaktan zevk almaya başlamıştım.

Ona benimle eş bağını mühürlemeyi düşünüp düşünmediğini sormak istedim ama anı mahvetmek istemedim. Hiç mağaralar kadar güzel ya da büyülü bir yerde bulunmamıştım ve henüz onları bırakmaya hazır değildim.

Yürümeye devam ettik, başka bir mağaraya açılan büyük açıklığı geçtik. Boşluğu buhar kaplamıştı ve arkasında sarı ve turuncu buzlar usulca parlıyordu.

"Orada sıcak su kaynakları var. Bazı fae'ler sevişirken sıcaktan hoşlanırlar. Su insanlara hoş gelebilir ama bizim için biraz acı verici."

"O zaman bir zevk ve acı olayı," dedim.

"Mmhmm." Eli hâlâ üzerimde olan büyük tişörtün altına kayarken kulağımı ısırdı ve kalçamı hafifçe okşadı.

Vücudum onun dokunuşuyla ısındı ve boştaki koluyla beni daha yakına çekti, böylece ereksiyonu kıcıma baskı yaptı.

"Ve birden fazla çift bu mağaraları aynı anda mı kullanıyor?" Fısıldadım.

"Bazen. Çifte ve mağaraya göre değişir. Bazı fae'ler çok sahiplenici olabiliyor."

"İçeride başka birinin olup olmadığını nereden biliyorsun?"

"Kulaklarınla, Lae." Ravv kulak mememi ısırdı.

Doğru.

"Yalnız kalmak istiyorlarsa, girişin üzerine bunun gibi küçük bir buz bariyeri atarlar." diye ekledi. Mağaranın girişinin üzerinde kısa, ince bir buz tabakası belirdi ve girişi tamamen kapattı. "Eğer ses geçirmez olmasını istiyorlarsa, buzu kalınlaştırırlar."

Göz açıp kapayınca kadar buz tekrar kayboldu.

Dili boğazımda gezinerek beni daha da ateşlendirdi ve parmakları göbeğime dokundu.

"Birisi buzu bu şekilde kaldırabilir mi?"

Seks partilerine ilgi duyan insanlara karşı değildim ama şahsen bu fikri çekici bulmuyordum. Jern ve Gora ile yaşadıktan sonra, hayatım boyunca başkalarının seks yaptığını yeterince duymuştum.

"Hayır, kendinize ait olmayan buzu değiştirmek çok daha zordur. Eğer bir bariyer inşa edersem, şehirde onu yıkabilecek kadar güçlü sadece birkaç fae vardır ve burada izinsiz bir bariyer inşa etmek bir fae'nin anında öldürülmesine neden olur. Ne de olsa biz savaşçıyız." Yürümeye devam etti ve ben de ona doğru bastırıldığım için ben de yürüdüm. "Mağaralarda etrafta başkaları varken sevişen erkek fae'lerin çoğu dişilerinden kıyafetlerini çıkarmamalarını ister. Çıplaklık konusunda titiz değiliz ama bir fae'nin vücudunu görmek başka bir şey, sevgilisinin o vücuda girmesini izlemek bambaşka bir şey."

Kaşlarım tekrar yukarı doğru kalktı. "Daha önce izlemek için buraya gelmiş miydin?"

"Genç ve deneyimsizken." Sanırım bu şaşırtıcı değildi.

Bir başka kaplıca mağarasının ve buzdan heykellerle dolu bir başka mağaranın girişinden geçtik. Heykellerin hepsi yukarı doğru çıkıntı yapan devasa buz ereksiyonları olan erkeklerden oluşuyordu.

Bunun nasıl kullanıldığına dair bir açıklama istemedim ya da zihnimin olasılıkları düşünmesine izin vermedim.

Ravv'ın nefesi mağaranın önünde tekrar kulağıma değdi ve mırıldandı: "Eğer bir gün buzdan bir heykele binmek istersen, bu *benim* heykelim olacak."

Homurdandım ve sonra bir düşünceyle mizahım öldü. "Bana orada senin bir heykelinin olmadığını söyle."

Kıkırdadı. "Yok."

Yine de bir an için hareketsiz kaldı ve ona tekrar baktığımda, heykellerin her birini kontrol etmek için sihrini kullandığı hissine kapıldım.

Yine de bir dakika sonra rahatlamış bir nefes aldı ve "Yok" diye tekrarladı.

Tünelin sonundaki son mağaraya gelmeden önce ilginç ışıkları ve kristalleri olan birkaç mağarayı daha geçtik. Geçtiğimiz diğer mağaralardan daha küçüktü ve tavanı ilk mağaradaki kristallerden daha fazlasıyla kaplıydı. Herhangi bir heykel, ip ya da başka bir şey görmeyince rahat bir nefes aldım.

"Beni korkuttun," diye homurdandım ona.

Bana bir sırtıfış fırlattı. "Beni her zaman korkutuyorsun,

Lae." Adil olan buydu.

Ve peçe, sırtıfışı kalp durdurucuydu.

Girişin üzeri bir bariyerle kapatılarak tamamen özel hale getirildi.

"Peki sen ne tür bir sahiplenicisin?" Beni kollarının arasında çevirip göz göze gelmemizi sağlarken sordum. Cevabını zaten bildiğimden emindim ama yine de sormak zorundaydım. "Engeller koyan, dışisine kıyafet giydiren ya da tamamen çıplaklıkla ilgili olan türden mi?"

Beni yerden kaldırırken bunu düşünmek için duraksamadı bile. "Bariyer türünden. Çok, çok kalın bariyer türünden."

Kalçalarım onun kalçalarına dolandı ve pozisyonumu ayarlarken kıcıımı kavradı. Ereksiyonunun uzunluğu göbeğime doğru bastırıp klitorisime tam isabet ettiğinde keskin bir nefes aldım.

"Şimdi, kalabalık bir odada olsaydık ve kimse ne yaptığımızı bilmeseydi..." kalçalarını hafifçe salladı ve benden yumuşak bir çığlık kaçtı. Tenimizde dans eden ışıklar bu anı daha da samimi kılıyordu. "Her zaman bir parti sırasında, tahtımın üzerinde sevişmek gibi bir fantezim olmuştur" derken sesi çakıllı çıkıyordu.

Yürümeye başlayıp her adımda sikini bana doğru salladığında içimden bir inilti yükseldi. "Parti mi?"

"Mmhm. Kimseye ne yaptığımızı fark ettirmeden inip inemeyeceğimizi düşünmek beni zorluyor."

Kürek kemiklerim duvara çarptı ve parmakları arka girişimi hafifçe yokladı.

"Kim bu biz?" Sormayı başardım.

"Sen ve ben. Tahtımda, güneş tutulması sırasında. Her tutulma zamanı geldiğinde kalede bir parti veririm. Kral olduğumdan beri yapıyorum."

Kız kardeşi ailesine zarar

verdiğinden beri. Bu bir dikkat

dağıtmaydı.

"Ohhh," diye inledim, parmağı arka girişime doğru kaymadan önce kanalıma daldı. Onunla biraz oynamıştı ama biraz alay etmekten öteye gitmemişti.

"Toplum içindeyken külot giymemen hakkında konuşmalıyız, Lae."

"Ne olmuş ona?"

"Bunu istediğim zaman ve istediğim yerde bu kalçaları açma izni olarak görmeye başlayacağım," diye gürlledi. "Ofisimde. Masamın üstünde. Kütüphanemde. Koridorumda."

"Veil," diye inledim, parmağının ucu arka girişime doğru kayarken. "Bana ne yapıyorsun?"

"Bir ders istedin." Başını göğsüme doğru eğdi ve çaldığım gömleğinin içinden meme ucumu yakaladı. Nefesimi içime çektim ve göbeğime yaslanan ereksiyonuna karşı sallandım. "Buz hakkında bir şeyler öğreneceksin."

"Buz mu?" Yankıladım, parmağını kığıma soktuğı için zaten biraz düzensiz nefes alıyordum.

"Buz," diye kabul etti. "Başlamadan önce iyice ıslanmanı istiyorum. Benim için ıslandın mı, Lae?"

"Evet," diye nefes aldım.

"Buna ben karar veririm." Ereksiyonunu benden uzaklaştırdı, beni tekrar inletti ama hayal kırıklığı içinde. En azından beni duvardan kaldırıp yere yatırana kadar...

Sonra yüzünü kalçalarımın arasına yerleştirdi ve beni ona daha geniş açmak için kığıımı serbest bıraktı.

Ravv burnunu çekirdeğime doğru indirdi ve derin derin içine çekti, gözleri o muhteşem mor rengiyle yanıyordu. Parıltı tavandaki kristallerden yansıyor, benim kırmızı-turuncumla karışıyor ve mağaranın her yerine her iki renkten ışıklar gönderiyordu. "Henüz hazır değilim," diye homurdandı ve sonra dilini klitorisimin üzerinde gezdirdi.

Beni yavaşça yaladığında bir çığlık attım.

"Bana göğüslerini göster," diye emretti, beni tadarken gözleri ateş saçıyordu. Gömleğimi yukarı doğru çekiştirdim ve göğüslerini ona göstermek için yukarı kaldırdım.

Göğsü memnuniyetle gümbürdedi ve dili yavaşça merkezimde çalışırken kalçalarım titreşimle sarsıldı.

Veil, *her* yerimi yalayacaktı.

Eğer bana hayatında gördüğü en seksi kadınmışım gibi bakmasaydı, dehşete düşerdim.

"Tişörtünü tamamen çıkar," dedi.

Başımın üzerinden sıyırdım ve benim için tekrar gürledi. Parmağı bir kez daha arka girişimi buldu ve kayganlığı kullanarak içimde çalışmaya başladı.

"Benim için göğüslerinle oyna."

Ona baktım, bir tür açıklama bekliyordum. Birçok kez kendime zevk vermemden rahatsız olduğunu açıkça belirtmişti.

"Şimdi, Lae." Dişleri cezalandırmak için klitorisimi kazıdı ve yemin ettim, onu takip eden zevki kovalamak için kalçalarımı salladım.

"Bu benim işim değil," diye karşılık verdim.

Gözleri hınzırca parlıyordu. *"Güzel. Ellerini başının üstüne koy."*

Gözlerimi ona dikmiştim ama kaldırdım.

Buzdan bağları üzerlerinde büyüyerek onları yerlerine sabitledi. Kararsız bir nefes aldım... ve sonra onu da bıraktım.

Ben iyiydim.

Ravv beni tuzağa düşürmemişti.

Gerekirse sihrimle kendimi kurtarabilirim ama buna ihtiyacım olmaz. Bunu bana asla yapmaz.

"Benimle güvendesin, Lae. Her zaman. Bana durmamı söylersen istediğin zaman dururum," dedi, sesi çelik gibiydi. Ağzı hâlâ göbeğimdeydi, dili klitorisime değiyordu ama hareket etmiyordu.

Bakışlarına karşılık verdim ve başımı salladım.

"Hazır mısın?" diye

sordu. Başımı

salladım.

Dışlerini tekrar klitorisimin üzerinde gezdirdi ve yüzünü çekmeden önce beni kıpırdattı. Parmakları tomurcuğun üzerinde gezindi ama farklı hissettirdi. Daha pürüzsüz ve daha sert.

Buz.

Onları buzla kaplamış.

Parmağını arka giriçimde çalıştırırken onları klitorisimin etrafında yavaşça sürükledi. Vücudum umutsuzca sallandı ve sarsıldı ve doruk noktama yaklaştım. Kontrolümü kaybetmeden hemen öncesine kadar klitorisim üzerindeki baskıyı artırdı ve sonra durdu.

Göğsüm kabardı ve vücudum zonkladı.

Çok yakındım, çok yakındım.

"Ravv," diye tısladım ona.

Gözleri hâlâ kötüydü. "Ders daha yeni başlıyor. Bitene kadar doruğa ulaşamazsın."

Ona inledim.

"Zorlukla düz yürüyene kadar buradan çıkmama izin vermeyeceğimi biliyorsun, Lae." Buzunu tekrar klitorisime sürttü ve tüm vücudum

ürperdi. "İhtiyacın olanı ve daha fazlasını
alacaksın." Sabırlı olmaktan nefret etsem de ona
güveniyordum.

Aynı şeyi söylemek için ağzımı açtım ama sonra kalın, pürüzsüz bir buz sütunu
kanalımın içine kaydı ve tüm düşünceler boğazımda öldü.

O...

Ben...

Veil'di.

Parmakları tekrar klitorisimin üzerinde gezindi ve ben titredim, sınıra çok
yaklaşmıştım.

"Çekirdeğinde benim buzum varken çok güzel görünüyorsun Lae. Bu güzel
dudaklar benim için mükemmel bir şekilde ayrılıyor." Çıplak parmağını içimi
dolduran buzun etrafında yavaşça sürükledi, klitorisimi birkaç kez kızdırmak
için durakladı. "Daha fazlasını alacaksın."

Ona bunun nasıl mümkün olabileceğini düşündüğünü soracak kadar iyi nefes
alamıyordum. Delicesine uçurumun kenarındaydım, neredeyse hiç işlev
göremiyordum.

Buz, arka girişime gömülen parmağını içine çekti ve sonra yavaşça, çok
yavaşça genişledi.

Nefeslerim daha da sığılaştı.

Yemin ederim, neredeyse peçeyi
görüyordum.

"Benim için doruğa ulaştığında, çığlık attığını duymak istiyorum," dedi Ravv,
dilini klitorisimin üzerinde gezdirerek.

Kalçalarım sarsıldı.

Nadiren çığlık atardım, sadece o kadar çok tur atmıştık ki, o kulağıma
söyleyene kadar kendi adımları hatırlayamıyordum.

"Benim için üç kez çığlık atana kadar bu mağarayı terk etmeyeceğim, o
yüzden devam et ve sessiz kal. Bunu bütün gece yapabilirim."

Beni öldürecekti.

O piç beni gerçekten öldürecekti. I-

Çekirdeğimdeki buzu dışarı ve sonra tekrar içeri kaydırırken klitorisimi emdi ve bitti.

Çığlık attım, çığlık attım, çığlık attım ve doruğa ulaştım, doruğa ulaştım ve doruğa ulaştım.

Hiç bu kadar zevk almamıştım ve Ravv'ın yüzündeki sırıtış, onun da bunu bildiğini gösteriyordu.

"Bunu üç olarak sayacağım," dedi, içimi dolduran buz yavaşça kaybolurken.

Gittiğinde rahat bir nefes aldım, kalbim hâlâ şiddetle çarpıyordu.

"Bu hayatımda gördüğüm en ateşli şeydi, Lae. Seninle çok gurur duyuyorum. Bir dahaki sefere buzumu ve sikimi birlikte alacaksın."

Veil, hayal bile edemezdim.

Bunu kesinlikle başka bir güne saklayacağız.

"Beni nasıl istiyorsun?" Sırılsıklam olmuş göbeğimi işaret ettim. "İşte böyle."

Dilini klitorisime indirdi, daha fazlası için hazır olana kadar beni çalıştırdı - ve sonra parıldayan ışıkların altında benimle sevişti, ben de parıldadığıma yemin edebilirdim.

Beni odasına götürdüğünde, aramızdaki bağın sözcükleri sanki dudaklarımdan zorla dökülmeye çalışıyormuş gibi zihnimde tekrarlanıyordu.

"Sillah ovim rett warum."

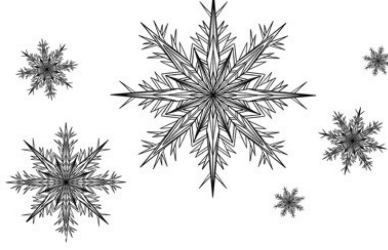
"Sillah ovim rett warum."

"Sillah ovim rett warum."

Onları konuşmazdım elbette... ama konuşursam nasıl hissedeceğimi merak etmek zorundaydım.

СПАРІЕА zy

LAeli

T Ertesi sabah çok erken geldi.

Uzun zamandır ilk kez gerçek bir elbise giydim ve iç çamaşırı da giydim.

Ravv, koridorda Gleam ve Coarse ile buluşmak için dışarı çıkmadan önce yüzümü ellerinin arasına aldı. Başımı arkaya yatırdı ve ben de onun o muhteşem gözlerine baktım. "Bugün dikkatli olmanı istiyorum. Senin için endişeleniyorum Lae. Buradan bütün, sağlıklı ve güvende çıkmanı istiyorum."

"Dikkatli olacağım." Dudaklarım hüzünlü bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ama sadece sen de dikkatli olursan. İblis senden başka kimseyi öldürmek için bir dürtü hissetmiyor. Bu da senin için diğer herkesten daha riskli."

"Kendim için endişelenmiyorum." Dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Zevkle ya da arzuyla ilgisi olmayan yumuşak, nazik bir öpücüktü bu - bayılmaya başladığım başka bir tür. Yakınlık ve rahatlıktan başka bir şeyle ilgili olmayan öpücüklere alışabilirdim.

Alnı benimkine değdi.

"Bana söz ver Ravv. Önce kendini kollayacağına yemin et."

"Böyle bir söz veremem. Ben kralım; halkıma öncelik vermek benim sorumluluğum."

"Eşinden önce mi?"

"Hayır. Halkım benden önce gelir, ama sen değil. Sen asla." Dudaklarını tekrar benimkilere değdirdi.

"Seni kaybetmek beni öldürür," dedim sessizce. "Çok şey atlattım ama buna dayanabileceğimi sanmıyorum. Hayatta kalmak için sana ihtiyacım var."

Gözlerini kapadı ve uzun bir nefes verdi. "Halkımı nasıl koruyorsam kendimi de aynı vahşilikle koruyacağım," dedi sonunda. "Senin benim gitmemi istediğin kadar ben de seni terk etmek istemiyorum Lae. Özellikle de bu altın yerine gümüşken." Parmakları kolumdaki el izini okşadı ve ürperdim.

"Eğer şimdi ölürsen, intikam için başka birini eşim olarak almak zorunda kalacağım," diye fısıldadım.

Gözleri parladı ve hırladı. "Veil, sen mükemmelsin."

Bununla birlikte beni duvara yapıştırdı ve öptü.

Gleam ve Coarse bize katıldığında ve kralım beni serbest bıraktığında dudaklarım şişmişti ve mutluluktan neredeyse başım dönüyordu.

Kalenin önünde çok sayıda fae ile karşılaştık. İblis her zaman olduğu gibi hâlâ tepemizde yavaş daireler çizerek uçuyordu ve onu öldürmemize gerçekten izin verip vermeyeceğini merak ediyordum.

Tüm dehşet bir yana, inanılmaz bir yaratıktı. Daha önce hiç ejderha görmemiştim ama o görkemliydi. Pulları gökyüzünde değerli taşlar gibi parlıyordu ve ejderhaları neden iblis olarak düşündüklerini merak ediyordum. Elbette, ateş püskürtebiliyorlardı ve acımasız olmalarıyla biliniyorlardı.

Belki de merak etmeme gerek yoktu.

Ama yine de çok güzeldi.

Onu öldürmenin bir yolu yok muydu?

"Onu canlı bırakırsak ne olur?" Yanında koştuğumuz büyük buzdan binaların gölgesinde kalan Coarse'a sordum. Ravv el izimin zonklamasına neden olacak kadar yakındı ama gerçek bir acı çekmiyordum.

"Eninde sonunda Ravv'ı öldürmek isteyecektir. Gitmesine izin vermek bir seçenek değil."

"Ya onu bir şekilde tuzağa düşürürsek? Ya da onunla bir anlaşma yapsak?"

"Bir suikastçıyla anlaşma yapmak asla akıllıca değildir Laeli. Büyüsü onu yaptığı anlaşmaya sadık kalmaya itecektir. Ravv'ı öldürmek için sahip olduğu her şeyi ortaya koyması gerekecek."

Bunu biliyordum.

Biliyordum, biliyordum.

Ama bunun tek seçenek olmasını istemedim.

Çok yorgun ve üzgün görünüyordu. Öldürülmeyi isteyecek kadar acı çekiyorsa gerçekten bir canavar mıydı?

"Ya birisi onunla bir eş bağı kurduysa?" Ben sordum. "Sence bu onun büyüünü değiştirir mi? Ya da Ravv'ı öldürme dürtüsünü durdurur mu?"

"Senin büyüün sadece kralinkini gizliyor çünkü onun zıttı." "Ya da kader arkadaşı olduğumuz için."

"Ama İblis'in kader eşini nasıl bulacağız?" Coarse karşı çıktı.

O hâlâ haklıydı ve ben hâlâ bir alternatif düşünmeye çalışarak zamanımı boşa harcıyordum.

"Eğer onunla tanıştığımızda iddia ettiği gibi bir adamsa, ölmeyi hak etmiyor," dedim sonunda. "Özgür olmak için bir şansı hak ediyor."

"Bu hiç mümkün olmayabilir."

"Ama olabilir ve bu ihtimalin bir değeri yok mu? Ya onu kurtarabilirsek?"

"Bazı insanlar kurtarılmak istemiyor Laeli ve onların fikirlerini değiştirmek için yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

Bakışlarım tepemizdeki ejderhaya takıldı.

Coarse haklıydı ama keşke haklı

olmasaydı.

Şehrin dış sınırına ulaştığımızda İblis yere indi.

Fae'ler bağlı idorr'larıyla buzun üzerinde koşarken savaş çığlıkları attılar ama İblis ateş püskürtmedi.

Kükremedi ya da dikenli kuyruğunu sallamadı.

Sadece başını eğdi ve ölmeye hazırlandı.

Pul kıran silahlara sahip olan fae'ler grubun ön tarafındaydı. Acımasız güce sahip olanlar ise onların arkasındaydı. Ravv herkese liderlik ediyordu. Generallerinin çoğu hareketli parçalarla dolu daha büyük, daha zarif bir plan istemişti ama Ravv bunu reddetmişti. Katliamda zarafete gerek yoktu.

Hepsinin gidişini izledim, İblis'e takılıp kalan gözlerim yanıyordu. Fae bir an bile tereddüt etmeden onun devasa formuna yaklaştı.

Gözlerim ordunun önündeki Ravv ve Gleam'e kaydı ve duyamadığım bir komutu bağıırken yavaşladıklarını fark ettim.

Etrafındaki ve arkasındaki savaşçılar da yavaşladı, ta ki savaş alanındaki herkes tamamen durana kadar.

Ravv'ın zihnine sessizce ulaştım, düşüncelerinden herhangi birini alıp alamayacağımı görmek için ve "Bu bir kavga değil, bu bir infaz" diye bağırdığını duydum.

İblis bir şeyler homurdandı.

Ravv bağırarak karşılık verdi, "Yaşamaktan yorulduğun için seni öldürmeyeceğim, İblis. Bu dünyadan ya da taşıdığın mantodan bıkan tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun?"

Uzun bir duraklama oldu ve İblis alternatifin ne olduğunu sordu.

Ravv şöyle seslendi: "Şehrimin altında mağaralar var. Büyün en güçlü halindeyken bile, herhangi bir hedef bulmak ya da daha fazla öldürmeyi kabul etmek için onların derinliklerinden kaçamazsın. Eğer yer değiştirip uçmaya çalışırsan, buz seni bitirir. Büyüsü erimesini ya da kırılmasını engeller, tıpkı benim

şehrin. Eğer gerçekten ölmek istiyorsan, senden bile daha güçlü kadim büyüünün mağaralarından geçerek onurunla öl."

İblis kükredi ve Ravv da kükreyerek karşılık verdi.

Bir anlık tereddütten sonra, fae ordusunun geri kalanı da onlarla birlikte kükredi.

Suikastçı erkek formuna geçti ve Ravv ona elini uzattı.

Coarse benim ve Gleam'in zihnine eşinin İblis'i taşıdığıyla ilgili hırladı ve Gleam de ona bir şeyler hırlamış olmalı, çünkü hemen sözünü kesti.

Gleam ordunun ortasından geçip suikastçıyı kaleye ve mağaralara doğru taşıırken İblis'in gözlerinin bir anlığına benimkilerle kilitlendiğine yemin edebilirdim.

Ravv'dan onu bağışlamasını istememiş olmama rağmen, Coarse'a söylediğim bir şeyi duyup duymadığını ve bir şekilde fikrini değiştirip değiştirmediğimi merak etmekten kendimi alamadım.

Ravv, İblis'i en azılı savaşçılarından bir düzinesiyle mağaralara götürürken hissedeceğim acı için özür diledi. Onları suikastçıyla yalnız bırakmak istemiyordu, bu yüzden günü yatakta kambur durarak, acı içinde nefes almaya çalışarak geçirdim.

Adamların hepsi benim ısrarımla kralım ve İblis'in arasında duruyordu. Onlarla gitmeyi tercih ederdim ama Ravv bunu önerdiğimde bile bana hırlamıştı.

Bu onunla kazanamayacağımı bildiğim bir savaştı, bu yüzden bu konuda mücadele etmeye zahmet etmedim.

Ravv'ın yeraltına inmesi için ikinci şartım olan bağımız aracılığıyla neredeyse sürekli konuştuk. Suikastçının ölmesini istemesem de yine de kralıma saldıracağından endişeleniyordum. Neyse ki saldırmadı.

Benim ve acımın dışında, krallığın geri kalanı kutlama için dans ve içki gürültüsü içinde patlamıştı. Savaşın kazanıldığını düşünüyorlardı.

Çünkü kimse ölmemişti. Müzikleri şatonun duvarlarını sarsıyor, sarhoş şarkıları koridorlarda saatlerce yankılanıyordu.

Elwynne ve Orvay gün boyunca birkaç kez bana yemek getirmek için uğradılar, her seferinde biraz daha sarhoş görünüyorlardı ama mutlu sarhoşlardı. Acım için özür dilediler ve eğlencelerine katılmamı istediler ama her seferinde reddettim.

Güneş battığında acım hâlâ dinmemişti ama Ravv nihayet mağaralardan çıkmaya başlamıştı. Elwynne ve Orvay'in davetini dikkat dağıtmak için kabul etmemi homurdanarak söyledi. Böylece, bir sonraki gelişlerinde beni partiye sürüklemelerine izin verdim.

Acı ve müzik arasında düşündüklerimi bile duyamıyordum. Aslında oldukça muhteşemdi. Bana verdikleri ilk içkiyi kabul ettim ve acımı dindirdiğinde ikincisini, üçüncüsünü ve dördüncüsünü de kabul ettim. Dans ettim, şarkı söyledim ve kendimi partide kaybederek kutlama yaptım.

Sonunda bir kanepeye çöktüm, Orvay onu arkadan kucaklarken Elwynne'e sarıldım ve uykuya daldım.

Tanıdık bir hırıltıyla uyandım. "Ona kim dokundu?"

Veil, başım zonkluyordu.

Benim de midem.

Dokunulmuş gibi görünüp görünmediğimi görmek için kendime

baktım. Normal siyah elbise.

Normal kızıl-turuncu saç.

Normal göğüsler, meme uçları dışarıda değil.

"Bilmiyorum. Hepimiz herkesle dans ettik. Bir seks partisine dönüşmedi, yoksa ikisini de dışarı çıkarırdım," diye mırıldandı Orvay, sesi delicesine bulanıklaşmıştı.

Benden daha uzun süredir içiyordu ama kendimi daha da kötü hissetmemin mümkün olduğunu düşünemiyordum.

Kafatasımdaki darbe daha da acı verici olmaya başlamıştı.

Neredeyse zehri alkol hastalığına tercih edecektim.

Altımdaki yatağın kaydığını hissettim - kanepenin mi?

Elwynne inledi ve bana daha sıkı sarıldı. "Hayır, Orr."

"Arkandayım, Wynn timer." Başını okşadı.

Beni bıraktı, yavaşça ve beceriksizce yuvarlanarak sevgilisiyle yüzleşti.

Ravv beni kollarına aldıktan sonra saçlarıma doğru "İğrenç kokuyorsun Lae," dedi. Yürürken bacaklarım beline dolandı ve beni kendine yakın tuttu.

"Annem bana böyle derdi," diye fısıldadım.

"Biliyorum. Bunu kullanmam seni rahatsız ediyor mu?"

"Hayır, hoşuma gidiyor. Sadece üzücü anıları değil, mutlu anıları da canlandırıyor."

Beni sıkıca kavradı. "Sanırım bu konuşmayı daha önce yapmıştık. Hâlâ sarhoşsun, değil mi?"

"Emin değilim." Alnımı boynuna bastırdım. "Senden hoşlanıyorum."

"Ben de senden hoşlanıyorum." Dudakları kolumu okşadı. "Sana yiyecek bir şeyler bulayım, sonra da duş alıp yatağına dönersin."

Başımı salladım. "İblis'i benim için kurtardığın için teşekkürler."

Kapıyı açtığında bir an sessizlik oldu. Ravv sonunda, "Ne kadar üzgün ve yalnız olduğunu gördükten sonra onu öldüremezdim," dedi ve beni duşta ayağına kaldırdı. "Sen burada kal. Ben yiyecek ve su bulacağım."

Başımı salladım, duş duvarına yaslandım ve gözlerimi kapadım. Su üzerime yağıyordu ve güzel hissettiriyordu. *Arındırıcı* hissettirdi.

Ravv kısa süre sonra yemekle geri geldi ve ikimiz de duş alıp yemek yedikten sonra birlikte yatağına uzandık.

Birkaç saat sonra yüzeyin altındaki şehre doğru yola çıktık. Grubumuz oraya son gittiğimizden daha büyüktü ve Coarse bana bunun daha fazla insanı ve eşyalarını getirmeye yardımcı olmak için olduğunu söyledi. Yanımızda bir grup bağlanmamış idorr da vardı, bir canavarla bağ kurma şansı bulamamış bazı genç fae'leri taşımak için.

Bir gece önce içtiğim alkol yüzünden başım ve midem ağrıyordu ama Ravv ayrı kaldığımız zamanı telafi etmek için benimle birlikte Coarse'un sırtına bindi. Onun varlığının sıcak konforu acımı hafıfletti ve anlattığı hikâyeler beni gülümsetti.

Yarığın dibine ulaşır ulaşmaz kapılar açıldı ve Ravv'ın ailesi hemen içlerinde bekliyordu.

Grubun en arkasındaydık, bu yüzden fae ve idorr'umuzun atanmış çiftler halinde şehre yayılmasını izledik, aramızda gizlenmiş herhangi bir kültistin kalmadığından emin olmak için birbirimize göz kulak olduk.

Nihayet kapılara vardığımızda Ravv beni Coarse'ın sırtından kaldırdı ve ailesine yaklaşırken parmaklarını benimkilerin arasına soktu. Sesinde gurur vardı, "Anne, baba, bu benim kadınıım. Laeli, bunlar benim ailem."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum." Hissettiğim kadar garip görünmediğimi umarak onlara başımı salladım. Ravv ile ailesi arasında onu terk etme biçimleri nedeniyle hâlâ bir tuhafılık olduğunu biliyordum ama şimdilik bunu görmezden geliyor gibiydik.

"Merhaba." Annesi gülümsedi, ifadesi nazik ve içtendi. "Tanrım, çok güzelsin."

Yüzüm ısındı. "Teşekkür ederim."

Bir adım öne çıktı ve kollarını ikimize de dolayarak geçici bir sarılma gerçekleştirdi. "Seni mutlu görmek güzel, Ravvi."

Bir homurtuyu
geri çektim.

Ravvi?

Bayıldım.

Sarılmaktan biraz rahatsız görünüyordu, bu yüzden annesi sonunda bizi bırakıp geri çekildiğinde ona biraz yaslandım. Parmakları kalçama battı ve beni daha yakına çektiğinde bunun rahatlatmak için olduğunu hissettim.

Ravv'ın babası gözlerini biraz kısarak, "Büyün alışılmadık bir his," dedi. "Sıcak."

Kullandığı tanımlayıcı bu olduğu için biraz gururum okşandı. Göğüslerimdeki ve kışımındaki ağırlığa ya da zayıf kaslarıma dikkat çekmesi kabalık olurdu.

"Laeli bir insan. Onun gücü bizimkinin tam tersi; ısı ve ateş. Yaşam, bizim ölümümüze." Ravv açıkça söyledi, gözleri babasına doğru daraldı.

"Eğer başlattığın bağı mühürlersen, halkımız seni takip edecektir," dedi annesi neredeyse hevesle.

En azından benim insanlığımı umursamadı.

Babasının ifadesi de biraz yumuşadı.

"Eğer bu bağı mühürlersek, bu hayatın geri kalanında ve sonraki tüm hayatlarda birlikte olmak istediğimiz için olacak. Halkının beni takip edip etmemesi umurumda değil; şu anda barış içindeyiz, bu yüzden onları sürükleyecek bir savaş yok. Krallarını onaylamıyorlarsa, gidebilirler. Artık yardım edecek insanlarımız var." Ravv beni ailesinin yanından uzaklaştırdı ve ben de güven vermek için elini sıktım.

"Daha kötüsü de olabilirdi," diye fısıldadım.

"Kesinlikle olabilirdi. Yanımda kaldığın için teşekkür ederim."

"Tabii ki." Dudaklarımı yanağına değdirdim ve Ravv beni daha yakına çekerken bir fae çocuğun bizi merakla izlediğini fark ettim.

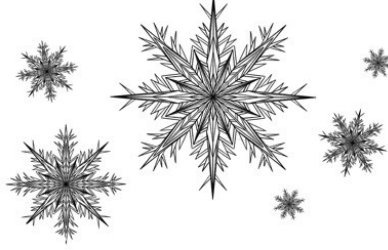
Diğerlerinin eşyalarını toplamalarına ve çantalarını onları taşıyacak olan idorların sırtına yüklemelerine yardım etmek için saatler harcadık ve sonra şehre geri dönmek için birkaç saat daha koştuk. Kalenin aşçılarının herkes için hazırladığı muazzam yemeği yediğimizde ve bavulları boşaltmaya yardım etmeye başladığımızda güneş çoktan batmıştı.

Gözlerimi zar zor açık tutana kadar çalıştık ve sonra Ravv beni tekrar Coarse'ın sırtına çekti ve idorr bizi taşıırken beni göğsüne bastırdı

kaleye geri dönmek.

СПАРИЕА z8

LAeli

T Ondan sonra günler uçup gitmeye başladı. Ravv ve ben tutulmadan sonra ne olacağını konuşmamıştık ama buna ihtiyacımız olduğunu da düşünmüyordum. Eşlik bağımızı mühürlemeyi ne kadar istesem de, buna izin vermiyordum.

kendime takıntı yaptım. Birlikte kalacağımızı biliyorduk ve önemli olan da buydu.

Geri dönen fae'ler yerleşirken onları beslemeye yardımcı olmak için kalenin mutfağında çalışmaya başladım ve Ravv insanların taşınmasına yardım ederken beni şeflerin yanına bıraktı. Mesafe yüzünden el izlerimiz normalden daha fazla acıyordu, bu yüzden mümkün olduğunca yakın durmaya çalıştı ve bu da durumu idare edilebilir hale getirdi.

Yemek yapmayı öğrenmem uzun sürmedi ve kendimi her sabah dört gözle beklerken buldum. Profesyonel olarak yemek pişiren diğer fae erkek ve kadınlarla yaptığım basit sohbetlerden ve tüm bu koşuşturmadan keyif alıyordum.

Bir gün Jirev'den gülünç derecede büyük ve lezzetli ürünlerden oluşan bir sevkیات geldi ve Nissa'dan beni sırtan bir not geldi.

Laeli,

Umarım iyisindir! Kierden sonunda beni yatağına attı ve sanırım sonsuza dek birlikte olabiliriz. Bunu sadece zaman gösterecek. Sihrimi kontrol altında tutmak için biriyle eş bağı kurmam gerekiyor ve sanırım başka biriyle bağ kurmama izin vermeyecek kadar sahiplenici, o yüzden ne olacağını göreceğiz.

Diğer bir haber de, çiftçi oldum! Kulağa ne kadar saçma gelse de, bunun hayatımın tutkusu olduğunu düşünüyorum.

Nasılsın? Ravv hâlâ sahiplenici mi? Bir araya geldiniz mi, yoksa tutulmadan sonra ayrılacak mısınız?

*Yakında ziyarete
gelin!*

Nissa

Not: Yaşayacak bir yere ihtiyacınız olursa, çiftliğimde her zaman bir çift el daha kullanabilirim! O kadar çok fazladan bitkim var ki, bazılarını yaksanız muhtemelen rahatlırsınız.

Yaptığım işe bir cevap karalayacak kadar ara verdim, böylece Jirev'den gelen fae'ler bunu yanlarında götürebileceklerdi.

Nissa,

Tanıştığımız ilk gece o kafeste onu kontrol ettiğinde Kier ile birlikte olacağını biliyordum. O anda seni mahvetmesine izin verecektin!

Ravv ve ben hala birlikteyiz! Eş bağıni mühürleyeceğimizi sanmıyorum, ancak buradaki fae'lerin yaptığı gibi "hayat arkadaşı" olayını bıraktı ve ikimiz de çekip gitmeyi planlamıyoruz. Sahipleniciliği artmış gibi görünüyor, bu yüzden bağ gittiğinde ne kadar farklı olduğunu görmekle ilgileneceğim.

Hayatta gerçekten bir tutkum yok. Sanırım hala bunu anlamaya çalışıyorum! Son birkaç gündür mutfakta çok eğleniyorum, belki de hayatımı yemek yaparak geçireceğim. En azından benim ısım burada işe yarıyor!

Kaelle'den haber aldın mı? Umarım hâlâ Vayme'den korkmuyordur. Eğer öyleyse tutulmadan sonra onu kurtarmamız gerekebilir.

*Beni de ziyarete
gel!*

Özledim seni!

Laeli

Mektubu getiren savaşçılar onu geri almaktan mutluydular. Çıktıkları yolculuktan rahatsız görünmüyorlardı ve bu bana Ravv'ın immiler hakkında söylediklerini düşündürdü. Hayatta kalmak için bir amaca ihtiyaçları vardı.

Akıl sağlığı ve belki de bazı insanlar şehirler arasında gidip gelmekten hoşlanacaktır.

Her gün kıçının üstünde oturmaktan daha iyi olduğunu düşündüm.

Tutulmadan nceki gece, her zamanki gibi evlerimize döneceğimizi düşünerek o gün için temizlik yapmaya başladım.

"Hayır, hayır, hayır." Diğer aşılardan biri elimden bir sünger aldı. "Bu gece yemek yapacağız, böylece yarın eğlenebiliriz."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bütün gece

mi?" Sırıttı. "Bütün gece."

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. "Tamam o zaman. Hadi yapalım şu işi."

Bundan kısa bir süre sonra Ravv beni aramaya geldi, girişte durdu ve hala pişirmekte ustalaşmaya çalıştığım bazı hamur işleri üzerinde çalıştığımı görünce kaşlarını çattı. Gleam onunla birlikte değildi; Coarse günlerini taşınan fae'lere yardım ederek geçirmişti ve birkaç dakika önce Gleam'le birlikte geceyi geçirmek üzere yola çıktıklarını bana bildirmişti.

"Temizlik yapmıyor musun?" Ravv bana sordu.

"Kusura bakmayın Majesteleri, gecenin çoğunda yemek yapıyor!" diye seslendi diğer hanımlardan biri, ona bakmadan önce bana doğru göz kırptı. "Kadınınızı tutuyoruz."

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı.

Bunun aramızdaki bağın son gecesi olduğunu fark ettiğimde karnım sıkıştı. Zihinsel olarak iletişim kurabildiğimiz son gecemiz.

"Onları yemek yapmaları için yalnız bırakamam. Ekibin bir parçası oluyorum" diye itiraf ettim Ravv'a.

"O zaman ben de kalıyorum," dedi

basitçe. Durdum ve gözlerimi kırptım.

Mutfaktaki diğerk herkes de öyle.

"Yemek yapmayı biliyor musun?" Ravv'a sordum.

"Hayır." Her gece benimkini astığımı gördüğü kancadan bir önlük aldı. "Bana öğretebilirsin."

"Yemek yapmayı çok az biliyorum," diye itiraz ettim.

"Seni iyi eğittik. Bunu yapabilirsin." Diğerk kadınlardan biri bu sefer yan tarafıma dirsek attı.

"Tutulmadan önceki geceyi kadınımlae'den uzakta geçirmeyeceğim."
Ravv dedi ki.

"Tamam, tamam, hadi." Ona el salladım.

Ellerini yıkadı ve sonra yanıma geldi. Ona malzemeleri nasıl ölçeceğini öğrettim ki bu son derece basitti ve çalışırken ikimiz de sessizdik.

Bir süre sonra bana *"Bu şaşırtıcı derecede kolay,"* dedi.

"Biliyorum! Bu da rahatlatıcı."

Bir anlaşma sesi çıkardı. *"Arkadaşlığın da zararı olmaz."*

Ona şakacı bir gülümseme gönderdim. *"Yardımcı şeflerimden birine teklifte bulunmayı mı düşünüyorsun Ravvi?"*

Kıkırdadı ve çalışmaya devam ederken birden fazla gözün sırtımızda olduğunu hissettim. İkimiz de kontrol etmek için arkamızı dönmedik. *"Yarın seni kaç yöne götüreceğimi düşünmekle o kadar meşgulüm ki başka birini düşünemiyorum."*

Yüzüm ısındı ama gülümsememin büyümesine engel olamadım.

Diğerk şeflerin hayat arkadaşlarından birkaçı bize katıldı ve içlerinden biri Ravv'ın en yakın savaşçılarından biri gibi görünüyordu. Savaşçı onunla bir sohbet başlattıysa da Ravv hemen bitirdi. Huysuz ya da sinirli görünmüyordu... sadece sakın ve düşünceli.

Yemek pişirirken ortam rahat ve neşeliydi ve Ravv'ın vücudu her fırsatta benimkini okşuyordu. Eğer ellerini yemek pişirmek için kullanmasaydı, muhtemelen benim vücudumda da olurdu.

Her şeyi bitirip eve gittiğimizde saat geç olmuştu. Ravv elimi tuttu ve parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi, hala sessizdi. Yürürken omzum onun omzuna değdi.

Kaledeki odamıza sessizlik içinde yürüdük. Ne düşündüğünden emin değildim ve birkaç saat içinde ona yüksek sesle sormaktan başka bir yolum olmayacaktı.

Döndüğümüzde yatağa yığılmak istedim ama akşam yemeği için pişirdiğimiz yemek gibi kokuyordum, bu yüzden duşa yöneldim ve Ravv beni takip etti.

"Burada bir sürü anı biriktirdik," dedim soyunurken ve sonra akan suyun altına kayarken. Su üzerimden akarken gözlerim kapandı ve suyun verdiği hisle iç çektim.

Ben temizlenirken Ravv'ın bakışları üzerimdeydi ve ilk defa bana katılmadı. Hala ne düşündüğünü merak ediyordum, çünkü üzgün ya da kızgın görünmüyordu. Sadece sakın ve sessizdi.

Temizlendiğimde benim için bir havlu hazırlamıştı. Dışarı çıktım ve havluyu etrafıma sardı, dudaklarını yanağıma değdirdi ve kumaşın üzerinden göğüslerimi hafifçe sıktı. "Sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın. Bu mükemmel, insani kıvrımlar için peçeye şükret."

Güldüm ve onu öptüm. "Bu gece çok tuhafsın."

"Sadece çok düşünüyordum." Yüz ifadesi hüzünlü bir hal aldı.

"Ne hakkında?" Havluyla saçlarımı elimden geldiğince kuruladıktan sonra banyodan çıktım.

"Hayat hakkında."

"Daha spesifik olman gerekecek." Dolaba girdim, gömleklerinden birini çıkardım ve o kapı aralığına yaslanırken başıma geçirdim. "Bensiz bir hayat mı? Eğer düşündüğün şey buysa, sana

seninle savaşmak için. Ve kazanacağımı biliyorum, çünkü beni serbest bırakmaya karar vermiş olsan bile bana zarar vermeyeceksin."

"Sensiz hayat olmaz. Veil, umarım *bunu* bir daha düşünmek zorunda kalmam." Beni inceledi. "Bağ olmadan hayat."

Oh.

Boğazımda küçük bir yumru oluştu ve bakışlarımla avucundaki yumuşak gümüş ışıltıya kaymasına engel olamadım. Aramızdaki bağ koptuğunda bunu özleyecektim.

Dürüst olmak gerekirse bu konuda pek çok

şeyi özlerdim. En çok da zihinsel

bağlantıyı.

"Ben de bunu düşünüyordum," diye itiraf ettim.

"Bu konuda ne düşünüyordun?"

"Hayır, bu konudaki düşüncelerimi ilk açıklayan ben değilim. İnsanların bağlar, evlilikler ve çiftleşme hakkında fae'lerden farklı fikirleri olduğunu zaten biliyorum, bu yüzden aynı fikirde olmadığımızdan neredeyse eminim." Yanından geçmeye çalıştım ama kalçalarımın tutup beni kendine çekti.

Gözlerimi sıkarak kapattığımda başımı arkaya yatırdı ve bekledi.

Sonunda onları açtım.

O muhteşem mor gözleri sanki ruhumu arıyormuş gibi bana bakıyordu.

"Seni seviyorum Lae," dedi Ravv.

Kelimeler yumuşak ama kesindi.

Boğazım düğümlendi. "Sen ne?"

"Seni seviyorum. Hayatımı daha iyi hale getiriyorsun, hem de çok daha iyi. Seninle konuşmayı, seninle kavgaya çıkmayı, seninle gülmeyi seviyorum. Düşünme şeklini ve çok yoğun hissetme şeklini seviyorum. Seni seviyorum." Sakin özgüveni ezici ya da baskın değildi.

Sadece... mükemmeldi.

Duygularım kabardıkça gözlerim yanıyordu. Ağzını benimkine değıdirdi ama öpücük başka bir şeye dönüşmeden önce geri çektim.

"Ben de seni seviyorum," diye itiraf ettim. "Bir süredir biliyordum ama söylersem seni korkutup kaçıracağımı düşündüm. Beni mutlu ediyorsun Ravv. Olabileceğimi hiç tahmin etmediğim kadar mutlu ediyorsun. Ve bundan daha da fazlası, beni her şekilde güvende hissettiriyorsun."

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı, gözleri duyguyla parladı ve sonra beni tekrar öptü.

Aramızdaki bağ sayesinde onun duygularının benimkilere aktığını neredeyse *hissedebiliyordum*. Şiddetli sevgisini.

Onun ezici minnettarlığı. Sel gibi akan huzuru.

Geri çekildiğinde, elleri yüzümü kavradı. Dudaklarım şişmişti ve alınlarımız birbirine değerken ikimiz de hızlı hızlı nefes alıyorduk.

Ravv tekrar konuştu, sesi daha alçak ve sertti. "Bu bağı bırakmaya hazır değilim Lae. Asla bırakmaya hazır olmayacağım. Onu benimle mühürle. Bu hayatta, bir sonraki hayatta, *her* hayatta benim ol."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Emin misin?"

"Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım." Sözleri dürüstlikle çınlıyordu. "Eğer şu anda istediğin bu değilse, bekleyebilirim ama-"

"İstiyorum," diye fısıldadım.

"Öyle mi?" Gözleri hafifçe açıldı.

Aslında onun eşi olmak istememe şaşırmıştı.

"Tabii ki istiyorum." Parmaklarımı buklelerine gömdüm. Tanıştığımız zamankinden daha uzundular ve onları böyle bırakmasını umuyordum. Veil, eğer onun arkadaşı olsaydım, onlardan bu şekilde ayrılmasını *isteyebilirdim*. "Ben her zaman

ama bana sonsuza dek hayat arkadaşın olmamı teklif edeceğini sanıyordum."

Kıkırdadı. "Bu kadarı kabul etmek için çok daha az sahiplenici bir erkek olmam gerekirdi." "Doğru. Fark etmeliydim."

"Yapmalıydın."

Dudakları yine benimkilere değdi.

Bağın sözleri zihnimde çınlarken boğazım şişti. Sonunda onları söyleyebildim.

"*Sillah ovim rett warum*, Ravv," diye fısıldadım. "Kalbim ve hayatım senindir."

Bağımızın büyüğü göğsümde kabardı ve kalınlaştı.

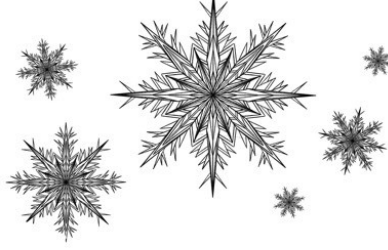
Ravv'ın gözleri hafifçe parladı ve onca zaman önce hapishanemde söylerken kastetmediği yemini tekrarladı. "*Sillah ovim rett warum*, Lae. Kalbim ve hayatım senindir."

Eğilip beni öperken, beni öperken, beni öperken ikimizin arasındaki bağ büyüdü.

Ve tutulma yakında gerçekleşecek olsa da, önümüzdeki yirmi dört saati birbirimizden alabileceğimiz zevkin her zerresini alarak geçirecek olsak da, daha önce hiç olmadığı kadar yavaş ve tatlı bir şekilde seviştik.

SPARIEA zç

LAeli

I Uyuduktan bir ya da iki saat sonra uyandım. Gördüğüm en iğrenç rüya hâlâ aklımdaydı ve kalçalarımın arası sıırılsıklamdı.

Aklım Ravv'da ve onun lanet fantezisindeydi; o buzdan tahtında otururken ben de süslü, ışıltılı bir elbise giymiş, onun kucağına tünemiştım. Etrafımızda bir parti vardı ama ikimiz de bunu görmüyorduk, tüm çabalarımız yaptığımız şeyi gizlemeye ve o bana dokunup elbisemin kabaran eteklerinin altından içime girerken birbirimize zevk vermeye odaklanmıştı.

Öfkeli ereksiyonuna bir bakış ve bağıın onun tarafından gelen bir görüntünün titreşimi, bunların benim rüyalarım olup olmadığını merak etmeme neden oldu.

Eli kalçama dokundu ve avucundan gelen parlak altın ışıltısını görünce göğsümde gurur kabardı.

Pazuma dolanmış altın el izini gördüğümde dudaklarım bir gülümsemeyle gerildi.

Şatonun içinde bir yerlerde çalan müziğı duyabiliyordum, bu da bana partinin çoktan başladığını söylüyordu. Pencereleer fazla ışık almıyordu, bu yüzden daha erken olması gerektiğini biliyordum.

Eli tekrar uyuluğumun üzerinde gezindi, daha yavaş.

"Fantezin beni öldürecek," dedim ona, nemli alnımdaki saçları tararken.

"Arzunun kokusu önce beni öldürecek." Elini kalçalarımın arasına kaydırdı.

Parmaklarını klitorisimin üzerinde kabaca gezdirirken vücudum sıkıştı.

"Bugün seni ilk kez tahtıma çıkaracağım, Lae." Dişleri boynumdaki hassas deriyi yakaladı ve hafifçe sürükledi.

"Bu konuda gerçekten ciddi misin?"

Ravv onaylar gibi bir ses çıkardı. "Bunu şimdi yapmalıyız, parti bir seks partisine dönüşmeden önce." Boğazımı tekrar ısırды, sonra beni serbest bıraktı ve yataktan kayarak bana bakmak için uzun bir an aldı. Çıplak bedenime bakarken eli yavaşça sikinin uzunluğunu okşadı. "Veil, çok çekicisin."

Söylediklerini algılayabilmek için uyumsuz gözlerine bakmakla meşguldüm. Gözlerinden biri kendi muhteşem koyu mor rengiydi ama diğeri aramızdaki bağla birlikte değişmiş ve şimdi benimkinin kırmızımsı turuncusu gibi parlıyordu.

"Tutulmaya benimle seks yapmayı reddederek mi başlıyorsun?"

Damarlarımda yanan ihtiyacı görmezden gelmeye çalışarak yavaşça doğruldum.

Bir insan olarak bir güneş tutulmasında hiç bu kadar şiddetli bir arzu hissetmemiştim ve henüz çok erkendi.

Ravv sikini bıraktı ve bir an için dolaba girdi, sonra kalın, kabarık bir elbiseyle çıktı. Rüyalarımıdaki elbisenin aynısı.

Hayalleri.

Belki de zihinlerimiz arasındaki bağlantı güçlendikçe, düşüncelerimiz daha çok birbirine karışacaktı. Doğrusu bunu öğrenmek beni biraz heyecanlandırmıştı.

Ravv elimi tuttu ve beni yataktan çekti, sonra elbiseyi başımın üzerine çekti. Kollarımı narin askıların altından geçirdi ve göğüslerimi korsajdan fırlamayacak şekilde düzenledi.

Kumaşı yerleştirmeyi bitirdiğinde, eli arkadan elbisenin içine kaydı ve kalçamı kavradı.

Bir yarık.

Arkasında bir yarık vardı. Lanet

olası Fae Kralı.

Eli yavaşça kalçamın üzerinde gezindi ve ben yüksek sesle inledim. "Sessiz kalma konusunda berbatım, Ravv."

"İyi olacaksın." Eli çıplak klitorisimi tekrar bulurken dişlerini omzumun üzerinden geçirdi ve aşırı hassas tomurcuğu yavaşça okşadı. "Bunu benim için yaparsan beni istediğin şekilde cezalandırabilirsin. Eğer tutulmanın geri kalanını yüzüm kalçalarının arasında ve sikim senin dokunuşun olmadan ağlayarak geçirmemi istiyorsan, yaparım."

Zihnindeki imgeyle inledim ve o, ben serbest bırakılmamla haykırana kadar klitorisimi çalıştırmaya devam etti, vücudum ihtiyaçla acı verici bir şekilde savaşıırken zevkle gerildi. "Sadece seni içimde istiyorum."

"Bana sahip olacaksın, Lae." Klitorisimle çalışmaya devam etti. "Emrinde olacağım."

"Peki. Gidelim," diye fısıldadım.

Eli merkezimi terk etti ve beni yerden kaldırıp koridora doğru sürüklerken bir iniltiyle savaştım.

Kutlamaya yaklaştıkça müziğin sesi daha da yükseldi. Koridorlarda dans eden ve eğlenen insanların yanından geçtik, hiçbiri çıplak değildi ya da cinsel bir şey yapmıyordu, bu da ihtiyaç dolu zihnimi karıştırdı.

Ravv kulağımı ısırmadan önce, "Partneri olanlar için daha zor oluyor," diye mırıldandı. "Bu sefer daha kötü çünkü biz bağlıyız. Diğer herkesin bunu bu kadar güçlü hissetmeden önce birkaç saati var."

Taht odasına ulaştık ve peçe, ihtiyaç daha da şiddetleniyordu. Ravv'ı istiyordum.

Ona *ihtiyacım* vardı.

Eğer ona sahip olamazsam aklımı kaçıracaktım.

Beni tahta kadar geçirdi, selam veren ya da aramızdaki mühürlü bağı haykıran insanları hırıltılı bir selamla geçiştirdi. Müzik

Hırıltılarını gizleyecek kadar yüksek sesle konuşuyordu ve taht odasındaki dişi fae'lerin çoğunun benimkine benzer elbiseler giydiğini belli belirsiz fark ettim.

Bu bir gelenek ya da öyle bir şey olmalıydı ve bana uygun olduğumdan emin olmak için bir elbise almıştı.

Bacaklarım ona duyduğum arzunun ağırlığıyla titriyordu.

Sonunda tahtın üzerine oturdu ve beni kucağına çekti. Ereksiyonu kıcıma dayanmıştı, elleri belimdeydi.

Herkes selamlamak için bize bakıyordu, bu yüzden başarılı ve keyifli bir tutulma hakkında bir şeyler haykırdı. Kalabalık kükreyerek onayladı ve müzik daha da yükseldi.

Fae grupları birlikte dans ettiler, vücutları neredeyse tek bir vücut gibi hareket ediyordu ve çok geçmeden odada bize bakan tek bir göz bile kalmadı.

Karnım ihtiyaçtan ağrıyordu.

Vücudum titredi ve titredi.

Ravv elbisemi kabarttı, yırtmacından sinsice açtı, böylece etekler ikimizin de bacaklarının etrafında dalgalandı. Ellerinden biri belimde kaldı ve diğeri eteğimin altına kaydı.

Bacaklarımdan birini dizim tahtın üzerine gelene kadar yavaşça yukarı çekti ve sonra aynısını diğeriyle yaptı. Bu hareket beni onun sikiyle buluşacak şekilde kaldırdı ve eteklerim hareketlerimizi tamamen gizledi.

"Çok iyi gidiyorsun Lae," diye mırıldandı Ravv zihnime, bedenim ihtiyaçtan titrerken. "Seni inanılmaz hissettireceğim."

Ereksiyonunu serbest bıraktı ve kayganlığımın arasından yarığımı bulurken eli tenimde sıcaktı.

"Kapat o güzel ağzını, dostum," dedi. "Zevkinin sesleri sadece benim kulaklarım için."

Beni aşağı doğru iterken çenemi kapattım, ta ki sonunda sikinin başı açıklığımla buluşana kadar.

Ağlamamak için kendimi daha sert ısırdım ve beni daha da aşağı çektiğinde daha da sert ısırdım. İçimi doldururken ereksiyonu kalın ve sertti ve ona doğru battığımda zevkim vurdu.

Ravv'ın parmakları klitorisimde hafifçe çalıştı ve doruk noktası sert bir şekilde vurdu. Zevk beni sarsarken beni yerimde tuttu ve ne yaptığımızı odadaki fae'lerden gizledi.

"Bu mükemmeldi," diye hırladı. "Ve bunu benim için tekrar yapacaksın."

Veil, bunu bana izin verdiği kadar çok yapacaktım.

İhtiyaç hâlâ çok şiddetliydi.

Kıçım kalçalarının üst kısmıyla buluşana kadar beni tekrar aşağı çekti. Teninin oradaki sıcak çıplaklığı beni ürpertti.

Yumuşak bir şekilde küfretti, siki içimde şişerken kalçaları hafifçe sarsıldı. O kalınlaştıkça nefesim kesildi ve sonra kontrolümü kaybettim.

Onunla birlikte çıkıntıdan aşağı inerken Ravv beni sabit tuttu, çenem hala sıkılıydı ve vücudum sonunda hızlı salınımların rahatlığıyla biraz gevşedi.

"Kalabalığa bak," dedi kulağıma, zevki azaldıktan sonra. Ellerinden biri elbisemin altından kalçamı hafifçe okşadı, diğeri ise hâlâ kalçamdaydı. "Bana ait olduğunu biliyorlar ama şu anda sana ne kadar sahip olduğum hakkında hiçbir fikirleri yok."

Dünya onun sözleriyle ve elinin kalçalarımın tepesine yaklaşmasıyla dönüyordu.

"Bana benim olduğunu söyle, Lae."

"Ben seninim Ravv," diye nefes aldım. "Senin olduğumu söyledin. Kanıtla bunu."

Kulağıma karşı hafifçe hırladı ve sonunda bana dokundu.

Zevk bana sertçe çarptı.

Ağlamamak için çenemi o kadar sıkmam gerekiyordu ki acı veriyordu ama yaptım.

Ve zevk devam etti.

Ve
devam
et.

Ve
devam
et.

Ravv sonunda görünüşümüzün yeterli olduğuna karar verip beni çekip götürmeden önce en az bir saat -belki de iki saat- o tahtta oturduk.

Odamıza ulaştığımızda, yatağa ulaşamadık.

Beni duvara yapıştırmıştı ve kapı arkamızdan kapanmadan önce arkamdan bana çarpıyordu.

Ve duvak, mükemmeldi.

Günün ve gecenin geri kalanı bir rüya gibi geçti. Çok ama çok seksi bir rüya.

Yatakta seviştik. Duvara
karşı.

Yerde. Duşta.

Kıyafetlerimiz
de.

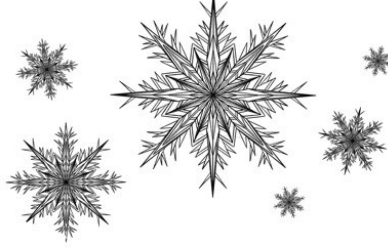
Yırtık kıyafetlerimizle.

Veil, baş aşağı bile yaptık.

Bir güneş tutulmasının eğlenceli olabileceğini hiç düşünmemiştim ama lanet olsun, birlikte geçirdiğimiz zamanın anılarını ölene kadar saklayacaktım.

СПАРИЕА 7o

LAeli

I Yüzümde bir gülümsemeyle uyandım, Ravv'ın kollarında kıvrıldım ve mutlulukla rahatladım. Beni yavaşça öptü ve sonra mırıldandı, "Senin için bir sürprizim var."

Kaşlarım kalktı. "Dünkü elbiseden daha fazlası." Dudakları

yukarı doğru kıvrıldı. "Evet."

Yataktan çıktık ve tutulma sırasında yaşadığımız *eğlencenin* tüm kanıtlarını temizlemek için uzun, yavaş bir duş aldık.

Temiz kıyafetlerimizi giydikten sonra Ravv elimi tuttu ve beni koridorda sola doğru yönlendirdi. Bakışlarım toplantının yapıldığı kapıya kaydı ve hatırladıkça korku hissetmeyi bekledim.

Onun yerine hiçbir şey hissetmedim.

Olanlardan kale sorumlu değildi ve beni esir alan kişinin öldüğünü görmüştüm.

Koridorun sonuna varmadan önce o kapıyı ve birkaç kapıyı daha geçtik.

"Ne yapıyoruz biz?" Merakla sordum.

Kapı tokmağını çevirip odaya girerken cevap vermedi, beni de peşinden sürükledi.

Mekânı incelediğimde kaşlarım havaya kalktı.

Ravv'ın yatak odasının üç katı büyüklüğündeydi, kocaman bir banyo havuzu, daha büyük bir banyo ve devasa bir dolap vardı. Bir köşede küçük bir mutfak bile vardı.

Ravv beni devasa yatağın kenarına bıraktı ve sonra yanıma oturdu. Yanında büyük bir fiyonklu süslü bir kutu vardı, ama onu almadı.

Bir açıklama bekleyerek ona baktım.

"Bir keresinde bana ilişkimizdeki güç dinamiklerinin çarpık olduğunu söylemiştin. Bunu düzeltmek için bir yol buldum ama şimdiye kadar gerçekleştiremedim." Kutunun kapağını açtı ve gözlerim fal taşı gibi açıldı.

İçinde mücevherlerle süslenmiş ince, gümüş bir bant vardı.

Kutunun içinden çıkardı ve başımın üzerine koydu. "Duyuru şu anda tüm şehre yayılıyor. Loire'in sonunda yeniden bir kraliçesi var."

Gözlerim yaşardı. "Ben kraliçe olamam. Zamanım olsa ne yapardım ki?"

"Sen nasıl istersen. Eğer kral savaş meydanında savaşıyorsa, bence kraliçe istediği kadar hamur işi pişirebilir." Odayı işaret etti. "Elbette daha büyük bir yaşam alanına ihtiyacımız vardı. Sadece benim değil, bizim olan bir ev. İstedğin zaman hâlâ evde kalabiliriz ama-"

Kollarımı boynuna doladım ve onu sertçe öptüm. O da

beni yakaladı ve tereddüt etmeden beni öptü. "Bu

mükemmel," dedim dudaklarına karşı. "Sen

mükemmelsin."

Kıkırdadı. "Gelecek hafta böyle hissetmeyeceğinden eminim."

"Hissedeceğim. Seni tokatlamak isteyebilirim ama yine de

hissedeceğim."

Güldü, ifadesi rahatlamıştı. "Dolap da elbiselerle dolu. Birkaç hafta önce uyurken seni ölçmüştüm. Bir süredir kilo almıyorsun."

Kaşlarım yukarı doğru kalktı. "Ciddi misin sen?"

"Evet. Bu muhteşem insan vücuduna gerçekten uyacak yeni elbiselere ihtiyacın vardı, Lae." Kalçamı sıktı.

"Artık o kadar da insan değil." Kolumdaki parlayan el izini işaret ettim. Parlak ve net bir şekilde parlıyor, bize ve dünyanın geri kalanına ruhlarımızın kalıcı olarak bir olduğunu ilan ediyordu.

"Önemli olan yönleriyle insan." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı ve sonra parmak ucuyla kıvrımını takip etti. "Ve işte. Bu küçük kulakları seviyorum."

Gülümsememe engel olamadım.

"Kahvaltı için mutfağa uğramamız gerekiyor, sonra da sana göstermek istediğim başka bir şey var," dedi bana, usulca ayağa kalkarak. "Ve dışarıda yeni elbiselerinden birini giyiyorsun. Kolsuz bir tane."

"El izimi gösterebilesin diye mi?" Alay ettim.

"Böylece istediğim zaman ona bakabilir ve bir daha asla benden özgür olamayacağını hatırlayabilirim."

Güldüm ve dolabın içinde kaybolmadan önce bana bir kez daha sırtıttı.

Kısa bir süre sonra kaleden birlikte, el ele çıktık. Karınlarımız partiden kalan yiyeceklerle doluydu ve birbirimize bakıp sırtıtmaya devam ettik.

Onun ısrarı üzerine Ravv'ın benim için yaptığı narin tacı taktım ve bu konuda utangaç olsam da beni buna layık gördüğü için gurur duydum.

Ve garip güç dinamiğini çözdüğümüz için mutluyuz.

Krallıkta aramızdaki işlerin nasıl yürüyeceğini gerçekten belirlemek zaman alacaktı, ama bunu çözecektik. Herhangi bir liderlik kararı almaya başlamak ya da herhangi bir kraliçe rolü üstlenmek gibi bir arzum yoktu, bu yüzden Ravv'ın ayak parmaklarına basacak değildim.

Yemek yapmayı bırakmamı istemediği sürece.

Bundan çok fazla zevk almaya başlamıştım.

Şehrimizin sokaklarında yürüdük ve gülüp oynayan çocukların sesleri havada süzüldü. Ravv bana, tutulma boyunca kitap ve atıştırma malikâneleri odalarına kapandıktan sonra bütün günü dışarıda geçirdiklerini söyledi. İnsanlar gibi, tutulma fae'leri de olgunluğa erişene kadar etkilemiyordu.

Şehrin dış sınırına ulaşmak uzun sürdü ama o kadar memnundum ki aldırmadım. Ravv ve ben çocukluk hikâyelerimizi paylaştık, ikimizin de bir tutulma sırasında gerçekte neler olduğunu nasıl anladığımıza güldük ve birbirimize sıkıca tutunduk. Coarse ve Gleam dinleniyor ve birbirlerinin arkadaşlığının tadını çıkarıyorlardı, bu yüzden onları bölmeye çalışmadık.

Sonunda şehrin dışına çıktığımızda, nehri takip ederek birkaç hafta önce kendimi yaktığım yere geldik.

"Bana göstermek istediğin şey bu muydu?" Buzlu taşlara yaklaşırken ona merakla sordum.

"Sadece bekle. Göreceksin." Elimi hafifçe sıktı.

Kayaları görece kadar yaklaştığımızda şaşkınlıktan kaşlarım kalktı. Orada buzlu kıracak kimse olmadığı için nehri donmuş bulmayı bekliyordum.

Bunun yerine, suyun duraksamadan akmasını izledim.

Dokunmadığım taş hâlâ nehrin yarısına kadar uzanan muazzam miktarda buzla kaplıydı ama büyümü odakladığım taşın üzerinde sadece ince bir tabaka vardı.

Neredeyse başarmıştım.

Büyüyü neredeyse tamamen silmiştim.

Ve bu fazlasıyla yeterliydi; su gayet iyi akıyordu.

Tatmin duygusu içime doldu. "Başardım. Büyünün çoğunu yakıp yok ettim."

"Ve bu, birden fazla fae'yi her gün sonsuz sayıda saatten kurtardı," diye gürledi Ravv. "Kendinle gurur duymalısın. Sandığından daha güçlüsün."

Bildiğimden daha g  l yd m.

Ve peçe, kendimle gurur duyuyordum.

Mahzende olduğum kadın değıldim. Korkmamıştım, yalnız değıldim ya da çaresiz değıldim. Şansım hiç de kötü değıldi.

En azından artık değıl.

Muhteşem bir Fae kralı tarafından kurtarılmıştım ve o benim eşim oldu.

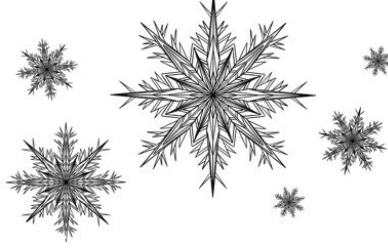
G c m n tehlikeli değıl yararlı olduğı büyülü bir şehre getirilmiştim.

Ve en yakın arkadaşım haline gelen bir adama aşık olmuşum.

Bir şekilde dünyanın en şanslı kadını olduğumu söylemek yanlış olmazdı.

ERILOCUE

RAVV-MANY Years Later

"A Bunun güvenli olduğundan emin misin?" Yanında yürürken elini sıkıca kavradığım hamile arkadaşıma baktım. Sahillerimizden birinin buzlu kıyısına son bir yolculuk yapmıştık, böylece dalgaları izleyebilecektik.

Bebegimiz aramıza katılmadan önce bir kez daha huzur bulduk.

"Bu bir buz parçası, Ravv. Sanırım kendimi düşürmeden bir buz parçasının üzerinde yürüyebilirim," diye karşılık verdi.

"Hamileyken buz çok tehlikeli oluyor, Laeli," diye seslendi Elwynne sahilde oturduğu yerden, yeni doğmuş bebeğini kucağına alarak. Omzundaki altın rengi el izi güneşin altında ıslık ıslık parlıyordu ve Orvay eğilip ona bir öpücük kondurdu.

Elwynne ve Laeli, on yıllar önce her ikisi de asla anne olmayacaklarını ilan etmiş olmalarına rağmen, bunu tartışmadan neredeyse aynı zamanda hamile kalmayı başarmışlardı.

Yine de değişim hayatın doğal bir parçasıydı. Gözleri yaşlı eşim bana anne olmaya hazır olduğunu söylediğinde, onu kollarıma aldım ve bu konuda ne kadar harika olacağını söyledim, ardından bebek yapma hizmetlerimi sundum.

Son söylediğim için beni tokatlamıştı ama ne yaptığımı çok iyi biliyordum.

"Kim bilebilirdi ki?" Laeli karşılık verdi.

"Akli başında her erkek fae," diye homurdandım. "Özellikle de eşleri ateşli olanlar."

"Hepiniz bir avuç aşırı korumacı piçsiniz," diye onayladı Laeli, ancak sözleri sevgi doluydu. Benim korumacılığımı uzun zaman önce alışmıştı ve bunu asla kabul etmese de hoşuna gidiyordu.

"Ona ne isim vereceğiz?" diye sordu bana. "Bence güçlü bir Fae ismine ihtiyacı var."

"Bence *onun* zarif bir insan ismine ihtiyacı var," diye karşı çıktım.

Neredeyse hamile olduğunu öğrendiğimiz andan beri bebeğin cinsiyeti üzerine bahse giriyorduk.

Karnı şiştikçe bahisler daha da büyüdü. Şu anda kazanan, yemek pişirmek, temizlik yapmak ve aklına gelebilecek diğer her şey dahil olmak üzere her türlü işçilikten altı yıl ücretsiz olarak kazanacaktı.

Ne de olsa kocaman bebeğimi büyüttükten sonra kadınının izne ihtiyacı olacaktı.

-Onun sözleriyle, benim değil.

Laeli, elf liderlerinden biri olan Alida'ya son ziyaretinde bebeğin cinsiyetini sorduğumu bilmiyordu.

Ya da küçük oğlumuzun onun saçlarına ve benim gözlerime sahip olacağını. Sürprizi bozduğum için bana kızacağını bilmeseydim ona söylerdim.

Onu düşündükçe göğsümde bir gurur kabarıyordu.

Laeli ile hayat zaten büyük bir maceraydı ve başka bir küçük ruh daha bize katıldığında daha da canlanacaktı.

Onun ve Gleam'in yavrularından biri koşarak yanımıza gelirken Coarse homurdandı ve küçük kafasını Laeli'nin bacağına muhtemelen fark ettiğinden biraz daha sert bir şekilde çarptı.

"Dikkat et," diye hırladım ona, tökezlerken.

Ne de olsa yavruya hırlayamazdım. Ve Lae benim homurdanmalarıma alışkındı.

Elimi biraz daha sıkı tutmasına rağmen "Ben iyiyim," diye ısrar etti.

"Sen her zaman iyisin." Biraz daha yaklaştım, böylece dengesini kaybettiğinde hazır olacaktım, bu ister bir idorun hatası olsun, ister ayak bileklerinin gerilmesi.

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum," diye sırtarak karşılık verdi.

Onun yüz ifadesi karşısında kendi yüzümde yavaşça yayılan sırıtışa karşı koyamadım. "Yapmalısın."

"Oh, biliyorum." Bana göz kırptı ve sonra bir çığlık atarak dengesini kaybetti. Onu kolayca yakaladım ve gözlerimin içine bakarken bir kahkaha attı.

O muhteşem ateş gözleri mizahla parlıyordu ve elleri buğulanmıyordu bile.

Düştüğünde onu tutmam için bana güvendi ve bu beni gururlu bir eş yaptı.

"Teşekkürler, Ravvi."

"Ne zaman istersen, Lae." Onu ayağa kaldırmadan önce dudaklarımı onunkilere değdirdim, lanet buzun üzerine geri döndüm. "Bir dahaki sefere daha dikkatli ol."

Bana tekrar sırtıttı. "Bunun neresi eğlenceli olabilir ki?"

Kıkırdadım ve elini tekrar tuttum.

Bir asır önce, biri bana küçük, alev alev yanan bir insan kadına aşık olacağımı söylese kahkahalarla gülerdim. Şimdi ise biri onun adını her söylediğinde gözlerim parlıyor.

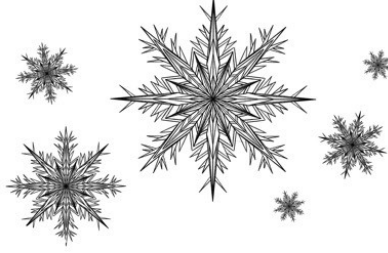
Gerçekten, o benim her şeyim olmuştu.

Ve hayatımda hiç bu kadar tatmin olmuş hissetmemiştim.

SON

(Kaelle ve Nissa'nın hikayelerine göz atmak için okumaya devam edin!)

A7ieainoucnis

Sanırım Ravv ve Laeli şimdiye kadar yazdığım en sevdiğim çift oldular. Muhtemelen yarın yeni bir favorim olacak, ama adamın huysuz sahipleniciliği ve kadının hırçın kırılganlığında çok ama çok sevdiğim bir şey var.

Daha önce böyle bir seri yazdığımı sanmıyorum. Her zaman yeni şeyler deniyorum ama bu kitabın serinin diğer kitaplarıyla aynı zaman diliminde geçmesi benim için bir ilk ve bu kadar keyif almam beni şaşırttı. Her zaman yazdığımdan çok daha fazla hikâyenin devam ettiği hissine kapılıyorum - tüm yan karakterlerin kendi hikâyeleri ve kendi hayatları var. Bu da yazmak için oturduğumda her şeyi çok daha zengin kılıyor.

Ama aslında aynı olaylar yaşanırken başka bir perspektiften yazmak çok ama çok etkileyiciydi. Her şey ve herkes hakkında çok daha derin düşünmemi sağladı. Umarım okumak sıkıcı olmamıştır, çünkü yazarken çok eğlendim hahaha!

Şaka bir yana, umarım Ravv ve Laeli'nin hikayesini benim kadar sevmişsinizdir ve Kaelle ile onun metanetli kahramanının bizi nereye götüreceğini görmek için çok heyecanlıyım. Şimdiden Vuuth'un ısıltılı mağaralarını ve kurt yoldaşları dört gözle bekliyorum!

Ve elflerin suikastçıları... nefis. Şu anda İblis'e hayranım ama Canavar'ın hikâyesi için de hâlâ heyecanlıyım. Sırada hangisini yazacağıma karar vermek zor olacak!

Her neyse, yeterince uzun konuştum. Okuduğunuz için çok teşekkür ederim!

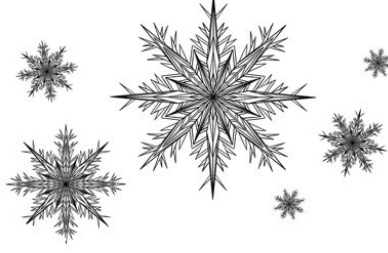
Sevgilerimle,

Lola Glass <3

Not: [Facebook](#) grubumda seri için birkaç karakter yaratmama yardımcı olacak çekilişi kazanan hanımlara bir teşekkür daha borçluyum! Julie, umarım Elwynne'in nasıl ortaya çıktığını seviyorsundur! Onun ve Orvay'in hikayesi kalbimi

erit <3

BONUS ERILOCUE

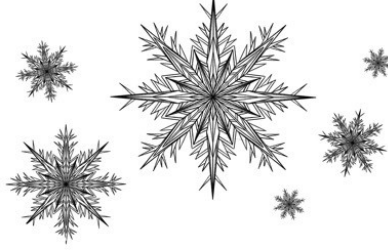
Ravv ve Laeli hakkında ücretsiz bir bonus sahne okumak için [bu bağlantıyı](#) kullanarak Lola'nın e-posta listesine katılın!

[LINK](#)

Kitap sürümlerinin yanı sıra yaklaşan fırsatlar ve promosyonlar hakkında güncellemeler alacaksınız. Spam yok!

DAan & BEASILY FAe SAMRLE

Nissa

W Neydi o?

Bakışlarım daha önce hiç görmediğim bir adama takıldı.

Penceremden bile kasabadaki diğerlerinden çok daha iri ve güçlü yapılı olduğunu görebiliyordum.

Sokağın ortasında yürümesine rağmen üzerinde basit bir şorttan başka bir şey yokmuş gibi görünüyordu. Çoğu erkek kalın iş pantolonları ve uzun kollu tunikler giyerek kendilerini üç güneşimizden de korumaya çalışırdı, her ne kadar benim kasabamdakiler nadiren günün sıcaklığında çalışmak zorunda kalsalar da.

Benim sayemde çoğu nadiren çalışmak zorunda kaldı.

Kaşlarım çatıldı ve alnımla burnum pencereye değene kadar yaklaştım.

Bakışlarım yeni gelenle sokaklarda yürüyen diğer kadın ve erkekler arasında gidip geldi. Herhangi bir silah taşıyor gibi görünmüyordu ve hareketleri de tuhaftı.

Belki de garip değildir. Sadece farklı.

Yürümüyor ya da fırtına gibi esmiyordu; çocukken kasabamın Kırık Orman'la birleştiği sınırdaki gördüğüm orman kedisi gibi sinsice dolaşıyordu. Şekil değiştirenler Ormanda yaşıyordu, bu yüzden hayatlarını korumak isteyen herhangi bir insanın oraya girmesi yasaktı.

Sokaklardaki sinsi adam aniden durdu.

Bakışlarım ona iple bağlanmış da olabilirdi, tek yapabildiğim onu çekip almaktı.

Gözleri benimkilerle çarpıştı ve kulemden bile bakışlarının büyüyle koyu mavi renkte parladığını görebiliyordum.

Kalp atışlarım hızlandı.

Evare'deki her büyülü varlığın parlayan gözleri vardı. Bu, bizi insanlardan ve büyülü olmayan yaratıklardan ayıran pek çok şeyden biriydi; aynaya her baktığımda kendi gözlerimin parlak yeşil renkte parladığını gördüğümde bunu hatırladım.

Büyülü adam başka tarafa bakmadı, ben de bakmadım.

Göğsümde bir şey sanki... uğuldadı.

Umut muydu?

Daha fazlası mı vardı?

Bilmiyordum ama yine de gözlerimi ondan alamıyordum.

Bakışları yana kaydı, muhafızlardan birinin hareket ettiği yöne doğru. Kuleye ve *bana* son bir kez daha baktıktan sonra tekrar, daha hızlı hareket etmeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" Fısıldadım, gözlerim görüş alanımdan kaybolana kadar onun şeklini takip etti. Kalbim hâlâ hızlı atıyordu ve o tuhaf his hâlâ içimde gümbürdüyordu.

Beni kaçırmak için mi oradaydı?

Veil, umarım öyledir.

Birkaç kasaba daha beni büyüm için almaya çalışmıştı ama onlar için yetiştirdiğim büyük miktarda yiyecek sayesinde annemin halkının savaşmayı öğrenmek için bolca zamanı ve silah almak için bolca parası vardı. Benim için gelen herkesi katlettiler.

Ama daha önce *büyülü* hiç kimse beni kaçırmaya çalışmamıştı.

Altımdaki kapının metal kilidi kırılırken bir çıtırtı duydum ve ardından kapı açılırken bir gıcırtı.

Kalp atışlarım daha da hızlandı.

Beni öldürecek olsa bile, ölüm özgürlüğü için minnettar olurdum.

Adam merdivenleri temizlediğinde merdivenlerin tepesiyle yüz yüze geldim.

Omuzları gerideydi ve koyu mavi gözleri bedenimde yavaşça aşağı yukarı kayarken okuyamadığım bir duyguyla parlıyordu.

Hiç şüphesiz aklından geçen yargıyla yüzüm kızardı.

Kirliydim ve biraz titriyordum.

Yıllardır açlıktan ölüyordum ama büyük beden elbisem bunu gizlemiş olabilir.

Buna karşılık o kesinlikle muhteşemdi. Uzun boylu ve güçlüydü, hafif bronzlaşmış teni neredeyse sağlıklı parılıyordu. Kulakları sivriydi, bu da onun bir fae olduğunu gösteriyordu ve mürekkep siyahı dövmele göğsünün bir kısmına yayılmadan önce kollarından birine doğru kıvrılıyordu.

Saçları kalın ve koyu renkliydi, uzunluğu kulaklarının etrafında kıvrılıyordu. Çoğu insan erkeği rahat etmek için saçlarını başlarına yakın keserdi ve fae'ninkinin yumuşak kıvrımı karnımın alt kısmının gerilmesine neden oldu.

"Peçe," diye fısıldadım. Bu bir lanetti ama aynı zamanda bizim dünyamızla ölülerimizin dünyası arasındaki ayrım çizgisini ifade eden bir sözcüktü.

"Benimle geleceksin," dedi. Sesi alçak olmasına rağmen, son derece güçlü bir adamın güven ve kesinliğiyle doluydu.

Sonra tekrar, o bir fae idi.

Onun için çıplak ayağının topuğu altında ezilmeye hazır bir örümcek de olabilirdim.

Belki de onunla aynı şeyi istemiyor olsaydım, itiraz ederdim. Son dokuz yıldır istediğim şeyi bana teklif ettiğini düşünürsek

benden bir itiraz duymayacaktı.

Odayı geçtim. Vücudumu güçsüz hissettim ama titrememi kontrol etmeye çalıştım.

Fae onunla bu konuda kavga etmediğim için biraz şaşırmış görünüyordu, ama döndü ve beklediğim gibi sessizce merdivenlerden aşağı indi.

Onu aşağıya kadar takip ettim, giderken duvara yaslandım. Benden çok daha hızlıydı ama ona seslenmedim. Dışarıdaki muhafızlar tarafından yakalanmaktan çok endişeliydim.

Beni merdivenlerin yarısında buldu, gözleri yavaş olduğum için bana ders verecekmiş gibi kısılmıştı.

"Bu gece pek bir şey yemedim," diye fısıldadım ona, beni alma konusundaki fikrini değiştirebilir diye ne kadar yetersiz beslendiğimi söylemek istemedim.

Bileğimi tuttu ve içimden bir elektrik akımı geçti. Geri çekildim ve beni bıraktı, önce eline sonra bileğime baktı.

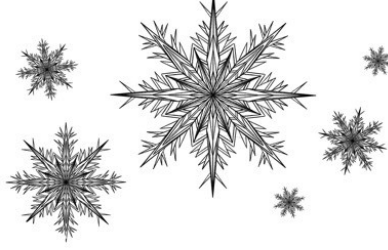
Bana dokunduğu yerde gümüş bir el izinin belirmesini izlerken dudaklarım şaşkınlıkla aralandı... ve *parlamaya* başladığında şaşkınlığım dehşete dönüştü.

Adama baktığımda avucunun tamamının bileğim gibi parladığını gördüm.

Daha fazla uzatmadan beni omzuna attı ve merdivenlerden aşağı koştu.

DAan & DEADLY PAEDAIOAS SAMRLE

KAELLE

I Mağaraya geri adım attım, göğsümde çarpan kalbime elimi kaldırdım. Orada biri ya da bir *şey vardı*. Aurası daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu.

daha önce hiç görmedim. Daha karanlık, daha ölümcül ve çok daha güçlü.

Bir parçam bunun tehlikesine kapılmıştı ama kendimi bu şekilde riske atamayacağımı biliyordum.

Ait olduğum yer mağaramdı.

Benim için ve diğer herkes için güvenliydi.

Dışarıdaki *şey* kadar güç yayan ölümcül bir güce karşı pek işe yaramayacak olsa da, ailemin benim için mağaranın içine inşa ettiği kalın taş kapıyı kapattım ve onu da kilitledim.

İyi olacaktım.

Yine de göğsüm hızla inip kalkıyordu ve korkum giderek yoğunlaşıyordu, bu da rüzgârımın daha hızlı ve daha hızlı estiği anlamına geliyordu.

Bir parçam hâlâ o şeyin aurasından yayılan enerjiyi hissedebiliyordu. Bir fırtına yaratmadan önce kendimi sakinleştirmeliydim.

Ailemin sahip olduğu azıcık şeyi de yok etmeden önce.

Ben-

Taş kapı yüksek sesle çalındı. Bedenim hareketsiz kaldı.

Rüzgâr daha sert eserek saçlarımı ve elbisemi savurdu.

Eğer onlar ya da kasabadan başka biri olsaydı ailemi dağa çıkan patikada görürdüm.

Bu da dışarıda gördüğüm o *şeyin* kapıyı çaldığı anlamına geliyordu. Tekrar çaldı, daha yüksek sesle.

Kalbim daha hızlı atıyordu.

"Beni kapıyı kırmak zorunda bırakma," diye homurdandı erkeksi bir ses. Peçe.

Bir adamdı.

Karanlık, ölümcül bir aurası olan bir adam.

Perdemiz dünyamızı diğerinden ayırıyordu ve benim bilmediğim bir nedenle sık sık lanetliyorduk.

Başım mağaramın arkasına doğru sallandı, saklanacak bir yer aradım ama hiçbir şey yoktu.

Mağaram benim saklanma yerimdi.

Benim için ve diğer herkes için en güvenlisi buydu ve- Buz

kapıyı yavaşça kapladı.

Vücudum hareketsiz kaldı.

Evare'de buz büyüüne sahip tek sihirli varlıklar fae'lerdi.

Ve fae'ler savaşçıydı. Düşünmeden öldüren ve en az binicileri kadar ölümcül olan büyüü hayvanların sırtına binen tehlikeli, acımasız savaşçılar. Ve-

Kapı cam gibi kırıldı.

Paniğim daha da şiddetlenirken mağara biraz dönmeye başladı.

Mağaramda güvendeydim.

Mağaramda kalmam

gerekiyordu. Adam içeri

girdi.

Ona ilk bakışta dönme hareketi tamamen durdu.

Çok *iriydi*. Şimdiye kadar gördüğüm en uzun adamdan en az bir baş daha uzundu. Belki iki baş daha uzundu. Bir öküz gibi yapılıydı, geniş omuzları ve delicesine kalın kasları vardı.

Saçları kahverengiydi, omuzlarına doğru çılgınca dökülüyordu ve sakalı çenesine yakın kesilmişti. Teni bronzdu, gözleri gümüş renginin parlak bir tonunda parlıyordu, kulakları uzun ve sivriydi ve giydiği tek şey bir çift siyah pantolon ve bir elinin etrafına sarılmış koyu renkli bir kumaştı.

Ama aurası... kalın, güçlü ve karanlıktı. *Ölüm* gibi hissettiriyordu.

Beni öldürmemesini istemek için ağzımı açmaya çalıştım ama hiçbir kelime çıkmadı.

Mağaranın tamamını üç adımda geçti ve önümde durup sessizce beni inceledi.

Beni incitmemesini tekrar söylemeye çalıştım ama kelimeler ağzımdan çıkmadı.

Adam uzun ve sinirli bir iç geçirdi ve ardından "*Sillah ovim rett warum*" dedi.

Ne anlama geldiklerini bilmiyordum ama içimdeki bir şey onlara yanıt verirken damarlarımda büyüün ürpertisini hissettim. Adamın aurasının kabarmasını ve sonra *değişmesini* izlerken keskin bir nefes aldım.

Karanlığının kenarları kendi auramın yumuşak, zar zor görünen mavisıyla parlamaya başladı.

Bakışlarım ellerime kaydı ve soluk mavimin kenarlarının kararmaya başladığını gördüm.

"Bana ne yaptın?" Sözcükleri düşünmeden panikle fısıldadım ve bakışlarım adamınkilere kaydı.

Bana cevap vermedi; onun yerine belimi kavradı.

Tutuğu beni *yakarken* bir çığlık attım ve uzun zamandır evim dediğim yere dönüp bakmadan mağaradan çıkmadan önce beni omzunun üzerinden fırlattı.

LolA GlAss'TAN TÜM Denizciler

Fantastik Romantik -

Yasak Eşler Vahşî Av

Felaketin Kralları

Gecenin Laneti

Yanan Krallık

Fae Kralına Kurban Edilen

Şekil Değıştiren Kraliçe

Doğüstü Yeraltı Dünyası

Paranormal Romantizm-

Vahşî Sürü

Eş Avı

Kurtboğan

Şekil

Değıştiren

Şehri

Canavarlar Ayı

Reddedilmiş Eş

Sığınağı Serseriler

Paketi

PleAse İncelemesi

İşte burada. Kitabın sonunda yazarın yorum bırakmanız için size yalvardığı
garip sayfa.

İnan bana, senden daha çok nefret ediyorum.

Ama bu benim gururumu ayaklar altına alıp sormam.

Bu hikayeyi sevseniz de nefret etseniz de buraya kadar gelebildiniz, bu
yüzden lütfen yorum yapın! Yorumlarınız başkalarının kitaplarımı okuyup
okumayacağını belirlemede BÜYÜK bir rol oynuyor ve sonuçta yazmak
benim için bir iş - gelmiş geçmiş en iyi iş olsa bile - bu yüzden insanların
okuduklarını yazıyorum.

Okuyup okumadığınızdan bağımsız olarak, okuduğunuz için çok teşekkür
ederim <3

-Lola

Toucn'ta SIAY

Çekilişler, tanıtımlar ve daha fazlası için Lola'[Lola's Book Lovers](#)'nın Facebook grubu a göz atın!

Ya da onu şurada
bulabilirsiniz: [TIKTOK](#)
[INSTAGRAM](#)
[PINTEREST](#)
[GOODREADS](#)

Aboul me AUIPOA

Lola, *hafif* bir romantizm takıntısı ve aşka -gerçek aşka- tutkusu olan bir kitapseverdir. Çiçekler ve çikolatalar gibi bir aşk değil, iki insanın uzun sürecek kadar güçlü bir ilişki kurduğu türden bir aşk. Okumayı sevdiği ve kitaplarında tasvir etmeye çalıştığı ilişki türü budur.

Şekil değiştirenler hakkında olsalar bile :)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

